

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 115

Ple del Parlament

Sessió 54, segona i darrera reunió, dijous 15 de juny de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Proposicions de llei (debat de totalitat) 202-00062/13, 202-00063/13, 202-00064/13 i 202-00065/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans 302-00296/13	21
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit 302-00299/13	30
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya 302-00297/13	40
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou 302-00298/13	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans (continuació) 302-00296/13	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit (continuació) 302-00299/13	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya (continuació) 302-00297/13	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou (continuació) 302-00298/13	61
Manifestació de condol per la mort de Jordi Porta, expresident d'Òmnium Cultural, i per les víctimes del naufragi davant la costa grega	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari 302-00300/13	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat 302-00301/13	72

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques	
302-00302/13	83
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans	
302-00303/13	93
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari (continuació)	
302-00300/13	104
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat (continuació)	
302-00301/13	104
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques (continuació)	
302-00302/13	105
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans (continuació)	
302-00303/13	105

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 54.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència i la consellera de Territori.

La presidenta

Diputats, diputades, bon dia a tothom. Comencem el Ple.

Proposicions de llei (debat de totalitat)

202-00062/13, 202-00063/13, 202-00064/13 i 202-00065/13

Començarem amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposició de llei de modificació de la Llei 2/1988, sobre assignacions temporals i pensions als presidents del Parlament, en cessar, i als seus familiars. Com bé saben, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, el debat d'aquesta iniciativa, que va ser presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, es farà conjuntament amb les tres iniciatives legislatives que figuren com a quart, cinquè i sisè punts de l'ordre del dia i que..., d'aquests tres punts.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els grups parlamentaris proposants, a continuació el grup parlamentari que ha presentat esmenes a la totalitat i, per acabar, intervindran la resta de grups que no hagin intervingut per posicionar-se. Tots els grups tindran un únic temps màxim de deu minuts.

Amb tot això, en primer lloc, en nom dels grups proposants, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, en un dia com avui es fa impossible començar la intervenció sobre el punt que ens porta a debat a tots plegats i a totes plegades sense fer una referència al naufragi d'un vaixell a prop de les costes de Pilos, al mar Jònic, un vaixell que sembla que anava carregat amb 750 persones que intentaven migrar a Europa. Se n'han rescatat algunes, de vives, però és molt probable que estiguem parlant de centenars de morts. I amb aquest naufragi crec que és impossible obviar el fet que s'afona una mica més una determinada política de fronteres europea i la gasiveria a l'hora d'establir vies legals i segures tant per migrar com per aconseguir asil i refugi al nostre continent.

Dit això, el nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes, els porta avui a consideració una proposició de llei que pretén, resumidament, fer tres operacions. La primera de totes, eliminar l'assignació temporal que preveu la Llei 2/1988 per a les persones que han exercit la presidència del Parlament, consistent en l'assignació d'un vuitanta per cent de les retribucions establertes per a la presidència del Parlament durant el mateix temps que hagin exercit el càrrec, i amb un màxim de 24 mensualitats. Això ho fem perquè entenem que la protecció de la dignitat del càrrec de la presidència del Parlament, en primer lloc, es defensa amb les fórmules d'exercici d'aquesta presidència del Parlament. I, en segon terme, perquè, a diferència del que podia ocórrer als inicis de la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, avui en dia crec que es pot dir que aquesta funció de protecció de la dignitat del càrrec de la presidència no s'assoleix bàsicament amb l'atribució d'una assignació temporal en cessar del càrrec, perquè aquest cessament es pot produir en dues circumstàncies.

Una, en la circumstància en què qui ha ocupat el càrrec de president o presidenta del Parlament segueixi exercint les tasques com a diputat o diputada i, per tant, se-

guirà tenint unes retribucions que crec que podem convenir que són més que dignes, o bé perquè cessa en la seva condició també de diputat, sigui per finiment de la legislatura o per qualsevol altra, i aleshores es poden percebre les indemnitzacions en les fórmules que els acords de cada mesa en cada legislatura estableixen per al comú dels diputats i diputades. És a dir, hi ha una garantia d'uns ingressos que permeten fer la transició entre una dedicació plena a l'activitat representativa i a la política, i la inserció de nou al món laboral, amb el lloc que cadascú tingui o que obtingui després de dedicar-se a la política.

Segona operació: eliminar la pensió vitalícia –vitalícia, ho repeteixo–, per als ex-presidents o expresidents del Parlament que hagin exercit durant dos anys el càrrec, consistent en una assignació mensual del quaranta per cent de les retribucions establertes per a la presidència del Parlament.

I, a més a més, tercera operació: eliminar la pensió vitalícia per al cònjuge vidu no separat legalment, consistent en una assignació del cinquanta per cent de l'anterior –és a dir, el cinquanta per cent del quaranta per cent– que està prevista també a la Llei 2/1988.

A nosaltres ens sembla que, sense caure en un argument *ad populum*, podem dir que el conjunt de la nostra societat, la immensa majoria de la nostra societat, no entén, no comprèn que s'estableixin aquest tipus de pensions vitalícies. I això és així perquè –novament ho subratllo–, a diferència del que podia passar a l'inici de la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, han canviat les circumstàncies en diverses facetes.

En primer lloc, és difícil avui en dia trobar entre nosaltres, els parlamentaris i les parlamentàries, trajectòries de vida que s'haguessin vist greument afectades en la seva possibilitat de cotitzar els sistemes de previsió social públics per la seva dedicació a la política, per exemple, en la clandestinitat i en la lluita antifranquista. Quan es va fer la llei el 88 –és interessant mirar el debat que es va produir en aquella sessió parlamentària–, tot i que no es va verbalitzar, s'estava parlant bàsicament de dos casos, dues presidències que hi havia hagut fins al moment, fins al 88, i es pensava, probablement, en les dificultats econòmiques que persones que ja eren grans podien tenir pel fet d'haver-se dedicat a la política amb la intensitat que ho van fer, en els anys que ho van fer, i sense la possibilitat de disposar d'altres sistemes de previsió social.

Això avui en dia ja no és així, per les pròpies trajectòries de les persones que fan política avui en dia, també perquè els sistemes de protecció social, els sistemes de previsió social, són més robustos avui en dia que en aquell moment. Cal recordar que en el moment actual no només hi ha un sistema de pensions contributives un cop assolida l'edat de jubilació, sinó que també hi ha un sistema de pensions no contributives. I penso que en les trajectòries de la gent que ha exercit la presidència del Parlament més recentment, doncs, probablement per mitjans propis, sigui amb sistemes de previsió social privats que potser algú té, però sigui, en tot cas, amb els sistemes de previsió social públics, està garantida la dignitat de les persones que han exercit aquest càrrec.

En tot cas, hi han polítiques de garanties d'ingressos, de garanties de rendes, amb diverses fórmules. I ens sembla també que difícilment el comú de la ciutadania pot convenir en que aquestes previsions per provar de no deixar ningú a la intempèrie, de no deixar cap situació desemparada, es produeixin amb fórmules de pensions vitalícies.

Per tant, els grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei i en d'altres que es debatran a continuació, però especialment en aquest cas, i també els grups parlamentaris que tinguin pensat donar suport a aquestes esmenes a la totalitat, el que li estan dient al conjunt de la ciutadania és que d'això no pot ni parlar-se'n. Perquè d'això estem debatent, en aquest moment. Estem portant una proposta que, en cas de superar el tràmit del debat a la totalitat en la seva tramitació legislativa, admetria tot tipus d'esmenes, de discussió, de matisos,

per garantir que no hi hagués cap situació particular en què realment es deixés algú absolutament desamparat i es produís, per tant, una situació contrària a la necessària protecció de la dignitat de les nostres institucions i de les persones que n'han exercit la presidència.

Però, en canvi, recolzant una esmena a la totalitat el que es fa és dir «d'això no se'n pot ni parlar». I ens sembla que intentar obviar un debat social existent és fútil, és estèril, perquè aquest debat emergirà una vegada i una altra fins que no es posi una solució raonable a les qüestions que els hem plantejat. I no ens interpretin malament. Nosaltres estem absolutament convençuts i convençudes que la dedicació a la representació de la ciutadania ha de ser remunerada. Això és un principi ben establert des de que el moviment cartista, allà pels anys trenta del segle XIX, ho va incloure entre les seves reivindicacions, entre altres coses, per permetre que es poguessin dedicar a la política persones que no tenien la capacitat, els mitjans, per fer-ho, si és que havien d'abandonar les seves trajectòries laborals i professionals; per tant, per evitar que només s'hi poguessin dedicar aristòcrates i rendistes, que era la situació que es produïa en aquell cas.

I com que som partidaris que la dedicació a la política sigui retribuïda, també som partidaris de que existeixin fórmules –perquè el nostre vincle amb la institució no és estrictament de naturalesa laboral– que garanteixin la transició entre la plena dedicació a la institució i, per tant, a la representació de la ciutadania, i el moment en què un es reincorpora al món laboral. Però tot això ha de ser de manera raonable i comprensible per al conjunt de la ciutadania; si no, es provoca un efecte de rebuig que és segurament molt pitjor que el bé que es vol fer protegint la dignitat de les institucions a través d'aquest tipus de percepcions.

Es parlava en el debat en aquest mateix Ple, ahir mateix, de l'abstenció i la desafecció de la política. Hi ha múltiples factors que ho expliquen, però un dels vectors de la desafecció amb la política és la percepció, d'una part de la ciutadania, de que hi ha privilegis inexplicables per part de persones que han exercit càrrecs representatius. I em sembla que a tots nosaltres ens correspon posar-hi remei de la manera més raonable i ponderada possible. I això és el que nosaltres intentem facilitar que el Parlament faci portant aquest tema a debat.

Novament, els hi prego, al conjunt dels grups parlamentaris, que permetin la tramitació d'aquesta llei. En cas contrari, hi insisteixo, jo crec que generaran la incomprensió d'aquesta posició política de bloqueig d'aquest debat per part d'una àmplia majoria dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, votamos hoy acerca de las enmiendas a la totalidad que se han planteado contra cuatro leyes parecidas que buscan, todas ellas, acabar con unos privilegios que creemos hoy día injustificables y de los que disfrutaban, pues, buena parte de la clase política catalana, porque son privilegios, además, instituidos por leyes catalanas y leyes catalanas habrán de ser las que los modifiquen.

Tenemos cuatro leyes. Hay una del Partido Socialista, que ha intervenido ahora mismo antes de mí, sobre los expresidentes del Parlament. Hay otra ley *dels comuns*, que habla básicamente *dels expresidents* de la Generalitat y con una disposición transitoria que trata más o menos así de rondón el tema de los presidentes del Parlament. Y luego tenemos dos leyes de Ciutadans que se refieren a los expresidentes del Parlament y sus familiares –porque no olvidemos que estos privilegios se extienden también a los familiares de los presidentes, de los expresidentes del Par-

lament-, a los expresidentes de la Generalitat, a los *exconsellers* de la Generalitat, y que promueve también la abolición de las retribuciones extraordinarias para el *cap de l'oposició*.

Esta cuestión a nadie se le escapa que ha llegado al Pleno después de la valoración de si debía corresponderle a alguno de los expresidentes de este Parlamento disfrutar de ciertos privilegios. Se prefiere no hacer sangre contra una persona que en realidad ha sido condenada por un feo delito relacionado con la corrupción. Eso ha puesto sobre la Mesa el régimen de pensiones vitalicias que tienen los presidentes del Parlamento. También en este Parlamento había un régimen, digamos, de pensiones y de retiro, muy injustificado, que no tiene parangón en otras instituciones del país y que, sin embargo, se estaba haciendo y cuando salió a la luz pública fue un escándalo. Y, por tanto, ha llegado esta vez con estas leyes de diversos grupos, desde luego también de Ciudadanos..., ha llegado hoy a este Parlamento. Desde luego, nosotros no es la primera vez que lo planteamos, nosotros ya habíamos planteado este tema de forma inveterada. Nosotros hemos sido un clásico de abolir los privilegios de los presidentes de la Generalitat, de los *exconsellers* y de los presidentes del Parlament. Incluso, la legislatura pasada, presentamos un texto en este mismo sentido.

Y ahora, hablando ya de los presidentes del Parlament. Esta prebenda les recuerdo que fue instaurada por primera vez por Ley 2/1988 y se hizo para privilegiar al que fuera segundo presidente del Parlament, miembro de Convergència i Unió, el señor Coll i Alentorn. Para presidentes de la Generalitat se instauró por Ley 6/2003 para que el presidente de Convergència, que había de retirarse pocos meses después, el señor Jordi Pujol y, dicho sea de paso, también su viuda, en caso de que lo fuera, tuvieran los riñones debidamente cubiertos. Lo anterior se hizo extensible a los *consellers* de la Generalitat y eran, como se ve, privilegios políticos a cambio de nada, porque ya todo esto está pensado para personas que ya no trabajan en los cargos que desempeñaban; no cobran por trabajar, sino que cobraban por no trabajar.

Todos sabemos que la función pública es imprescindible desde que la civilización existe. Quienes ocupan un cargo público, al servicio de lo público, sea para cubrir funciones de gobierno, sea para hacerlas de oposición, está al servicio de la ciudadanía y de la democracia, y por ello deben cobrar lo suficiente para poder desempeñar con dignidad su función. Pero cuando acaba su etapa de trabajo no pueden ni deben tener privilegios sobre el resto de la ciudadanía, y tampoco, como es lógico, los familiares de estas personas. Deben ser exactamente igual a los ciudadanos que desempeñan su trabajo en cualquier otro ámbito del mercado laboral.

Como decimos en la exposición de motivos de la ley que proponemos para derogar estas leyes del año 88 y 2003..., decimos textualmente: «De este modo, los expresidentes del Parlamento y de la Generalitat, y los *exconsellers* del Gobierno de la Generalitat, recobrarán el honor de ser tratados en pie de igualdad con el resto de sus conciudadanos, de quienes en nada se diferencian.»

En cuanto a la figura de *cap de l'oposició*, el privilegio de tener una retribución añadida es más reciente. Se creó por ley de 13 de 2008 y posteriormente se reguló por el Reglamento del Parlament. También esta ley de los tiempos del tripartito sirvió para contentar a alguien de Convergència, el señor Artur Mas, que había ganado las elecciones pero que no podía desempeñar el cargo de presidente y darle un privilegio, básicamente, porque tenía que ser desalojado del poder.

Un *cap de l'oposició* es el presidente del primer grupo parlamentario de la oposición y ya cobra por ello, como todos los presidentes de todos los grupos parlamentarios. Inés Arrimadas y yo mismo hicimos oposición renunciando a ese plus de treinta mil euros anuales adicionales y, por así decirlo, la función de oposición la hicimos gratis, si así se puede decir. El señor Illa cobra, pese a que no sé si se puede decir que esté haciendo oposición.

La oficina de los expresidentes es absolutamente superflua. Las personas que han ejercido como presidentes de la Generalitat, en muchos casos, siguen tenien-

do otras actividades políticas. Montilla, Maragall, Artur Mas, Puigdemont, Torra, dos de ellos condenados por delito y otro fugado de la justicia, pues todos cobran y tienen sus oficinas abiertas. Oficinas que cuestan a los catalanes medio millón de euros al año con presidentes como Puigdemont, que está fugado de la justicia y está desempeñando a la vez la labor de eurodiputado y cobrando por ello. Con un señor como Alay, que está cobrando más de cien mil euros al año, con tres administrativos, con un coche, más los gastos, más los alquileres, para el señor Puigdemont. ¿Por qué? ¿Por qué? ¿Por qué tienen que pagar los catalanes esas cantidades a esa persona que está, además, desempeñando otro tipo de actividades políticas y fugada de la justicia?

En una Cataluña con el cuarenta y ocho por ciento de las personas que tienen algún tipo de dificultad para llegar a fin de mes y con un veinte por ciento de niños en riesgo de pobreza, ¿de verdad hay que mantener los privilegios de los políticos? Ayer, mi compañera Anna Grau destapó muchos de los sueldos, algunos de ellos que cobran los miembros de una misma familia, que cobran más que el presidente del Gobierno de España. Eso produjo amargas quejas en alguna bancada, en las bancadas de aquellos que han sido más beneficiados por esa lluvia de dinero de la Administración catalana, pero es que hay más de cuatrocientos sueldos de altos cargos mayores de lo que cobra todo un presidente de España, uno de los países más importantes y antiguos del mundo, mal que les pese a muchos.

Estos sueldos los cobra gente colocada y que se supone que trabaja. Estos privilegios que pretendemos derogar hoy los cobra gente por no trabajar. ¿Y quién los paga? Sabemos quién cobra, pero ¿quién paga? Pues los grandes pagadores, las clases exprimidas, las familias con rentas medias y aparentemente altas, que son trabajadores, profesionales, autónomos, pequeños y medianos empresarios, que con su trabajo y con mucho esfuerzo pagan nuestros sueldos, pagan las pensiones, pagan la educación, la sanidad, la seguridad, los servicios sociales, demasiadas subvenciones a chiringuitos políticos, la fiesta del separatismo, la mansión de Puigdemont, los satélites de la NASA catalana, y pagan también los privilegios de los expresidentes de la Generalitat, de los expresidentes del Parlament, de los *exconsellers* y los sueldos superfluos del *cap de l'oposició*.

Ellos no tienen ayudas. Muchos de estos forman parte de ese cuarenta y ocho por ciento de personas en Cataluña, hombres y mujeres, a los que les cuesta llegar a fin de mes, según el Idescat. Pagan y pagan y pagan y lo sostienen todo. Ellos sí que cumplen. Y si no cumplen, pues, se les persigue. Si no pagan sus impuestos se les persigue; si no cumplen en sus trabajos, o los pierden, o dejan de ganar el dinero o pierden sus empresas. Yo les pido que aligeremos su carga y que cumplamos nosotros con ellos, con los que cumplen.

Yo entiendo esa enmienda de Junts a la totalidad. Lo entendemos, porque ellos vienen de esa clase privilegiada, que ya lo era en épocas pasadas, y que a veces piensas que están jugando a la revolución de los privilegiados ahora, con su separatismo; eso es una verdad incómoda. Yo pido al resto de grupos que voten que no a esta enmienda a la totalidad (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que no blinden los privilegios y digan hoy que de esto no se puede ni hablar.

Y acabo, señora presidenta. Pido a este legislativo catalán que instauró los privilegios que los retire ahora, que piensen en aquellos que pagan y en los que les cuesta hacerlo y no en aquellos que cobran sin trabajar y en sus familiares. Hoy hemos de demostrar, señoras y señores diputados, de qué lado estamos.

Gracias.

La presidenta

Passem ara a l'altre torn: el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, crec que podríem constatar tots i totes que és una evidència que, en un context de desafecció política –a més, en ple segle XXI–, fa temps que és un debat que hauríem d’haver abordat o que hauríem d’abordar pel que fa, no?, o el que té relació amb les prestacions, amb les contrapartides, i fins i tot el que es poden considerar privilegis pel que fa referència als expresidents o a les expresidentes del Parlament i també, evidentment, de la Generalitat.

Nosaltres creiem que és evident que necessitem un debat, que ha de ser un debat serè, que pot ser un debat constructiu i, evidentment, que necessitem aquesta posada al dia, com feia referència el diputat Pedret, perquè estan pensades en un altre temps, en una altra manera d’entendre la política i en un altre context, que evidentment no és el d’avui.

Però és cert que segurament si aquest debat era necessari, crec que aquest debat avui ja és inajornable i no podem esperar més ja. I tots i totes sabem per què ho és, d’inajornable. I és inajornable pel cas Borràs i és inajornable per la situació viscuda al Parlament de Catalunya aquests dos anys. I és per això que avui estem aquí.

Mirin, el Parlament de Catalunya i el país han viscut una triple vergonya i crec que és així. Segurament algú no hi estarà d’acord, però és evident que hem passat vergonya. I hem passat vergonya, perquè és la primera vegada que el Parlament de Catalunya ha hagut de suspendre la presidenta del Parlament per un cas de corrupció. I això és així. I hem passat vergonya, perquè és la primera vegada que el Parlament de Catalunya ha vist com una presidenta del Parlament era jutjada per un cas de corrupció. I hem passat vergonya, perquè és la primera vegada que una presidenta del Parlament ha estat condemnada per un cas de corrupció.

I nosaltres ho hem dit per activa i per passiva: no estem davant d’un cas de *lawfare* i no és comparable, el cas de la senyora Borràs, amb cap altre cas de cap líder independentista. I no és comparable, per exemple, amb el cas de la Carme Forcadell, o no és comparable, en cap cas, amb la situació del senyor Jové, per exemple. Per tant, jo crec que estem davant d’aquesta situació.

Jo també crec que avui val la pena recordar per què estem aquí i de qui és responsabilitat. I estem aquí també perquè van haver-hi forces polítiques, que són les forces polítiques independentistes, que, sabent que acabaríem aquí, van permetre l’elecció de la presidenta Borràs. I crec que, a més a més, també val la pena dir-ho avui, que, malauradament, nosaltres no compartim que el premi a aquesta presidència personalista, partidista i que ha utilitzat la presidència del Parlament com un escut de protecció davant d’un cas de corrupció, rebi premi i s’esculli de nou una presidenta del mateix partit, cosa que em sembla absolutament injustificable.

Per tant, hem viscut, com deia, una triple vergonya; no en volem viure una altra. I, per tant, què és el que proposem nosaltres? Nosaltres proposem, bàsicament, que les prerrogatives, és a dir, les indemnitzacions i les pensions vitalícies que en aquest cas percep un expresident o expresidenta del Parlament, no es puguin cobrar quan hi ha una condemna en ferm en un cas de corrupció i, per tant, la seva pèrdua sigui absolutament automàtica, no discrecional de la cambra, no discrecional, en aquest cas, d’una majoria parlamentària, no discrecional tampoc d’una decisió personal.

Nosaltres entenem que això és pur sentit comú. És a dir, si una persona, amb condemna ferma per delictes que tenen ànim de lucre, ja sigui propi o a tercers, en un cas de prevaricació, falsificació documental, tràfic d’influències, malversació o finançament il·legal de partits polítics..., no pugui rebre una prestació amb recursos públics. I crec que això, avui, en un context com el del segle XXI, és pur sentit comú. I insisteixo en el que deia: no pot ser una decisió purament magnànima –és a dir, una decisió de..., una concessió– o no pot ser, en cap cas, tampoc una decisió personal. Crec que ha de ser una decisió de la cambra que ho articuli en un text legal com el que tenim, evidentment, de l’Estatut dels expresidents de la Generalitat i que també s’estén als expresidents o expresidentes del Parlament de Catalunya.

I, òbviament, si entrem en aquest debat, crec que és una cosa que s'ha d'estendre, també, per aquest pur sentit comú, no només a les expresidències del Parlament, sinó també, en aquest cas, a les expresidències o possibles expresidències de la Generalitat. Per tant, no només, evidentment, estem legislant davant d'una situació concreta, sinó que també ho fem des d'una perspectiva general.

Crec que les diferents propostes..., segurament en algunes hi tenim grans diferències, perquè crec que són de traç gros i segurament no les compartim, però crec que, per exemple, altres propostes, com la que presentava el senyor Pedret, permeten obrir el debat, que crec que és el que també convé. És a dir, crec que necessitem un debat serè, un debat constructiu, sobre deia jo abans també la viabilitat i també jo diria la necessitat i fins i tot la justícia d'aquestes prestacions en ple segle XXI. I, evidentment, crec que nosaltres ho volem fer i hem de fer-ho no per lectura única. També vam tindre aquest debat a la Junta de Portaveus i crec que també vam arribar a un acord: que, si era possible fer-ho, es podia fer constituint la ponència parlamentària, fer-ho per tràmit d'urgència extraordinària, però permetent un debat entre el conjunt de les formacions polítiques i buscar aquest consens.

I crec que és necessari fer aquest debat –i ho deia abans–, perquè..., i, de fet, també volia dir el mateix, és a dir –i ho deia al principi i ho deia també el diputat Pedret–, crec que aquestes prestacions, tal com van ser concebudes o tal com van ser pensades, estan pensades per a un altre temps i un altre moment. I tots ho sabem. Estan pensades, segurament, per a persones que havien arribat a exercir una alta responsabilitat en aquest país, ja fossin com a presidents de la Generalitat o fins i tot com a presidents o presidentes del Parlament, però que molta part de la seva vida laboral o, fins i tot més enllà, havien estat fora del mercat laboral, no havien cotitzat, perquè o bé estaven a la clandestinitat o fins i tot havien estat a presons durant el franquisme. I, per tant, era obvi que, igual que es va fer en el seu moment també en el Congrés dels Diputats, en aquest cas amb les pensions màximes, un cop s'arribava a la jubilació, doncs podia tenir sentit sortint de quaranta anys de dictadura.

Però estem, com deia, en un altre context i, per exemple, crec que és raonable obrir certs debats i discutir-ho. És a dir, ¿és raonable que una persona que ha estat només dos anys president de la Generalitat, independentment de la seva orientació política, si estem més o menys d'acord o no, tingui per sempre més una oficina parlamentària, per al conjunt de diputats i diputades? Potser es poden establir terminis. És a dir, obrim aquest debat.

És veritat que segurament també aquestes prestacions estan pensades quan s'entenia o es pensava que les carreres polítiques eren *in aeternum*, també. Quan la política també s'entenia d'una altra manera, quan les legislatures també s'entien d'una altra manera. ¿Té sentit que, per exemple, hi hagi una pensió vitalícia, en el moment que s'arriba a la jubilació, per a una presidenta del Parlament o un president del Parlament que no ha esgotat ni la legislatura?, que no ha estat ni dos anys en l'exercici del seu càrrec? Crec que són debats que hem de poder afrontar.

I crec que és compatible fer-ho –segurament, en alguns casos més complicat–, en una balança que no és senzilla moltes vegades, que és el respecte a les institucions del nostre país –evidentment, el ple respecte per la presidència de la Generalitat i evidentment, també per qui l'ha exercida, independentment del que deia abans, de si estàs d'acord o no amb les seves posicions polítiques, i, evidentment, també ple respecte per la presidència del Parlament, independentment de qui l'hagi exercida–, i amb aquest equilibri respecte al que per bona part de la ciutadania són considerats també, en molts casos, privilegis i generen desafecció. I ho són encara més si en el cas es poden percebre..., davant d'un cas que, a evidència de tothom, menys, òbviament, dels directament interessats, es tracta d'un cas de corrupció i evidentment que pot arribar a tindre condemna ferma.

Per tant, crec que aquest debat l'hem d'afrontar. També crec –i, a més a més, aprofito també l'ocasió– que hem de posar el Parlament al dia. I també, en aquest

cas, hi ha la ponència del Reglament. Però també hi han algunes qüestions que hem d'abordar i que fa massa temps –i també aprofito, si m'ho permet la presidència, que tenim una nova presidència al Parlament– que cal abordar, també, per resoldre aquesta desafecció d'una bona part de la ciutadania de Catalunya amb el Parlament de Catalunya.

Hi ha qüestions que d'una vegada per totes hem de resoldre i tancar. Ha passat, per exemple, amb les llicències d'edat; no s'entén, més enllà d'aquestes quatre parets. O com no s'entén que una part del nostre sou sigui en dietes i no es tributi. I això cal afrontar-ho. I forma part del mateix debat que teníem ara, que és, evidentment... I estic d'acord també amb el que deia el senyor Pedret: l'exercici de la política no pot estar només en mans de rendistes o en mans d'aquells que tenen la vida resolta; o sigui, ha de permetre un exercici que arribi i que sigui possible, independentment de quants diners tens a la teva butxaca. Però també crec que s'ha de fer amb prestacions justes i no que puguin ser considerades, fins i tot per alguns de nosaltres, com un privilegi.

En tot cas, nosaltres posem a disposició el nostre text. Crec que la nostra proposta és acotada i creiem que és de sentit comú, que té a veure amb el cas concret que el Parlament de Catalunya no pot donar o adjudicar privilegis o recursos públics quan hi ha un cas amb sentència ferma de corrupció, però també pot ser un instrument per obrir aquest debat serè i poder afrontar aquesta posada al dia que crec que necessita la institució.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les quatre esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Molt honorable presidenta, som en una cambra parlamentària. Això vol dir que és un òrgan de representació política i adoptem acords conforme als nostres posicionaments polítics. Però som també una cambra legislativa i, per tant, dictem, aprovem, reformem, deroguem lleis i hem de respectar les regles bàsiques de la teoria general del dret; regles bàsiques de la teoria general del dret que estan establertes des del segle XIX.

Des del segle XIX amb els primers pandectistes com Puchta, o com Savigny després, el creador de l'escola natural del Dret. O, anant-nos-en a un altre extrem, els que pensaven que el dret era, i la legislació, la lluita per desfer les injustícies, com Jhering, o fins a arribar al segle XX, el iuspositivisme de Kelsen amb la seva coneguda piràmide normativa, han establert el marc teòric de com s'ha de legislar. Hi ha diferències entre ells, però tots, tots, tots estan d'acord en algunes premisses bàsiques: no s'ha de legislar mai amb reacció a; no s'ha de legislar mai amb mèrits d'un titular legislatiu; no s'ha de legislar mai amb precipitació. Perquè, si no, passa el que passa, que es fa la llei del «sí és sí» i es fa tan malament que els efectes pràctics que acaba provocant comporten un resultat absolutament contrari al que es pretenia. (*Alguns aplaudiments.*)

Les lleis s'han de fer amb vocació de generalitat: per a una generalitat de supòsits i amb una vocació de permanència. No han de ser mai lleis *ad hoc*, ni pensades per a casos concrets ni pensades per a persones concretes.

Començo per la de Ciutadans. Bé, la de Ciutadans és tan obvi que és un bunyol, que fins i tot el seu cosignant amb el senyor Carrizosa, el senyor Martín Blanco, va ser l'última cosa que va signar i després va demanar la baixa del partit per vergonya. (*Rialles.*)

Segueixo amb la dels comuns. La dels comuns..., com a mínim han tingut l'honestat de dir que sí, que ho estaven fent per a un cas concret. Han tingut aquesta

honestat i els hi reconec, però és que es tornen a equivocar. Es tornen a equivocar, perquè parlen de sentència ferma. Primer de tot, sàpiguen que –i deixem-ho clar d'entrada– no parlo per un interès partidista, perquè els dos afectats del meu partit, el molt honorable president Puigdemont i la molt honorable presidenta Borràs, han renunciat tots dos a aquestes prestacions. Hi han renunciat explícitament. Per tant, no hi ha un interès partidista. Tampoc un interès personal. Si algun dia soc president de la Generalitat, quan plegui, tornaré a la meua càtedra i al meu despatx. Per tant, ho dic des del punt de vista d'un convenciment polític.

Vostès ho fan pensant en una persona concreta, però ho tornen a fer malament, perquè citen una sèrie de delictes de malversació, de tràfic d'influències –correctes, eh?– i hi afegeixen la prevaricació i la falsedat, delictes –oh, curios!– pels que ha estat condemnada la presidenta Borràs, però diuen «sempre que hi hagi ànim de lucre per a si mateix o per a un tercer». I la sentència que ha condemnat la presidenta Borràs..., que a més no és ferma –cosa que els honora també que demanin que la sentència sigui ferma–, per tant, no seria aplicable avui –ella hi ha renunciat, no és problema–, però és que és un cas que no és corrupció.

No dic que no estigui condemnada, és *lawfare* perquè la persecució és injusta. No és comparable al senyor Jové ni a cap dels presos polítics, és obvi, però és un cas de *lawfare*, perquè la persecució, l'*animus persequendi* és obvi amb unes peticions de pena desproporcionades, amb unes inhabilitacions més grans que aquelles que s'han imposat als que figura que van fer un cop d'estat. I se li ha aplicat un article, que també va ser fet precipitadament pensant en un cas concret, Germà Gordó, i que resulta que després s'ha aplicat en unes circumstàncies que no procedien i que, a més, algun dia ens caurà a tot el Parlament la cara de vergonya quan el Tribunal Constitucional o el Tribunal d'Estrasburg digui, com ja ha dit el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides, que no es pot retirar la representativitat d'un càrrec electe si no és amb mèrits d'una sentència ferma. Això és de primer de Dret. Ho ha dit Nacions Unides, ho diuen els principals tractats de dret internacional i ens caurà la cara de vergonya de no haver-ho complert. I, a més, vull –per replicar en una de les coses que ha dit–..., que, precisament, qui ha lluitat més contra els privilegis en aquesta casa ha estat la presidenta Borràs, que és la que va posar mà al tema de les llicències d'edat i al tema de les dietes.

I acabo amb la proposició dels socialistes. Senyor Pedret, no ens ha acabat d'explicar tota la veritat. Ens ha dit «una pensió vitalícia». No és cert. És una pensió de dos anys i vitalícia a partir de la jubilació amb uns límits. Entre els dos anys i la jubilació –miri's la llei– no existeix aquesta pensió. I, a més, tampoc ens han explicat –tampoc ens ho han explicat– que estableixen vostès una disposició transitòria que també té noms i cognoms: el de la vídua d'un expresident del Parlament que llavors era del seu color –avui no sé de quin color deu ser. Per tant, expliquem-ho tot bé. (*Veus de fons.*)

Escolti'm, ningú discuteix que un president del Govern espanyol o un ministre agafi un Falcon per anar a un desplaçament inclús de partit. (*Veus de fons.*) Senyor Pedret, si us plau, permeti'm... (*Veus de fons.*) Descompti'm el temps, senyora presidenta.

La presidenta

Demano, si us plau, que... Silenci a la sala, si us plau. Demano... (*Veus de fons.*)

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Deia que ningú...

La presidenta

Diputat, deixem fer l'exposició, si us plau. Gràcies.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

...discuteix que un president del Govern espanyol o un ministre agafi un Falcon per anar fins i tot a un acte de partit i, en canvi, aquí tenim una mentalitat tan petita

—alguns— que estem discutint si el president de la Generalitat ha de viatjar en classe turista. Hem arribat a tenir aquesta discussió. Si som i ens creiem que som una nació històrica i que a més ho som amb vocació d'esdevenir un país ple, hem de dignificar les nostres institucions.

L'actual president de la Generalitat és el president 132. La Generalitat és una institució amb segles d'història i hem de preservar el prestigi de les institucions. A les persones que han sigut els màxims dignataris, tant del Govern de la Generalitat com de la presidència del Parlament, segona institució del país, els hi hem de reconèixer aquest tracte. No és... Perquè, és clar, el que crea desafecció no és que els hi paguem un sou o posem una oficina; el que crea desafecció és que passin d'expresidents de no-sé-què a consellers d'Endesa. Això sí que crea desafecció. Perquè l'alternativa és aquesta. *(Aplaudiments.)*

Si no establim algun tipus... *(Veus de fons.)* Per f...

La presidenta

Diputats, demanaria una mica de silenci, si us plau. *(Veus de fons.)*

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Ja ho sé, que el tema els incomoda...

La presidenta

Respectem el torn? Gràcies.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

...però fixin-se que els tres proposants de les esmenes són... En el cas de Ciutadans, claríssims. Aquests voldrien directament suprimir la Generalitat i les autonomies. Per tant, ja és un pas més. Però els altres són partits sucursalistes, eh? *(Rialles.)* I, per tant, estan mirant això amb la mentalitat d'un parlament regional. Nosaltres no som un parlament regional. Som la Generalitat de Catalunya, amb segles d'història, amb un parlament construït en una caserna militar que tenia per objecte vigilar una ciutat recentment arrasada i, per tant, hem de fer un esforç per mantenir la identitat i el prestigi de les nostres institucions i també d'aquelles persones... Alguns passaran a la història amb més pena que glòria i altres hauran deixat una gran petjada, però reconeixent aquelles persones que han tingut l'honor de tenir les màximes responsabilitats del país, a les quals per això donem el tractament de «molt honorables».

Per tant, estem en contra d'aquesta llei. No per interès partidista —no ens afecten; a les dos persones que podien afectar hi han renunciat—, sinó perquè creiem..., i, com vostè deia, es va legislar en un temps en què el senyor Barrera, el senyor Coll i Alen-torn eren grans. Ara tenim presidents més jovenets i jovenetes, però això pot tornar a canviar. I les lleis s'han de fer amb vocació de generalitat. Està clar que el que ja té una altra retribució no percebrà aquestes retribucions, però és indigne veure un expresident de la Generalitat o del Parlament, o la vídua, en el seu cas, o el vidu d'una expresidenta o un expresident, havent de pidolar o demanar, com ha dit algú, una pensió no contributiva. Pel prestigi de les institucions, per tant, demanem que siguin refusades aquestes proposicions.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula... *(Remor de veus.)* Diputats... Diputats... A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Hoy tenemos un curioso debate sobre los privilegios de los expresidentes del Parlament y expresidentes de la Generalitat de Catalunya. Y en VOX presentamos hace dos años, al principio mismo de la legislatura, el 5 de mayo de 2021, una proposición de ley para eliminar precisamente estos privilegios de ex-

presidentes de la Generalitat de Catalunya y expresidentes del Parlament. Llevamos dos años intentando debatirla en el Pleno, pero la censura de la Junta de Portavoces, la inacción de la Mesa del Parlament, la política de cancelación y el cordón antide-mocrático de CUP, Esquerra Republicana, Junts, PSC y *comuns* –en definitiva, la izquierda y el separatismo– han impedido que se pueda realizar el debate de nuestra proposición de ley.

No han querido que esta propuesta de VOX sea debatida en el Pleno por miedo a decidir, miedo a votar «no» a nuestra propuesta de acabar con estos privilegios. Y es por una triple razón, que no se atreven a debatir nuestra propuesta. Porque siempre votan «no» a nuestras propuestas, derivado de su sectarismo, porque quieren conservar los privilegios de sus amigos y porque saben que los ciudadanos nos van a dar la razón.

VOX lo propuso hace dos años, nada más llegar al Parlament –repito: el 5 de mayo de 2021–, y se han negado reiteradamente a que se pueda debatir. Y como ya no podían aguantar más la presión de nuestra formación política, y después, como ha reconocido el señor Cid, del capítulo de corrupción de Laura Borràs, que ha sido condenada por corrupción, entonces, y solo entonces, dos años después de esta propuesta de VOX, el 13 de marzo, PSC y Ciudadanos –de este año–, y un día después, supongo que por despiste, En Comú Podem, sumándose a la idea de los demás, proponen estas reformas y presentan estas cuatro propuestas de modificación de estos privilegios de los presidentes. Y son unas propuestas que, sinceramente, son descafeinadas, con simples retoques, tardías, porque llevamos desde 1988 con estos privilegios. Y que no acaban con todos los privilegios, sobre todo la de PSC y la de *comuns*, porque quieren mantener intactos los privilegios de los expresidentes de la Generalitat.

Pues bien, vamos a relatar de qué privilegios se trata, ¿no?, para que la ciudadanía sepa qué privilegios tienen estas dos instituciones: el presidente de la Generalitat y el presidente del Parlament.

Privilegios de expresidentes del Parlament. Por ejemplo, Joan Rigol, Ernest Benach, Núria de Gispert, Carme Forcadell, Roger Torrent, Laura Borràs. Privilegios establecidos en la Ley 2 de 1988, de 26 de febrero, sobre asignaciones temporales y pensiones a los presidentes del Parlamento al cesar su cargo y a sus familiares. Resumen de los privilegios: asignación mensual del ochenta por ciento; pensión vitalicia del cuarenta por ciento al alcanzar la edad de sesenta y cinco años; pensión de viudedad del cincuenta por ciento de la pensión al cónyuge o pareja. Y VOX propone eliminar todos estos privilegios, porque ya tienen la pensión que tenemos el resto de ciudadanos. No valen excusas de cotización, porque todos tenemos que cotizar como un ciudadano más. (*Alguns aplaudiments.*)

Privilegios de expresidentes de la Generalitat –aquí la lista también es larga: Jordi Pujol, el rey del tres por ciento; Pasqual Maragall; José Montilla, cuya oficina nos cuesta casi medio millón de euros al año; Artur Mas, el *nouvingut* separatista que dividió a los catalanes; Carles Puigdemont, el fugado de la justicia; Quim Torra, el breve, y *aviat*, pronto, se añadirá a la lista Pere Aragonès. Privilegios establecidos en la Ley 6/2003, de 22 de abril, del estatuto de los expresidentes de la Generalitat, y el Decreto 195 de 2003.

Resumen de estos privilegios de presidentes de la Generalitat de Cataluña: asignación mensual del ochenta por ciento; pensión vitalicia del sesenta por ciento al alcanzar la edad de sesenta y cinco años; pensión de viudedad del cincuenta por ciento de la pensión al cónyuge o pareja, aparte de la pensión normal. Y lo más grave, lo más grave viene ahora: oficina y dotación presupuestaria para el funcionamiento ordinario de esta oficina, tres puestos de trabajo cada uno asignados a su servicio, presupuesto extra de gastos para oficina, un coche y un chófer y personal de seguridad. VOX propone su total eliminación. (*Alguns aplaudiments.*)

Se entiende que a todos los grupos, hasta que VOX ha llegado al Parlament, les parecía bien que los expresidentes de la Generalitat de Cataluña, vuelvo a repetir, Jordi Pujol, Pasqual Maragall, José Montilla, Artur Mas, Carles Puigdemont, Quim

Torra y pronto Pere Aragonès, aparte de la pensión normal de seguridad social que todos tenemos que tener, porque cotizamos y trabajamos, cobren un dinero extra de los catalanes con unas pensiones millonarias extras sin trabajar, porque no trabajan, porque ya están jubilados y ya no ejercen ese cargo.

Por ejemplo, los separatistas Quim Torra y Artur Mas, más de 120.000 euros al año, y el socialista José Montilla, que aparte cobra 160.000 euros de las eléctricas. Por eso supongo que la luz es tan cara. Y hasta que VOX ha llegado al Parlament de Cataluña no se ha denunciado tampoco que tengan los presidentes de la Generalitat una oficina. Pero, ¿qué oficina? ¿Para qué quieren un despacho todos estos siete ex-presidentes, si figura que están jubilados? Ya cobran una pensión normal. Si están jubilados, ¿por qué quieren esta oficina con personal, con coche oficial, con chófer, con derecho a pasar gastos? Es que es muy fuerte. Son siete oficinas y pronto la de Aragonès. Y los catalanes, con problemas para llegar a fin de mes. Pero separatistas y socialistas, con el concurso del resto, durante hace muchos años han estado así malgastando el dinero de los catalanes.

Y voy a centrarme en un ejemplo de presidente de uno de los proponentes, José Montilla: su oficina de lujo nos cuesta a los catalanes casi medio millón de euros, con lo cual podíamos pagar durante un año más de cien ayudas al alquiler de quinientos euros. ¿Y en qué se gasta José Montilla el dinero de los catalanes cuando ya no es presidente de nada y tiene que cobrar su pensión como todos los ciudadanos, y encima cobra de un consejo de administración de una eléctrica? Pues, ¿qué nos cuesta a los catalanes el capricho de José Montilla? Ciento cinco mil euros para su despacho en la Diagonal; 48.000 euros para sus gastos ordinarios; 209.000 euros en gastos de personal –209.000 euros en gastos de personal–; 36.000 euros en otros gastos, supongo que en restaurantes, no sé, viajes... Según la memoria que presenta el propio José Montilla, justifica su actividad porque acudió a presentaciones de libros de dirigentes socialistas como Raimon Obiols, del PSC, Isidre Molas o el propio Joaquim Nadal. Un auténtico escándalo, porque este privilegio es un robo a las arcas y al dinero de los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Por eso, precisamente por eso, se han negado a debatir nuestra propuesta. Pero no se pueden librar de nuestra intervención en este debate. Todos esos privilegios deben ser suprimidos, y no a través de estas tímidas reformas que hoy nos plantea. Y por eso VOX está en el Parlament. Y por eso somos la cuarta fuerza de ocho. Y por eso en las elecciones municipales somos la fuerza que más ha crecido en Cataluña, más de 114.000 votos en toda Cataluña. Y cada vez entraremos en más gobiernos y no para cambiar de silla, sino para cambiar de políticas, para defender a los ciudadanos, al conjunto de los españoles. Y cuando gobernemos, que gobernaremos España, acabaremos con este y con más privilegios.

Muchas gracias.

La presidenta

Passo la paraula al Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, al diputat senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia. En primer lloc, de manera general, hem de dir que no sol ser gaire recomanable ni encertat –de manera general– promoure lleis *ad hoc* en funció d'un cas particular. I, sens dubte, aquestes iniciatives ho són. Això és així. Tanmateix, també hem d'assumir que fan referència a una qüestió sobre la qual el nostre grup parlamentari ja fa molt temps que hi treballa i sobre la qual hem fet propostes consistents i fins i tot han estat registrades per tal que fossin considerades per la Mesa del Parlament i amb relació a les quals –hem de dir-ho, també– hem experimentat una gran solitud, sobretot silenci, o, ras i curt, rebuig. I aquesta qüestió no és una altra que la de les excessives retribucions i privilegis dels càrrecs públics, del conjunt dels càrrecs públics, dels alts càrrecs públics en el nostre país.

Aquestes proposicions també hem de reconèixer que fan referència a una altra qüestió cabdal, la de la corrupció. I ho hem dit sempre: al Parlament de Catalunya, a les institucions catalanes, corrupció zero, llums i taquígrafs, transparència i exemplaritat. I, efectivament, i precisament en un context de repressió, sens dubte la millor resposta continua sent la transparència i l'exemplaritat, i mai la impunitat, per a ningú. I per això el 25.4 del Reglament del Parlament –que, per cert, senyor Cuevillas, no retira res a ningú: suspèn temporalment, provisionalment i de manera reversible– i totes les mesures que calguin per tal que aquest Parlament sigui un referent en la lluita contra la corrupció. I això inclou vetllar i actuar per tal d'acabar també amb les portes giratòries, certament; portes giratòries que, conjuntament amb la contractació publicoprivada, són una de les causes principals de la corrupció. I no ho diem només nosaltres; ho diu l'Oficina Antifrau.

Bé, pel que fa a les retribucions i privilegis dels càrrecs públics electes, membres del Govern i altres càrrecs institucionals, pagades amb diners públics, nosaltres sempre hem defensat, també en solitud fins avui, mesures de racionalització i d'austeritat per tal de corregir i revertir excessos i per tal que els servidors i servidores públics siguin treballadors i treballadores públics i no part de les elits o aspirants a formar-ne part, i, per tant, amb retribucions, òbviament, dignes, però també solidàries amb les de la classe treballadora d'aquest país, la majoria a la que cal servir. I també per un objectiu de sentit comú –sembla obvi, però això, en aquesta cambra, no està encara plenament assumit–: que ningú cobri diners públics per una feina que no està fent.

Mirin, el mes de febrer del 22 vàrem registrar la proposta de regularització de les despeses de representació i de viatge i desplaçament. Resultat: rebuig o silenci. I, mirin, els hi faré cita explícita i literal d'aquesta proposta. Diu: «Atès que la disposició transitòria segona del Reglament del Parlament de Catalunya estableix que les indemnitzacions que tenen dret a percebre els diputats, d'acord amb l'article 12.1, han de ser objecte d'una reducció gradual i progressiva que ha d'establir la Mesa del Parlament per tal que siguin incorporades a l'assignació fixa, proposem l'aprovació dels següents acords i la seva ratificació per part de la Mesa Ampliada: a, incorporar la totalitat de les despeses de representació que tenen dret a percebre els diputats i les diputades a l'assignació fixa; b» –importantíssim–, «l'increment de despesa que suposa la incorporació de les despeses de representació que tenen dret a percebre els diputats anirà a càrrec del seu sou, sense que això suposi un increment del pressupost del Parlament, i c, deixar d'abonar una quantitat fixa en concepte de despeses de viatge i desplaçament i abonar per aquest concepte únicament les despeses de desplaçament i viatge degudament justificades» –com a tot arreu– «per part dels diputats i diputades.» Resposta de la cambra a aquesta proposta: silenci o rebuig.

Aquestes mesures, com les que en altres moments hem defensat amb relació als sous dels alts càrrecs de la Generalitat, suposarien una reducció de retribucions d'entre el quinze i el divuit per cent, un primer pas, sens dubte, en la racionalització i en la sobrietat. I, mirin, de tot això també n'hem de parlar; no només d'iniciatives reactives *ad hoc*, sinó també d'una racionalització i una sobrietat en les retribucions de càrrecs i representants públics.

I, bé, pel que fa a les proposicions de llei presentades, votarem a favor de les esmenes a la totalitat presentades a les proposicions de llei de Ciutadans, perquè, òbviament, nosaltres no podem donar suport a iniciatives legislatives d'un grup parlamentari que sempre ha tingut, com a principis rectors de la seva actuació, la repressió i la degradació de les institucions catalanes. Malgrat això –també hem de dir-ho–, els hem de reconèixer que no ens sembla malament la idea de retirar els privilegis a la figura del cap de l'oposició. Per tant, ho tindrem en compte si prospera aquest debat per alguna de les vies que s'han plantejat.

Ens abstindrem en l'esmena a la totalitat a la proposició de llei del PSC. Comparim alguns dels problemes que detecten, però no algunes de les solucions que propo-

sen, i particularment en un context de repressió. I també comprendran que tampoc puguem avalar fàcilment una proposta d'aquesta naturalesa d'un partit que ha legitimat, sens dubte, la repressió contra l'independentisme, que ha donat suport a l'aplicació del 155 i que no està proposant les mateixes mesures en el conjunt de les institucions de l'Estat o autonòmiques en les que té incidència política. Semblaria més coherent que aquesta iniciativa es prengués ja en el conjunt de les institucions polítiques estatals o autonòmiques en les que vostès tenen incidència, i això, sens dubte, donaria més congruència o més coherència a la proposta que aquí estan plantejant.

Bé, votarem en contra de l'esmena a la totalitat a la proposició de llei d'En Comú Podem. Que aquesta iniciativa legislativa prosperi ens donarà l'oportunitat d'aportar i debatre propostes, també algunes del PSC, per tal d'abordar la necessària racionalització de les retribucions dels càrrecs públics, tenint en compte alhora la necessària lluita contra la corrupció. Tanmateix, haurem també de debatre com fer front a aquests reptes –racionalització i lluita contra la corrupció– sense fer el joc a la repressió, com podria succeir en els casos de la presidenta Forcadell o del president Puigdemont, independentment de les decisions que cadascú pugui prendre en funció d'aquestes retribucions.

I bé, per acabar, només un recordatori. Tenim una reforma del Reglament, una proposta de reforma del Reglament que està pendent d'activar la corresponent ponència. Ens sembla urgent fer-ho. Perquè també és i serà en el Reglament del Parlament on haurem de trobar solucions i alternatives per reforçar, sens dubte, aquesta política necessària i imprescindible del Parlament, de retribucions, que cal que siguin racionalitzades, i de lluita contra la corrupció i en favor de la transparència i de l'exemplaritat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passo la paraula ara al Grup Mixt, al diputat senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Muy buenos días. Debatimos hoy cuatro enmiendas a la totalidad, presentadas por Junts per Catalunya, a cuatro iniciativas legislativas presentadas por el PSC, *els comuns* y Ciudadans. Cuatro proposiciones de ley cuyo objeto es muy similar y que básicamente afectan a las prestaciones económicas que perciben los expresidentes de la Generalitat a sus *consellers* y a los expresidentes del Parlament. Algunas incluso afectan también a la figura del jefe de la oposición.

Cuatro proposiciones de ley que, sin entrar en detalle en cada una de las mismas, entendemos que lo que buscan es actualizar a los tiempos actuales el tratamiento fundamentalmente económico que deben tener las personas que han ostentado las más altas responsabilidades y de representación de los ciudadanos en Cataluña, con el objetivo de garantizar y proteger su dignidad.

Cierto es que la mayoría de estas prestaciones económicas, alguna de las cuales con carácter vitalicio, se aprobaron en un contexto político y social muy determinado, pero que hoy ha sido ampliamente superado por nuestra sociedad. Una sociedad que en su mayoría ya no percibe estas prestaciones económicas como una deferencia a la dignidad, insisto, de quienes ostentaran en un momento determinado las más altas responsabilidades y de representación de la ciudadanía en Cataluña, sino que son percibidas, insisto, por la gran mayoría de la sociedad, como una ostentación de una serie de privilegios que hoy día no tienen justificación alguna.

Nosotros compartimos el planteamiento general que hacen las cuatro proposiciones de ley. Algunas son muy ambiciosas, que pretenden directamente la derogación de estos privilegios. Otras proponen, pues, una intervención de precisión cirujana, ¿no?, tocando y limitando determinados aspectos de estas prestaciones económicas. Pero, en definitiva, lo que pretenden todas ellas es la adaptación de estos tratamientos y de estas prestaciones económicas a la realidad de nuestro tiempo.

Entendemos perfectamente que cada uno de los grupos proponentes entienda que su iniciativa legislativa es la más conveniente, la más necesaria. Pero, en cualquier caso, creemos que muchas de ellas son compatibles entre sí y que, si finalmente se rechazan estas enmiendas a la totalidad durante la tramitación parlamentaria, pues, creo que nos podríamos encontrar.

Insisto: en lo que coinciden las cuatro iniciativas y nosotros compartimos es que es necesario revisar la situación actual; una situación que nosotros entendemos que debería haberse producido hace ya algunos años, más allá de las situaciones procesales que determinadas personas puedan ser en este momento objeto de investigación judicial o incluso de condenas. Creemos que este sistema hace ya años que se debería haber revisado. De hecho, nuestro grupo parlamentario, en la aprobación de los recientes presupuestos, ya presentó una serie de enmiendas que lo que pretendían era, pues, derogar la Ley 2/1988, como la 6/2003, que afectaba tanto a los expresidentes del Parlament como a los expresidentes de la Generalitat. Sin embargo, algunos de los grupos que hoy proponen estas proposiciones de ley votaron en contra de estas enmiendas.

Bien, en cualquier caso, el debate vuelve, nos congratulamos de ello. Creemos que es necesario que este debate se produzca, creemos que es conveniente que la tramitación parlamentaria de estas iniciativas legislativas continúe con su tramitación parlamentaria, porque es necesario darle un nuevo enfoque a las prestaciones económicas que perciben los expresidentes de la Generalitat, los *exconsellers* y los expresidentes del Parlament, especialmente cuando se ven afectados por condenas judiciales firmes en delitos relacionados con la corrupción.

Por tanto, nosotros vamos a votar en contra de las enmiendas a la totalidad y a favor de que continúen estas iniciativas con la tramitación parlamentaria.

Muchas gracias.

La presidenta

Passo la paraula al diputat no adscrit, el diputat senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Que el presidente de esta cámara gane casi el doble que el presidente del Gobierno de España ya es de por sí fuerte. Pero que encima tengan derecho a indemnizaciones y pensiones vitalicias es insultante para la mayoría de los ciudadanos de Cataluña. También es anacrónico, es una anacrónica cacicada, que encima esos privilegios se deriven a las viudas o viudos de los mismos, ¿no? Es una vergüenza –francamente, este sistema es una vergüenza– que los expresidentes del Parlament y del Govern sean los pensionistas que más ganan de España. A nadie le puede entrar en la cabeza que Artur Mas sea el pensionista que más gana de España: más de ochenta mil euros anuales. Hay que acabar con estos privilegios y pensiones doradas. Es un guantazo en la cara de todos los ciudadanos, que sí que se levantan, madrugan, trabajan para ganarse la vida y vivir con dignidad y *decorum*, como dice la ley. Yo creo que, desde luego, todo esto se tiene que acabar y, por lo tanto, rechazaré las enmiendas a la totalidad planteadas.

Gracias.

La presidenta

I, per últim, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Bé, moltes gràcies, presidenta, i benvinguda; és la primera vegada que tinc l'oportunitat de parlar amb la seva presidència.

Bé, no voldria començar sense sumar-me, en aquest cas, al reconeixement de les mostres de pesar i de dolor que ens han de generar a tots aquest naufragi al mar Jònic. I, evidentment, que, més enllà d'això, d'aquestes mostres de dolor, el que hem de fer és arreglar les polítiques migratòries que lamentablement fan que aquestes per-

sones assumeixin aquests riscos per venir a una suposada terra idealitzada com és la nostra.

Dit això, avui tenim un debat sobre quatre diferents proposicions de llei, que, de fet, tenen un objecte bastant diferent. N'hi ha una, específicament, que és la d'En Comú Podem, que evidentment no pretén erradicar aquests suposats, com han dit molts, privilegis, en aquest cas, de càrrecs institucionals del nostre país, sinó que el que pretén és regular la circumstància perquè es produeixi una sentència ferma per als delictes comunament coneguts com de corrupció, com podria ser prevaricació, falsedat documental, malversació i altres d'aquesta temàtica, no? I unes altres que sí, evidentment, van al moll de l'os de quelcom que existeix ja des de fa anys, en alguns casos de l'any 1988, en un altre cas des de l'any 2003, que és la regulació, en aquest cas, de les prestacions que reben persones que han tingut un alt càrrec institucional en el nostre país. I ens estem referint, fonamentalment, doncs, a la primera institució, al primer càrrec representatiu d'aquest país, que és el president de la Generalitat, i a la segona figura institucional en rellevància i importància, que en aquest cas són els presidents o les presidentes del Parlament de Catalunya.

En el seu dia, és cert, es va preveure una regulació, que compartim plenament amb els grups que probablement està desfasada i és necessari que en fem una revisió intensa, no només dels imports, sinó també dels conceptes i els fets pels que es meriten, perquè, com bé s'ha dit, ha canviat tot molt en el decurs del temps. Les carreres polítiques han canviat molt, la gent accedeix a la justícia..., ai –perdó–, «accedeix a...», també a la justícia, lamentablement, però accedeix a la política en unes etapes de l'edat bastant més primerenques que abans i les carreres polítiques no són tan llargues, les legislatures són curtes i es produeixen discordances. És evident, quan una persona molt jove té un dret a accedir a una prestació d'aquest tipus, que evidentment no és congruent amb allò que és el comú dels ciutadans del nostre país, que és la necessitat, lamentablement, de, cada dia, haver-se de guanyar la vida amb molt d'esforç i sacrifici, no?

És evident que cal una revisió. Però nosaltres entenem que la revisió que s'ha d'efectuar no pot ser en el marc d'unes normatives, unes proposicions de llei, que es fan, en alguns casos, de forma oportunista –sense..., en el bon sentit del terme–, és a dir, en funció d'una oportunitat i el que comporta que haguem de legislar *ad hominem* o *ad hoc* per a un supòsit determinat. I estic d'acord amb el company, en Jaume Alonso-Cuevillas, que això no és bo, no és bo en general; a l'hora de legislar s'ha de legislar amb el cap fred.

I altres proposicions de llei, com són les de Ciutadans, que evidentment no avalarem, doncs, el que proposen és desballestar el nostre sistema institucional perquè no hi creuen, perquè sempre se l'han volgut carregar i perquè són els que gaudeixen, en definitiva, quan veuen uns consellers, uns presidents emmanillats, processats, vexats per la Guàrdia Civil quan són traslladats entre els tribunals i la presó. I, en definitiva, nosaltres a aquestes persones, evidentment, els hi tenim tot el respecte en tant que representen una part de la nostra ciutadania en aquesta cambra legislativa, però el que evidentment no farem serà seguir-los el joc i, per tant, abonar aquestes modificacions legislatives, que, dit sigui de pas, es fan amb un cinisme extraordinari en molts casos.

Abans s'ha dit: nosaltres no tenim vocació de ser un parlament o una assemblea regional. I és així perquè nosaltres ens sentim nació. Una part molt significativa –de fet, la majoria d'aquesta cambra– sent que Catalunya és una nació i, com a tal, tenim tics de nacions. Volem respectar les nostres institucions, volem vetllar per aquestes persones que han tingut un càrrec institucional en el nostre país, volem que ens dignifiquin, que ens representin, tant a esfera pública com a esfera privada. I quan parlo de l'esfera privada, doncs, és amb aquelles actuacions que puguin dur a terme allunyades de la política, però que no tinguin a veure amb l'àmbit estrictament familiar. I, per tant, com que ho veiem d'aquesta manera, doncs, lògicament, volem preveu-

re figures legislatives que precisament garanteixin aquesta dignitat de la institució. I quan algú no ho fa, evidentment, no obra de forma digna, doncs evidentment hem d'arbitrar mecanismes –com podrien ser els que ens proposen els comuns, però no en aquests termes i, per tant, pretenem modular-los si es supera aquest debat de totalitat–, posar les mesures adients, perquè aquestes persones que han trencat aquest principi de legítima confiança en elles, doncs, evidentment, no es beneficiïn d'un sistema que preveu, a dia d'avui, amb el marc legislatiu amb què comptem, unes prestacions que hem de convenir que potser sí que són extraordinàries.

Respecte d'aquestes..., home, hi han algunes coses que els hi hem de confessar que ens ballen, no? El primer és aquest cinisme, aquesta desigualtat de tracte, pe què quelcom que no entenen normal pel que respecta al nostre marc institucional a Catalunya, doncs sí que ho troben pel que respecta, en aquest cas, als expressidents del Govern espanyol. I em refereixo, en aquest cas, al Reial decret 405 del 1992, que regula l'estatut dels expressidents del Govern i que preveu, si no m'equivoco, en els darrers pressupostos de l'Estat, doncs, que rebin una prestació de 75.000 euros a l'any. Que jo ara no ho qüestiono, és quelcom que s'haurà de discutir, en aquest cas, al Congrés. Però el que també és cert, que, més enllà d'aquesta pròpia prestació específica i d'unes prestacions desorbitades..., pel que acabem d'escoltar ara, que és una aberració que la presidenta del Parlament cobri més que el president del Govern d'Espanya. Jo també li recordaria que la presidenta del Congrés cobra 240.000 euros a l'any. No sé si a vostè li sembla una aberració, però a mi em sembla que és més del doble que el que s'està percebent en aquest cas des de la presidència del Parlament de Catalunya. Doncs, hi insisteixo, més enllà d'aquestes disposicions normatives, la possibilitat que tenen tots els expressidents del Govern espanyol de ser membres nats del Consell d'Estat, i això comporta una retribució, si no m'equivoco, aproximadament de 104.000 euros a l'any –si no m'equivoco. I ja no parlem de les portes giratòries, aquelles que vostès, doncs, fan servir amb tanta habitualitat, no?

Però també hi ha quelcom que jo crec que amb justícia hem de pensar, que és que hi han persones que a dia d'avui van donar el pas d'accedir a aquestes prestacions, que podem convenir..., a futur podem entendre exagerades, però que quan ho van fer, doncs, probablement també van haver de ponderar la seva situació personal, allò que podien rebre. Perquè jo sé d'algun cas específic d'alguna persona que podia rebre un complement a la seva pensió i hi va renunciar perquè s'acollia a la del Parlament i, evidentment, d'acordar-se aquesta normativa, a dia d'avui, tal com està, ni tindria aquest complement ni tindria aquest. I, per tant, hi ha una afectació personal i patrimonial important. I totes aquestes circumstàncies ens conviden, si més no a nosaltres, no?, a fer un oferiment a tota la cambra –jo crec que abans se n'ha parlat–: és el moment de parlar-ne, és un debat; és el moment de fer un debat seriós. Jo crec que l'hem de fer en tots els termes.

S'ha parlat, pel company de la CUP, en Carles Riera..., el company Carles Riera ha esmentat aquesta problemàtica de les dietes que perceben els diputats, que és una problemàtica que ja vam preveure una disposició transitòria segona del Reglament, que precisament el que preveia era aquesta necessitat d'integrar aquestes partides a la retribució. I jo vull recordar que potser serà modestament, però que en el poc temps d'exercici de la vicepresidenta en funcions, en aquest cas Alba Vergés, s'ha integrat una d'aquestes mensualitats a la nòmina dels diputats i, per tant, deixa d'existir, si més no percentualment, en un percentatge important, aquesta circumstància. Doncs, hi insisteixo, és el moment, crec, de parlar de moltes coses.

Perquè és cert que els càrrecs electes reben una retribució important si ho mirem en comparativa amb la que reben la resta de ciutadans del nostre país. També és cert que té unes servituds importants, jo crec que també ens faríem un mal favor si nosaltres, que les patim, no fóssim els primers a dir que existeixen i a reconèixer-les. Hi ha servituds que poden semblar absurdes. Algú ho ha qüestionat abans: «Una vergüenza que se prevé en el Parlament que los diputados, cuando cesan, reciban

una prestació del Parlament en funció de los años o las legislaturas.» I és cert que existeix –existeix, aquesta prestació–, que no tothom s'hi acull; de fet, s'hi acull un percentatge molt baix dels diputats. Però jo també els vull recordar que un diputat, quan perd la seva acta perquè acaba la legislatura, no té dret a subsidi d'atur, eh?, està rebent una remuneració important, però això s'acaba el dia que plega i l'endemà s'ha de buscar la vida; que tots ens l'hem de buscar, i ens la buscarem, i ho hem fet sempre –ho hem fet sempre–, però també n'hem de ser molt conscients, de la dificultat de la inserció laboral de les persones quan cessen la seva carrera política, entre altres extrems, pel fet que, no hauria de ser així, però per la seva significació política, moltes vegades això li impedeix accedir a un lloc de treball.

I, per tant, entenc que és necessari, sense demagògia, sense populisme, sense caure tampoc, doncs, en els vicis que probablement han ocorregut en el passat de, certament, privilegis inconfessables –i no només en aquesta cambra, també en d'altres–, home, d'obrir un espai de debat. No sé si ha de ser una comissió d'estudi que ens permeti posar llum sobre allò que hem de preveure, quines mesures hem d'adoptar, com aquestes que ha anunciat abans, doncs, precisament per modular aquestes prestacions que... Jo el convido, senyor Pedret, parlem-ne. Potser no és el marc d'aquesta proposició de llei, però parlem-ne demà, ens reunim tots els grups parlamentaris i parlem. Però no només d'això, parlem de tot.

I acabo, si em permet, només amb unes paraules adreçades, en aquest cas, al company de Junts. Completament d'acord amb vostè en la majoria de les coses que ha dit; en algunes d'elles, no. Vostè ha qüestionat l'oportunitat de la llei del «sí és sí». jo li voldria dir que el resultat final de la llei del «sí és sí» és *lawfare* judicial, i, en aquest cas, contra una mesura que precisament el que volia era custodiar els drets de les dones. (*Aplaudiments.*)

I ha dit que nosaltres volem dignificar les institucions, i en aquest cas ha parlat específicament de la presidència de la Generalitat. I estic completament d'acord amb vostè, però vostè també convindrà amb mi que no es dignifica la figura del president de la Generalitat dient-li que està tutelat i desautoritzat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació separada de les quatre esmenes a la totalitat presentades per a cada iniciativa.

Votem, en primer lloc, l'esmena a la totalitat de retorn, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a la proposició de llei de modificació de la Llei 2/1988, sobre assignacions temporals i pensions als presidents del Parlament, en cessar, i els seus familiars, impulsada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

S'inicia la votació.

El resultat és 65 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat aprovada, aquesta iniciativa resta rebutjada.

A continuació, en segon lloc, votem ara l'esmena a la totalitat de retorn, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a la proposició de llei de derogació de la Llei 2/1988, del 26 de febrer, sobre assignacions temporals i pensions als presidents del Parlament, en cessar, i als seus familiars, i de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat, impulsada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

S'inicia la votació.

Un cop acabada la votació, el resultat ha set: 73 vots a favor, 18 en contra i 40 abstencions.

Atès que l'esmena de la totalitat ha estat aprovada, aquesta iniciativa resta rebutjada.

En tercer lloc, votem ara l'esmena a la totalitat de retorn, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a la proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i de Govern, impulsada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. (*Remor de veus.*) Sí. (*Remor de veus.*) Sí? Queda... Tot correcte? (*Pausa.*) Perfecte, doncs.

Torno a llegir el que votem, eh?

En tercer lloc, votem ara l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a la proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, impulsada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Sí?

Doncs s'inicia la votació.

El resultat és: 73 vots a favor, 18 en contra i 40 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat aprovada, aquesta iniciativa resta rebutjada.

I, a continuació, votem ara l'esmena a la totalitat de retorn, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a la proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat, impulsada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

S'inicia la votació.

El resultat és: 32 vots a favor, 65 en contra i 34 abstencions.

Atès que l'esmena de la totalitat de retorn ha estat rebutjada, pot continuar la seva tramitació.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans

302-00296/13

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent de la interpellació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan García González, per un temps de cinc minuts.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, portem avui una moció que creiem que és molt adient per donar resposta a solucions concretes a una situació real que hem parlat en diferents moments i en diverses situacions o ocasions, sobre la incapacitat que tenen els catalans per sortir endavant en una situació d'increment de preus com tenim actualment, i tota una sèrie d'agreujaes situacions i restriccions socials i vitals que estem vivint cada dia a Catalunya.

Durant la interpellació que es va fer en el seu moment, doncs, nosaltres vam parlar de la necessitat de prendre mesures ràpides i urgents. Avui en portem dos molt concretes. Perquè la realitat és la que és i ho hem comentat abans: mentre estem discutint sobre els privilegis d'alguns..., bé, d'alguns expresidents, d'alguns membres d'aquesta cambra, inclosos, moltes vegades, nosaltres mateixos, el quaranta-vuit per cent dels catalans no arriben a final de mes. Al quaranta-vuit per cent dels catalans els hi costa arribar a final de mes; i això són dades del propi Idescat.

I aquesta realitat que ens trobem al carrer, que és on realment hauríem de mirar i per qui hauríem de fer polítiques reals, encara s'agreuja més amb dades més greus, com per exemple el trenta-u per cent de pobresa infantil, de risc de pobresa infantil que tenim també a Catalunya, que s'ha incrementat. És que potser –i crec que ho hauríem d'anomenar– és que s'ha incrementat precisament perquè som incapaços de donar respostes adequades.

A part d'això, tenim tota una sèrie de despeses supèrflues, de realitats supèrflues a l'Administració de la Generalitat, que acabem pagant tots els catalans, però sobretot

les classes mitjanes i treballadores de Catalunya, aquells que no tenen cap tipus d'ajuda, aquells que han d'aixecar-se cada dia, que han de treballar cada dia, que si no els hi surt bé, doncs hauran de buscar-se la vida en un altre lloc, que no tenen cap tipus de privilegi, que són els que mantenen el nostre estat del benestar. Per nosaltres, coses com la pressió fiscal que patim a Catalunya, especialment en el tram, per exemple, autonòmic de l'IRPF, doncs, crec que són solucionables i són factibles de fer.

I avui portem, precisament, una d'aquestes propostes, que és la deflactació de l'IRPF en el tram autonòmic. Per nosaltres és clau fer-ho, perquè si mirem dades des de que es va crear aquest tram autonòmic, des del 2010, hi ha hagut un increment, diguéssim, de la tarifa, de la pressió, que ha estat pràcticament del 27,7 per cent en aquests anys. Per tant, aquells que abans tenien un poder adquisitiu molt concret ara mateix estan pagant més amb un poder adquisitiu igual o menor moltes vegades. Per tant, nosaltres el que volem és que aquesta deflactació es porti a terme; es pot fer i demanem que es faci per decret en els pròxims mesos. Exactament, posem la data del mes de juliol per fer-ho de forma concreta i adequada.

La segona de les mesures que portem crec que és molt adequada. També, una de les dades més greus que creiem que hem de tenir molt en compte és: la taxa d'emanipació dels joves a Catalunya s'ha reduït de forma molt preocupant. Els joves no poden..., les famílies, però els joves, sobretot, no poden comprar-se un primer habitatge; no ho poden fer. I nosaltres el que portem aquí és la reducció de l'ITP fins al quatre per cent per a totes les primeres compres que es facin d'un habitatge de segona mà.

Això què suposaria? Doncs suposaria una important empenta precisament a l'accés a l'habitatge. Són polítiques reals. Les polítiques d'habitatge a Catalunya –ho sento molt– no han funcionat. S'han fet polítiques, però no han funcionat. Creiem que aquesta reducció d'aquest impost pot ajudar a que molts catalans puguin accedir per primera vegada a un habitatge. Per tant, polítiques reals.

Dues mesures molt concretes. Dues mesures que ens han de servir precisament per poder, doncs, treballar amb una fàcil capacitat de relacionar-nos amb els ciutadans i de veure que realment tenim propostes per a ells. Nosaltres demanem el suport a aquestes dues mesures. Creiem que són bàsiques, que són ideals, són essencials. I continuarem parlant després de les esmenes, algunes presentades amb més o menys fortuna per part dels grups parlamentaris.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies, presidenta, i molta sort en el seu nou càrrec. Bé, a hores d'ara em sembla que a ningú li estranya si dic que des de Junts per Catalunya pensem que la situació fiscal a Catalunya és clarament insostenible i injusta; ja fa anys que dura. Però, a més a més, ens atrevim a pronosticar que aquest any tornarem a tenir un rècord de dèficit fiscal; calculem que més de 22.000 milions d'euros.

Els catalans som dels que més impostos paguem a tot l'Estat. Això no hauria de ser un problema si, a canvi, tinguéssim, doncs, més benestar, més recursos que els altres. Però, com ens ha recordat el doctor Albert Carreras en seu parlamentària a la Comissió del Deute Històric fa uns mesos, resulta que els catalans som la comunitat autònoma que estem en el lloc dotze de quinze a l'hora de rebre recursos socials i a l'hora de valorar-nos en un índex de progrés social que ha publicat la Unió Europea fa tan sols uns mesos i que, per tant, ens situa a la cua en benestar social.

El mateix doctor Carreras ens deia que el dèficit fiscal social –és a dir, només el social– representa el cinquanta-set per cent de tot el dèficit fiscal i, amb xifres que ell s'atrevia a calcular, signifiquen ja 456.000 milions d'euros acumulats des de que tenim dades en aquests darrers quaranta anys.

Bé, Esquerra, que ha tingut la clau de la governabilitat durant aquests quatre anys a Madrid, no ha aconseguit canviar res. De fet, ha seguit incrementant la pressió fiscal; no molt, però l'ha seguit incrementant. I ens sembla que la fórmula que potser Esquerra té al cap és que més impostos vol dir més diners per fer més càrrecs, per tenir més càrrecs; més càrrecs deu voler dir tenir més afiliats; més afiliats deu voler dir tenir més vots. Però arriben les eleccions i cauen en 300.000 vots. (*Remor de veus.*) I, en canvi, Junts per Catalunya, que som els que renunciem als càrrecs per mantenir la coherència amb el que vam presentar en el nostre programa electoral, que era el cinquanta-dos per cent, renunciem als càrrecs i tenim més vots, si ho comparen amb els que hi havia el 2019, perquè una part se n'ha anat al PDECAT.

En canvi, la nostra representant a Madrid, la Míriam Nogueras, durant aquests quatre anys, doncs, el que ha fet és, sobretot, recordar contínuament que a Catalunya paguem 58.000 milions d'euros i només tenim un pressupost de 41.000 milions d'euros. I no ha parat d'insistir que els compromisos s'han de complir també en els pressupostos, a aquells que els hi donen suport, i que, quan es pressuposta 100 s'han de complir 100 i no 36, i quan es pressuposta 100 a Madrid s'han de complir 100, i no 184. I això ho hem recordat per activa i per passiva, a part de totes les propostes que ha fet la Míriam Nogueras per millorar la situació.

I quan parlem dels senyors del PSOE i dels comuns, doncs, resulta que a aquelles propostes que nosaltres hem fet en seu parlamentària per millorar la fiscalitat ens voten que no, i, en canvi, a les altres comunitats autònomes del país, curiosament sí. I fins i tot ara ja es dona la paradoxa de que els catalans som de segona, no a Espanya, no, als Països Catalans. És a dir, voten que sí a València i voten que no a Catalunya.

Bé; per tant, nosaltres, per coherència, què hem fet? Doncs presentar esmenes en aquest primer punt de l'IRPF en línia d'allò que havíem plantejat en la llei d'acompanyament dels pressupostos, que era reduir, és a dir, deflactar un tres i mig per cent a la quota de l'IRPF, incrementar els mínims deduïbles un set i mig per cent i també reduir el tram mínim de l'IRPF del deu i mig al deu per cent. Això suposava, segons els nostres càlculs, entre dos-cents i tres-cents euros per persona a les classes baixes, que els hi baixaria la fiscalitat aquest any, un any de molt IPC i, per tant, tot ajuda. Però, evidentment, es va dir que no des d'aquest fals Govern d'esquerres que tenim.

I si anem ja en el segon punt, que és el punt que parla de l'impost de transmissions patrimonials, home, nosaltres votarem que no per un tema que han de tenir en compte, eh? –i no sé si en això hi han pensat, senyor García–, i és que si l'IVA de les «vivendes», dels habitatges nous, és el deu per cent i no tenim cap capacitat per tocar-lo, si ara abaixéssim els de segona mà al quatre per cent, aquí hi hauria un greu per a la gent que compra un pis de segona mà en lloc d'un pis nou, però el que passaria és que el mercat no és «tonto» i al cap de poc temps pujaria el preu de la segona «vivenda» a nivell, un sis per cent, per igualar-se en el preu de l'habitatge nou. Per tant, això no solucionarà el problema ni ara ni a mitjà termini. Per tant, nosaltres votarem que no, com ja he dit.

El que sí que hem fet és proposar rebaixes selectives, sobretot en els trams reduïts, que és el de la gent que més pateix: famílies nombroses, monoparentals, discapacitats, joves –que, a més a més, en els joves proposàvem de passar de trenta-dos a trenta-cinc anys, perquè cada cop l'emancipació ve més tard–, i proposàvem baixar del cinc al quatre. Aquí sí que ens semblava una proposta coherent, que, a més a més, m'atreveixo a dir que segurament en aquesta cambra això podia sortir amb un vot afirmatiu, però em sembla que no ho volen acceptar; ja ens ho dirà després. Sembla que ens n'acceptaran una, que és baixar al quatre per cent la venda dels grans tenidors per habitatge habitual. Si és així, evidentment, la votarem a favor.

La resta la votarem en contra per evitar que aquest infern fiscal que patim a Catalunya continuï. Un infern fiscal degut al dèficit fiscal d'aquesta banda d'aquí i també a aquest fals progressisme d'esquerres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té ara la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bueno, esta moción tiene por objeto la reducción de la tarifa autonómica del IRPF y del ITP, de la primera compra de vivienda de segunda mano que hace una familia. En general, ya saben que desde VOX defendemos la racionalidad del gasto público, centrar el gasto público en lo esencial: en educación, salud, infraestructuras, seguridad, defensa y ayudas sociales puntuales con perspectiva de familia y prioridad nacional. Y también defendemos la eliminación de los gastos superfluos, que son muchos y en todas las administraciones públicas, para poder bajar los impuestos de manera generalizada y asumir que los impuestos tienen que ser lo justo y no para caprichos de los políticos.

Y hay una cosa esencial que también defendemos desde nuestra formación política –y somos la única que lo defiende en todo el arco parlamentario–, que es la igualdad entre españoles; en derechos y en obligaciones; en servicios y, por supuesto, también en fiscalidad. Y, entrando en materia, con relación al IRPF, compartimos la propuesta, aunque sea poco ambiciosa y un mínimo exigible a la Generalitat de Cataluña, porque la inflación y la no deflactación de las cargas impositivas que se ha producido en el presupuesto aprobado recientemente lo que hace es subir los impuestos silenciosamente a los ciudadanos. Porque hay catalanes que viven peor que cuando los separatistas empezaron a gobernar. Y viven peor por una triple crisis: social, económica y de indignación, de dignidad. Porque estamos malgastando su dinero.

Y viven peor porque tienen, los catalanes tenemos, la mayor presión fiscal de España. Voy a enumerar los problemas económicos que sufrimos los catalanes: la subida de precios; la inflación; la deuda de las familias, que cada vez es mayor; la subida de las hipotecas –lo estamos viendo y parece que se va a repetir esa subida–; las empresas que cierran, que se fueron o se van, y el paro, que está en más de 330.000 personas. Y así la situación, el Gobierno separatista con sus socios socialistas y comunistas son incapaces de tomar en los presupuestos ni una sola medida fiscal para favorecer a los más desfavorecidos, a las clases trabajadoras y a las familias.

Y hay una manera de ayudarles, que es bajar impuestos dejando de despilfarrar el dinero público. ¿Cuáles son esos gastos políticos superfluos? Pues aquellos que no sirven al interés general. Y sirven al interés general –vuelvo a repetir– sanidad, educación, seguridad, infraestructuras y ayudas sociales puntuales. El resto es gasto político superfluo. Y hay un estudio que demuestra que más del treinta y seis por ciento del presupuesto de la Generalitat de Catalunya es gasto superfluo prescindible. Podríamos concretarlo (*aplaudiments*) en 18.000 millones de euros, lo mismo que se destina a Sanidad y a Educación más o menos. Porque tenemos 1.300 entes públicos, 360 chiringuitos, subvencionan de manera enfermiza y derrochan el dinero público.

Y, si suprimimos esos gastos superfluos, no solo podremos deflactar el IRPF, adaptarlo a la subida de precios, sino que también podríamos implementar nuestra medida, que planteamos en toda España, de suprimir la cuota autonómica del IRPF. Porque los catalanes, ahora que vamos a hacer, que estamos haciendo, presentando –ya el último período de plazo– la declaración de renta, hemos de ser conscientes que la mitad de lo que pagamos en esa declaración de renta, en ese IRPF anual, va a la Generalitat de Cataluña. Y recaudamos en torno a los 10.000 millones de euros. Si el gasto superfluo son 18.000 millones, nos podemos cargar totalmente el tramo autonómico del IRPF y aún nos sobrarían unos 8.000 millones de euros para poder revertir en mejores servicios públicos o en seguir bajando los impuestos.

Con relación al ITP, al impuesto de transmisiones patrimoniales, el impuesto que castiga la compra de una vivienda con el diez por ciento en Cataluña, nosotros pe-

dimos que no se castigue la compra de una vivienda con un impuesto y que, al menos, si tiene que existir esa carga –con la cual no estamos de acuerdo– sea igual para toda España y no en una provincia o en una comunidad, en una región, sea el diez por ciento, como en Cataluña, que es la región más cara, y en otra un cuatro por ciento.

En conclusión, ante las serias dificultades de los trabajadores, empresas y familias en general, hay que gestionar bien los recursos con decisiones valientes y justas; reducir esos gastos superfluos, accesorios y prescindibles y bajar la cuota autonómica del IRPF. Desde VOX hemos demostrado que se puede hacer, gracias a la entrada en gobiernos como en Castilla y León. Y próximamente lo veremos en Valencia, en Aragón, en Baleares, en Extremadura y, a partir del 23 de julio, desde el Gobierno de España.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, sovint, quan parlem de fiscalitat, els partits de l'espectre polític situats a la dreta sembla que es situïn en un escenari..., allò de la subhasta holandesa, no?, a la baixa, a veure *quié da menos*, eh?, qui és capaç d'oferir, diguem-ne, una proposta que rebaixi més els indicadors, els nivells, els tipus fiscals.

El que no ens diuen mai, no obstant, és quina és la contrapart d'això. Perquè, diguem-ne, no és que als governs, no és que a les formacions polítiques els hi agradi posar una cosa tan antipàtica com són els impostos, sinó que assumim que són una qüestió necessària, civilitzatòria, fins i tot hi ha qui diu que permeten prestar serveis públics, que és el que ens permet viure en comunitat, resoldre problemes com la generació de desigualtat, qüestions de convivència bàsiques, la garantia de serveis bàsics i de la dignitat de les persones. I quan estem parlant de rebaixes fiscals, en realitat estem parlant d'això i no de cap altra cosa que d'això.

La part d'IRPF, que és l'element essencial i nuclear d'aquesta proposta, d'aquesta moció que ens planteja Ciutadans, tindria, en aquesta reducció del tipus del 14,1 al 12,9, doncs, un efecte aproximat, pel que hem pogut calcular, d'una reducció dels ingressos de 2.700 milions d'euros. Dels 12.785 milions d'euros que es contemplen a les bestretes de l'Estat per concepte d'IRPF en el pressupost del 2023 fins a pràcticament 10.000 i escaig, 10.001 milions d'euros.

Aquests 2.700 milions d'euros, perquè ens fem una referència de què significa des del punt de vista de la despesa, des del punt de vista de què es pot finançar, què es pot suportar amb aquests ingressos, tindríem xifres prou esfereïdores com les següents: correspon a 4,6 vegades el pressupost en habitatge; correspon a 1,3 vegades el pressupost del Departament d'Acció Climàtica; hauríem de renunciar al vuitanta per cent del pressupost destinat a protecció social; 1,6 vegades al pressupost que es destina a seguretat; al vuitanta-sis per cent del pressupost destinat a atenció primària; 11,6 vegades al pressupost destinat a beques.

No estem disposats, en cap cas, a renunciar a cap d'aquestes qüestions que implicarien una reducció dels ingressos de la Generalitat d'aquesta magnitud. Des de la nostra formació política, el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, hem manifestat –i així ho vam fer palès en la negociació i el compromís i acord pressupostari– l'adopció d'un criteri de prudència fiscal. No podem, en aquest context i en aquest moment, fer aventures, diguem-ne, des del punt de vista de noves figures o increments fiscals, però hem, de totes totes, de garantir la suficiència financera de les arques de la Generalitat de Catalunya per garantir la prestació dels serveis públics, perquè, en definitiva, és el que permet, com deia, atendre qüestions

com la desigualtat, atendre qüestions com la seguretat, atendre qüestions com les beques, atendre qüestions com l'atenció primària i tantes i d'altres qüestions.

Però en la moció, a més a més, hi ha alguns elements, permetin-m'ho dir, clarament tramposos. Vostès en la moció diuen –i ho dic literalment– «suposant que l'increment del salari hagi estat el mateix que el vint-i-set i escaig, el 27,7 per cent que hi ha hagut d'increment de l'IPC al llarg d'aquest període». Sabem que no és així. Els diferents trams salarials al llarg dels darrers quinze anys s'han comportat amb uns diferencials importantíssims. Les rendes més baixes, especialment en el període 2010-2018, van experimentar un procés de deflació clar i net. És a dir, va haver-hi un procés de reducció de costos, des del punt de vista salarial, brutal a l'Estat espanyol. Per tant, la revalorització dels salaris en cada un dels seus percentils o dels seus decils ha experimentat comportaments absolutament diferents: les rendes altes han crescut molt més, les rendes baixes han crescut molt menys. Per tant, aplicar una deflació lineal com la que vostès plantegen seria una mesura absolutament regressiva, absolutament contraproduent des del punt de vista de la progressivitat fiscal.

Per últim –i per anar acabant–, no és cert que Catalunya, que Espanya sigui un infern fiscal, hi hagi una pressió fiscal excessiva. Amb dades de l'Eurostat de 2021, la pressió fiscal a Espanya, les últimes publicades per l'Eurostat, està al trenta-nou per cent, mentre que la mitjana europea està al 41,7. Hi ha hagut un increment, cert, de la pressió fiscal, però per altres factors, no només per una qüestió explícita-ment de tipus: la variació que hi ha hagut, diguem-ne, en les bases de càlcul, l'aflo-rament de bases o la revisió, les reduccions del PIB al llarg d'aquests anys, que han modificat els elements de càlcul.

Per últim, i fent referència a una qüestió a què feia referència el diputat Blanco, el diputat Nacho Martín Blanco, quan va presentar la moció, no és cert que això afecti la competitivitat. Si mirem les dades des del punt de vista de la comparativa i els ordres de les comunitats des del punt de vista de la pressió fiscal, Catalunya és de les de més pressió fiscal, però no experimenta, en canvi, una situació de pèrdua de competi-tivitat ni des del punt de vista de l'economia submergida –està per sota de la mitjana– ni des de cap altre paràmetre que pugui indicar que es produeix un factor de vot amb els peus, com indicava, com deia, el diputat Martín Blanco.

Per tant, votarem contràriament a tots els punts d'aquesta moció. Estem, com deia, per la suficiència fiscal, per la prudència fiscal i per la garantia dels serveis pú-blics que garanteixen la qualitat de vida al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bon dia. Enèsim debat aquí al Parlament, en el darrer any, sobre la deflactació sí, la deflactació no. És curiós, estan..., o hi ha qui es passa el dia parlant de deflactar i abaixar impostos, però, en canvi, no parla de la necessitat d'apujar sous i de garantir un mínim a la gent per viure. Només pensem en els im-postos, però no en els salaris. Perquè la deflactació pressuposa un augment de sala-ris o que els salaris pujaran, però el que estem veient durant aquests darrers temps és que els salaris no estan pujant i, per tant, no serveix de massa res la deflactació.

I més perquè utilitzen la deflactació per no dir directament «abaixar impostos», que és la recepta fiscal de la dreta i que porta els darrers dos anys utilitzant la parau-la «deflactació» per no dir directament que volen abaixar impostos i el que volen és sobretot abaixar impostos als que més tenen. Perquè si realment estiguessin preocu-pats per com la gent, la classe treballadora, arriba a final de mes, el que estarien és, dia sí, dia també, parlant de la necessitat d'apujar salaris. Estarien, dia sí, dia tam-bé, parlant de la necessitat de limitar els beneficis de les grans empreses. Estarien,

dia sí, dia també, parlant de la necessitat de garantir una renda bàsica universal per a tothom, perquè tothom tingués allò necessari per viure. Estarien parlant de la necessitat de crear una renda màxima per evitar que hi hagi qui acumuli per desposseïció, que és el que fa el capitalisme de manera clara. Però no, vostès només parlen de deflactor.

Després parlen de la necessitat de garantir l'accés a l'habitatge i per això volen reduir l'impost de transmissions patrimonials. Garantir l'accés a l'habitatge. Doncs regulem els lloguers, garantim que els fons voltors no especulen amb un dret fonamental com és el dret a l'habitatge, limitem preus... No: abaixem l'impost de transmissions patrimonials, abaixem impostos, no abordem el problema de fons i el que és substancial si el que es vol és garantir el dret a l'habitatge, que és que hi hagi habitatges on viure on no s'especuli. És sempre el mateix, la recepta de la dreta, que és populisme per emmascarar que el que fan és protegir els privilegis d'uns quants.

I, per acabar, no me'n puc estar: el Govern del Botànic no seria en cap cas i no ha estat en cap cas, lamentablement, la garantia per a l'alliberament social i nacional dels Països Catalans. Però, senyor Canadell, ja que el posa d'exemple, parlem clar: sí, van abaixar els trams baixos de l'impost de l'IRPF al País Valencià, van pujar els trams alts. Vostè està d'acord en pujar els trams alts de l'IRPF? No. Van pujar l'impost de patrimoni. Vostè està d'acord en pujar l'impost de patrimoni? No. Per tant, està molt bé que parli dels Països Catalans, però parlem dels Països Catalans en la seva totalitat i en la seva globalitat i amb propietat. Al País Valencià, un govern que no ha estat –i que, bé, és millor que el que vindrà ara, evidentment– garantia d'alliberament social i nacional va pujar l'impost de patrimoni i va pujar els trams alts de l'IRPF. Això és el que vostès no volen fer. Vostès no volen tocar els privilegis d'uns quants, que són els que acumulen en aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, bon dia a totes i tots. Gràcies. Intentaré no exhaurir el temps, perquè bona part de les argumentacions de les dues últimes intervencions són coincidents, vull dir, hi coincideixo i, per tant, diguéssim, intentaré no repetir-me.

Algunes qüestions sí que voldria comentar. Clar, es parla de pressió fiscal. Potser ens hauríem d'acostumar a parlar de contribució fiscal. Jo crec que valdria la pena que entenguéssim que la fiscalitat és un element positiu. Si adjectivem com a pressió allò que és una contribució, estem donant un biaix negatiu a una cosa que és necessària per generar els mecanismes de convivència social, d'organització de les societats, de disposar, diguéssim, d'un marc social que ens permeti progressar i tal. Per tant, demanaria que deixem de parlar tots i totes de pressió fiscal –evidentment, d'infern fiscal– i parlem de contribució. Jo crec que «contribució» dona aquesta sensació que tots estem contribuint a que això funcioni millor. Aquesta era la primera reflexió que volia fer.

La segona ja crec que ha quedat clara amb les anteriors exposicions, que és que deflactor l'IRPF és una mesura fiscal regressiva, diguéssim, lluny de beneficiar les rendes baixes, acaba beneficiant les rendes altes, però de retorn acaba perjudicant les rendes baixes per l'empobriment de la qualitat dels serveis que han de rebre. Per tant, crec que és regressiu des del punt de vista fiscal en tots els nivells. Per tant, nosaltres estem radicalment en contra del deflactor de l'IRPF.

Hi han hagut uns números, que no repetiré, en què coincidim. Aquí, aproximadament un cinc per cent del pressupost de la Generalitat podria veure's afectat per aquesta mesura. Un cinc per cent no és qualsevol «tonteria» a l'hora de definir les

polítiques públiques necessàries en un país que encara té molts dèficits en qüestions de tipus social i també, diguéssim, en qüestions inversores, no?

I amb la segona mesura que es proposa, la reducció de l'impost de transmissions patrimonials per la primera compra dels habitatges de segona mà, no hi estem tampoc d'acord, perquè entenem que –també s'ha explicat– no contribuirà a facilitar l'accés a l'habitatge dels joves, que és l'objectiu amb el qual es justifica; al contrari, pot generar una distorsió en el propi mercat d'habitatge que acabi generant alces dels preus. Crec que no és aquesta la solució. Si volem parlar d'emancipació juvenil, si volem parlar d'accés a l'habitatge dels joves, crec que ens convindria més parlar de polítiques d'habitatge possiblement més ambicioses des del punt de vista de la promoció d'habitatge públic, de lloguer social i d'aquelles mesures en positiu. Creiem que des del control també dels grans tenidors, dels habitatges buits, avançaríem més que no pas amb una mesura fiscal d'aquest tipus, que pot acabar tenint aquest element pervers, no?

I, per últim, bé, dos qüestions més. Quan es fa referència a aquesta concepció d'abaixar impostos perquè els recursos que s'alliberaran d'aportar-los a la hisenda pública quedaran en mans de les persones i, per tant, seran recursos disponibles per a la inversió, el creixement econòmic i la millora de la productivitat, a part de que això no s'ha demostrat enlloc, vull dir, és una cosa que científicament no està demostrada, crec que també és una tautologia, diguéssim, difícilment demostrable.

Crec que si el que volem és augmentar la productivitat, la inversió i tal, no es tracta de treure recursos que poden anar a la hisenda pública per fer polítiques públiques, sinó que possiblement del que es tracta és de reforçar les obligacions de les empreses d'aplicar part dels beneficis produïts de la riquesa creada a innovació, a recerca, a allò que realment modernitzaria el nostre aparell productiu.

I, per últim, moltes argumentacions sempre es fan cridant que això és bo per a les classes mitjanes i treballadores. A part de que no m'agrada aquest concepte de classes mitjanes i treballadores..., o classes mitjanes o treballadores, però classes mitjanes i treballadores..., doncs bé, en podem parlar, però, diguéssim, no és el que a mi m'agradaria. En qualsevol cas, si volem millores fiscals per a les classes mitjanes i treballadores, però per al conjunt de les classes socials d'aquest país, possiblement la millor aposta és reforçar el sistema fiscal, dotar-lo de més suficiència fiscal i també redistribuir millor la riquesa i aplicar-la millor en polítiques públiques, socials i d'inversió.

La presidenta

I ara té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias. La izquierda y el independentismo dicen que les preocupa mucho que los catalanes no lleguen a fin de mes, pero mantienen el IRPF más alto de España a las rentas más humildes. Eso es un dato.

Segundo dato. Con toda la hipocresía del mundo, van lamentándose de que la vivienda cada vez es más inaccesible, pero mantienen el impuesto de transmisiones patrimoniales más alto de España. Es decir, claro que hay que deflactar la tarifa de IRPF y claro que hay que reducir el impuesto de transmisiones patrimoniales. O al menos cállense, porque están diciendo que quieren defender a las familias y a las personas que quieren hacer una vivienda, pero, en cambio, les están machacando a impuestos.

Es razonable la propuesta de Ciudadanos y la votaré a favor.

Gracias.

La presidenta

I per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Avui, en esta moció, el Grup de Ciutadans tornen a posar un debat damunt la taula que ha estat recurrent durant tota la legislatura: davant de la inflació, davant de l'augment generalitzat de preus que porta acompanyat un augment de la recaptació, com ha d'actuar la Generalitat? Los republicans i les republicanes ho tenim molt clar. Ja ho hem explicat moltes vegades. Tenim dos camins: rebaixes generalitzades d'impostos, que és el que amaga la deflactació, o ajudes focalitzades per a no deixar a ningú enrere.

El Govern ha d'actuar de manera que beneficie a la majoria i que els més beneficiats siguin els més vulnerables. I en esta tessitura lo Govern tria, evidentment, la segona opció, perquè és la que beneficia la majoria i, sobretot, la que beneficia els més vulnerables. Ho vam debatre ja amb lo diputat Canadell durant el tràmit pressupostari. Ara veiem que s'alia amb los seus companys de la dreta, esta vegada la dreta unionista, per a garantir estes rebaixes d'impostos que volia des d'un primer moment. Avui ho ha tornat a explicar amb un ball de números i de tants per cents, per tal de justificar-ho. Però igual que vostès següen insistint en lo mateix, no cal que pateixen, natres no mos cansarem de tornar-ho a explicar. Ho vam dir en aquell moment, ho tornem a dir ara: la deflactació és un error. Los diputats que m'han precedit han posat dades damunt la taula. Jo ho ampliaré. La deflactació que mos proposen del 3,5 per cent a tots els trams comportaria una pèrdua d'ingressos de 107 milions d'euros, és a dir, 107 milions d'euros que tindríem de menys per a l'educació, per a la sanitat, per a les famílies vulnerables, per als Mossos...

I quins serien els beneficis? Per a la immensa majoria dels catalans serien irrисoris. La meitat dels contribuents s'estalviarien menys de quinze euros a l'any. Ara, los més rics sí que obtindrien un benefici de fins a 238 euros l'any. Entre beneficiar els més rics en dos-cents euros i incrementar les prestacions de cent mil famílies més vulnerables de Catalunya, tenim molt clar el que triem, justament perquè som un govern d'esquerres.

Però ja que hi som demanem més. Mirin, la normativa catalana ja contempla la reducció de l'impost de transmissions patrimonials, entre ells un cinc per cent en les adquisicions d'habitatge habitual per a joves, per a famílies nombroses i monoparentals. I el problema de l'accés a l'habitatge no se soluciona rebaixant l'impost de transmissions patrimonials. El problema de l'accés a l'habitatge se soluciona amb recursos públics, amb los 188 milions d'euros pressupostats per incrementar el parc públic d'habitatge, 188 milions d'euros que no tindríem si féssim estes rebaixes fiscals que mos proposen.

El problema de l'accés a l'habitatge se soluciona garantint la funció social de l'habitatge, expropiant els habitatges buits als grans tenidors, com està batallant el Govern, no beneficiant els grans tenidors, com se proposa en l'esmena que vostès han acordat a Junts; limitant el preu de lloguer, com vam iniciar a Catalunya i es va tombar per part de la justícia espanyola i que ara hem forçat el Partit Socialista a tornar a donar estes eines. Ho tornarem a fer.

Així que, per descomptat, votarem en contra de totes les seves propostes i de l'esmena que han acceptat a Junts per Catalunya, perquè mos manllevin recursos que necessitem per a ajudar la població més vulnerable i són propostes que només beneficien la minoria més privilegiada. Perquè, més que preocupar-se per una pressió fiscal que està per sota de la dels països europeus del nostre entorn, s'haurien de preocupar per un dèficit fiscal de més de 20.000 milions d'euros –inaudit!– i que només servix per a què els més humils de Catalunya paguin los privilegis fiscals dels més rics d'arreu de l'Estat espanyol o del repartiment injust de l'objectiu de dèficit que el Govern de l'Estat està intentant forçar.

I això és precisament el que està fent avui la consellera Mas, anant a defensar per a Catalunya una distribució justa del dèficit fiscal per a la Generalitat i per als ajuntaments del nostre país. Perquè, a diferència de vostès, la nostra preocupació és

servir el conjunt de ciutadans de Catalunya, els ciutadans i les ciutadanes del nostre país, i no només els interessos dels seus ciutadans més privilegiats.

Per tant, votarem en contra de tots los punts d'esta moció.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan García González.

Joan García González

Bé; gràcies, presidenta. Doncs gràcies a aquells que han presentat esmenes. Alguna d'elles l'acceptarem, com ha dit el senyor Canadell, que és el punt 4, precisament, o l'esmena 4 que ens presentava avui. Ja ho ha explicat ell. I, de fet, és així, no crec que puguem fer una altra cosa que el que ens proposa.

Vostè parlava d'aquesta diferenciació entre l'ITP, per exemple, i parlava també de que hi ha una diferència amb l'IVA, però hi ha altres territoris on això es fa sense cap problema. Hi ha altres territoris que no tenen un deu per cent d'ITP sobre la compra o transmissió d'habitatges. I nosaltres el que demanem és precisament que sigui en la primera compra on es pugui fer aquesta reducció, que és del tot coherent i lògic.

Es parla també –aquí s'ha parlat molt–..., es parla, evidentment, molt de que s'ha de treballar, fer propostes d'habitatge, s'ha de treballar per reduir la pobresa, moltes vegades de l'accés al mercat laboral, però jo preguntaria en general als diputats si això, quan ho porten al carrer, quan ho pregunten als ciutadans, a tots els ciutadans..., ells també estan en contra d'aquesta reducció de l'ITP o estan en contra de la deflactació dels seus impostos. Segurament no, però els interessa parlar d'això aquí.

No és veritat que es tinguin més recursos posant més pressió fiscal als ciutadans. Això no és veritat, i això sí que està comprovat. És totalment inviable dir que es pot generar més activitat econòmica amb més impostos. Realment no és així. El consum, l'increment del consum pot generar riquesa i pot generar més teixit industrial i millors sous i, per tant, millors feines per als catalans. La nostra proposta és aquesta.

El senyor Riba parlava també..., que hi està en contra ara, perquè ja han passat la negociació d'impostos..., està en contra de la deflactació d'impostos o està en contra de la reducció d'impostos, però vostès la van defensar durant la negociació dels pressupostos. I, per tant, una vegada més, doncs, el PSC diu un dia una cosa i un altre en diu una altra. Ho van fer, senyor Riba, però com tantes altres coses. Són tantes que és impossible fer-ne un seguiment de totes.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit

302-00299/13

I passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Bon dia, presidenta. Diputats, diputades, consellera Vilagrà... En primer lloc, vull agrair als grups parlamentaris les diferents esmenes aportades, perquè crec que

han permès enriquir el text en la moció presentada pel grup republicà sobre la distribució dels objectius de dèficit. Gràcies al Grup de Junts i al diputat Jubert, al Grup d'En Comú Podem i al diputat Gallego, i al Grup de la CUP i a la diputada Reguant. Encara que no tinguem cap coincidència, gràcies també al Grup del PSC per les seves aportacions, que sempre conviden a la reflexió i a la millora de la nostra tasca parlamentària.

Aquesta moció té quatre punts i quatre objectius clars. El primer, constatar; constatar la necessitat d'inversió pública per impulsar la transformació de l'economia i que aquesta transformació corregeixi el dèficit inversor. I, sobretot, afegint-hi l'aportació del Grup d'En Comú Podem, constatar que aquesta limitació de la capacitat afecta de manera molt especial els ajuntaments, el món local.

En segon lloc, i fruit de l'explicació de l'honorable consellera Mas en la seva interpellació, denunciar; denunciar que el principal responsable del dèficit inversor és l'Estat, i denunciar que les previsions del programa d'estabilitat del 23 al 26 suposen una recentralització i una limitació de la capacitat inversora dels ajuntaments i de la Generalitat sense precedents. En la proposta que han enviat a les institucions europees, l'Administració central es guarda el dèficit del tres per cent per al 2024 mentre deixa en zero el marge de la Generalitat i obliga a un superàvit del 0,2 per cent les institucions municipals. Mentre l'Estat s'endeuta, força els ajuntaments a estalviar.

En tercer lloc, i com a conseqüència de la constatació i la denúncia, la moció presenta quatre accions o propostes: una nova distribució dels objectius de dèficit que inclogui una distribució equitativa i proporcional a la despesa social de cada administració; una avaluació plurianual i conjunta dels objectius per tal d'evitar la rigidesa que suposa que sigui cada any aquesta individualització anual, en cada exercici, la modificació de la llei orgànica d'estabilitat pressupostària, amb l'objectiu de flexibilitzar la regla de la despesa i excloure el còmput del dèficit de les inversions dels ajuntaments finançades a càrrec del seu propi estalvi amb romanents de tresoreria; modificar l'impost dels beneficis extraordinaris de la banca i de les energètiques per tal de convertir-los en figures impositives permanents i no temporals, així com exigir que la seva totalitat tingui caràcter finalista, ja sigui en despesa social, ja sigui per afavorir la transició ecològica, i que un mínim del cinquanta per cent d'ingressos obtinguts siguin transferits de manera directa a les comunitats autònomes, donat que són qui té el gruix d'aquesta despesa. I hi afegim una cinquena proposta, via aportació de la CUP: la derogació de l'article 135 de la Constitució, que no per difícil deixarem d'estar-hi d'acord i reivindicar-ho conjuntament.

En quart i darrer lloc, s'insta el Govern de la Generalitat a exigir i defensar davant del Govern de l'Estat un repartiment més equitatiu del marge de dèficit que tingui en compte el percentatge de despesa associada a l'estat del benestar del Govern de Catalunya i dels ajuntaments, traslladar i treballar de manera conjunta amb les institucions europees la necessitat d'un repartiment just i equitatiu, i, davant d'aquesta situació de recentralització del marge de dèficit, traslladar aquests acords als municipis de Catalunya mitjançant les associacions municipalistes i proposant que també s'aprovi una moció en cadascun dels plenis municipals a proposta del Grup de Junts.

I aquesta setmana de pactes municipals i de plenis i de constitució dels nous municipis, cal recordar que els municipis necessiten –necessitem– competències, sobirania i recursos. Sense això, es poden tenir moltes esperances, molts anhels, moltes il·lusions, però és difícil poder aconseguir dur a terme polítiques públiques.

I avui, amb aquesta moció, recordem i reivindicuem que la principal amenaça per tirar endavant aquests projectes no són pas les alternatives que han quedat a l'oposició. Avui, les principals amenaces dels alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores, perquè puguin exercir un lideratge municipal que acaben de validar a les urnes és l'Estat espanyol: la proposta del PSOE a les institucions europees suposa renunciar a 3.500 milions d'euros dels ajuntaments catalans, fruit del seu estalvi, que es veuran bloquejats per una política confiscatòria de l'Estat.

Davant d'això no ens podem quedar de braços plegats, i no ho farem. Per això utilitzem totes les eines, també les que ens permet aquesta cambra: constatar, denunciar, proposar accions i instar el conjunt de les administracions d'aquest país que les duguin a terme.

En el següent punt, i havent escoltat a tots els diputats i diputades, m'estendré en el posicionament de totes i cadascuna de les aportacions rebudes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Gràcies. Bon dia una altra vegada. Votarem que sí a algunes parts d'aquesta moició, o bastantes, especialment aquelles que constaten i aquelles que plantegen fer coses. A altres no hi votarem a favor, però a aquestes que constaten sí, perquè entenem que és una realitat la necessitat de posar de manifest la importància de l'esforç inversor i, per tant, constatar que hi ha un dèficit d'inversió pública a Catalunya.

És cert que hem situat una esmena per deixar clar que aquest dèficit inversor que hi ha a la Generalitat de Catalunya té diversos responsables. És cert que l'Estat hi té responsabilitat, i molta, però també és cert que la Generalitat, la institució pròpia nostra d'autogovern, també té responsabilitat en el dèficit inversor. Perquè si agafem l'evolució temporal llarga, veurem com l'esforç inversor de la Generalitat és inferior a la mitjana d'altres comunitats autònomes de l'Estat, i això és així.

També, si mirem l'execució de les inversions pressupostades, veurem que en el cas de la Generalitat tenim un dèficit important en la capacitat de gestió de les inversions pressupostades. L'any passat, sense anar més lluny, el vint-i-cinc per cent del pressupostat; fa dos anys, el trenta-sis per cent. És cert que l'Estat també té un dèficit d'inversió del trenta-cinc per cent, però bé, vull dir, hem de situar-ho... Crec que s'ha acceptat aquesta esmena i hem situat aquesta corresponsabilitat en el dèficit inversor tant de l'Administració de la Generalitat com de la de l'Estat, no?

Ara bé, crec que, quan n'aborem les causes, ho hem situat molt, quan parlem del dèficit, en l'existència del dèficit en abstracte, però també, diguéssim, en el paper de l'Administració de l'Estat. I jo no qüestiono això, però el que sí que qüestiono és que hauríem d'anar una mica més enllà en el terreny propositiu, perquè bona part d'aquest dèficit d'inversió de l'Estat, o que li podem imputar a l'Estat, també té a veure amb un model de finançament que caldria renovar. I possiblement des de les nostres capacitats d'autogovern estem fent poc esforç per renovar aquest model de finançament, sobretot quan ens hem negat a participar en una possible negociació d'un nou model de finançament o a establir acords amb altres territoris. Ara ho tenim més difícil, abans el País Valencià estava disposat a treballar-hi conjuntament –ara tindrem més dificultats–, però haguéssim pogut fer una proposta de nou model de finançament que hagués pogut ajudar a avançar en els dèficits aquests que constatem.

I després hi ha una altra qüestió que tampoc comparteixo, un adjectiu que se situa en el text, que és, diguéssim..., quan s'adjectiva «recentralització», eh?, com constatar, diguéssim, que hi ha una recentralització. És allò d'«*el texto sin contexto es pura ideología*», i el text sense context acaba sent ideologia. Ho dic perquè «al tanto» amb dir que avui hi ha un procés de recentralització, perquè dit així oblidem el passat i obviem el que podria ser el futur. Perquè, clar, la recentralització..., que en aquest període darrer hi hagi un procés de recentralització crec que caldria demostrar-ho, sobretot perquè quan dius que hi ha recentralització vol dir que abans hi havia menys recentralització, i caldria demostrar que estem en això. Jo crec que no és així, i per això aquest tema no..., no ho comparteixo, no?

Amb relació al tema de que..., els elements que votaré que no, que és allò que es denuncia, no?, quan ja denunciem... Votaré que no perquè... Em llegia l'altre dia

el Josep Piera, quan parlava de la vida quotidiana, no? I el Josep Piera diu: «No cal anar molt lluny. / Ni trepitjar descalç viaranys plens de vidres / ni ofegar-se en el mar per tal de beure llum, / la llum, paraula mítica, metàfora de seny. / Allò que cerques ho tens davant de tu. / Per gaudir un infern no cal prendre vaixell. / No cal anar tan lluny. / Siga cau, siga avenc, drecera, cingle, foc; / no cal fugir enlloc; mira-ho tot a prop i a punt: / objectes, cels, mons, paraules, / horitzons, presons, éssers o murs. / No cal anar més lluny. / Només l'esguard i el tacte / aboleixen distàncies. / Estimar és conèixer. / El miracle és dins nostre. / No cal anar-se'n lluny.» Era simplement això, que no comparteixo quan es planteja la denúncia, perquè crec que moltes vegades val la pena que mirem a prop, que ens mirem a nosaltres mateixos, més que «enfrascar-nos» en la denúncia. Mirem-nos a nosaltres mateixos.

I, segona, forcem aquelles qüestions –de diàleg, negociació– que permetin superar precisament aquests entrebancs i aquestes dificultats que hem constatat. Per això reforçava aquella idea de la necessitat de renegociar un model de finançament que és injust i deficitari.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Bé, hi ha qui diu que cada moment d'excepcionalitat ha tingut la seva pròpia recepta. A vegades parlem d'excepcionalitat quan ens hauríem de referir a la normalitat en la que vivim. I m'explico una mica. És a dir, per la pandèmia, la recepta van ser rescats i recuperació econòmica, verda; per la crisi energètica i la guerra, polítiques de contenció, inversió en armament i el Repower EU, i el més recent, reduir el deute públic disparat a nivell mundial, que prepara un nou cicle d'austeritat 2.0 amb ajustaments pensats per seguir impulsant la carrera del capitalisme verd i digital.

Per què dic això? Perquè aquesta moció és fruit també de receptes en un moment de suposada excepcionalitat que té a veure amb les receptes aplicades fa deu anys o fa una mica més de deu anys, que era..., sí, senyor Gallego, recentralització, era austeritat, era blindatge dels beneficis de la banca, eren retallades de serveis públics. Aquesta moció és fruit d'aquelles receptes i de les conseqüències que han comportat. I, per tant, per això és important aprendre també del passat per llegir el present i veure les receptes que s'apliquen.

Perquè, en el fons, aquelles receptes de fa deu anys, que són similars, amb maquillatges diferents, a les receptes de fa tres o quatre anys o a les receptes d'ara, el que han fet ha estat empènyer a la pobresa més de 3.000 milions de persones a nivell mundial, que és gairebé la meitat de la població a nivell mundial. I, mentrestant, veiem com a nivell internacional, no?, hi ha governs que s'endeuten per fer front a la crisi i, per tant, que hi ha una altra onada d'austeritat que amenaça el món. I sembla que ens queda molt lluny, però no ens podem abstreure de les dinàmiques que passen a nivell internacional. I per això jo deia: «Aquesta moció és fruit d'això.»

Però aquesta moció també és fruit d'un altre element. És fruit de les receptes que es van aplicar fa deu anys, que les receptes que es van aplicar fa deu anys són fruit del que és la naturalesa del règim i de l'Estat i de les dues principals contradiccions en les que viu, que són la contradicció de classe i la contradicció territorial. Una contradicció per part de la construcció del règim, on sempre hi ha qui hi surt guanyant i sempre hi ha qui surt perdent, que són... Les classes populars de l'Estat sempre hi surten perdent... De totes les receptes que s'apliquen per fer front a la crisi, sempre hi surten guanyant. En el seu moment, fa deu anys, va ser la banca; ara és l'IBEX 35, i així de manera sistemàtica. I, en el fons, també la contradicció territorial, que acaba sent com es dirimeixen els conflictes territorials, com es redistribueixen els recursos i qui sempre en surt beneficiat.

I és que el senyor Gallego deia que no a la recentralització ara. Bé, l'Estat es basa en una centralització claríssima, s'ha construït en base a això, el règim del 78, i cíclicament aplica mesures i receptes que aprofundeixen en això, que no reverteixen això. Cada cop s'aprofundeix més en aquesta centralització i, per tant, en la voluntat de treure poder i capacitat a ajuntaments, però també a governs autonòmics, de decidir i de redistribuir.

Per tant, en aquesta contradicció de classe i aquesta contradicció territorial, el que en el fons hi surt perdent sempre sempre sempre són les classes populars, i sempre sempre hi surten guanyant els oligopolis radicats a Madrid. I aquesta és la realitat.

I aquesta moció, que es caracteritza o que posa diferents elements sobre la taula, neix d'això. I aquesta és l'essència del que cal combatre, que són les dues contradiccions en les que s'assenta el règim. I, per tant, l'única manera de superar aquestes dues contradiccions passa per l'exercici del dret a l'autodeterminació, per aprofundir en la capacitat de decidir, per aprofundir en la democràcia i, per tant, per construir uns Països Catalans lliures.

Dit això, nosaltres votarem pràcticament que sí a tota la moció, malgrat que en alguns punts, doncs, hi ha matisos que no compartim o elements que ens sembla que queden a la superfície, absolutament. En alguns punts ens abstindrem. Però, com deia, entenem que no va al fons de la qüestió, malgrat que apunta alguns dels elements que són necessaris.

I, finalment, hi ha..., en aquesta doble contradicció per nosaltres era important, malgrat que és evident que no s'aprovarà, que es tornés a posar sobre la taula que un dels elements centrals de la política econòmica de l'Estat dels darrers anys es basa en un article de la Constitució que es va aprovar amb nocturnitat i traïdoria.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joaquim Jubert Montaperto.

Joaquim Jubert Montaperto

Bon dia, vicepresidenta. Consellera, diputades i diputats... Donar suport a una moció que posa en el centre el municipalisme i que els nostres ajuntaments disposin dels recursos que els pertoquen i fer-ho la setmana que es constituïran les corporacions locals resulta especialment oportú.

L'autonomia local és un dret constitucional. Els ajuntaments formen part de la xarxa institucional del nostre país, i cal que també esdevinguin, en el sentit ampli, govern, basant-nos en el principi de subsidiarietat recollit a la Carta europea d'autonomia local del 1985, subscripta per Espanya el 1988. L'article 142 de la Constitució espanyola estableix que les hisendes locals hauran de disposar dels mitjans suficients per al desenvolupament de les funcions que la llei atribueix a les corporacions locals i es nodriran de tributs propis i de la participació en els de l'Estat i els de les comunitats autònomes.

Aquesta suficiència financera ha anat minvant progressivament i, amb ella, l'autonomia local real. Una estocada rellevant al principi d'autonomia local fou la reforma de l'article 135 de la Constitució i la posterior aprovació de la Llei orgànica 2/2012, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Aquesta llei no ha servit per modernitzar el règim local, com deia la seva exposició de motius, sinó que la finalitat que perseguia era garantir que l'Administració local no generava dèficit estructural, limitant la despesa pública a través també de la limitació de competències.

La companya Freixanet deia que als ajuntaments els calen competències, sobirania i recursos per poder dur a terme les polítiques socials que tenen encomanades. Les comunitats autònomes absorbeixen el trenta-u per cent de la despesa pública; els ajuntaments, l'onze per cent, una despesa que és la base de l'estat del benestar. Però

la realitat amb la que s'enfronten és que la inversió pública està sistemàticament per sota de les previsions, i encara més la seva execució. Any rere any veiem com l'Estat promet millores que no arriben i que quan s'acorden només s'executen molt parcialment. Les xifres d'inversió de l'Estat a rodalies i al Corredor Mediterrani són prou conegudes, i els incompliments sistemàtics fan feredat.

Recordem dos dades. La població de Catalunya: quan es va aprovar la LOFCA, tenia 1 milió i mig menys d'habitants, i fa catorze anys que la llei està caducada i sense previsions de que s'actualitzi. Tant pels governs de la dreita com pel més progressista de la «histèria», aquesta és una qüestió que es pot ajornar sistemàticament.

Els objectius de dèficit públic sempre escanyen les comunitats autònomes i els ajuntaments, mai l'Estat, que segueix gastant per sobre del que es pot permetre. Ara volen tornar-ho a fer, quan l'Estat es reserva un tres per cent del dèficit i exigeix a les comunitats autònomes un zero i als ajuntaments un superàvit del 0,2. Ho deia la companya Reguant: l'Estat sempre hi surt guanyant.

Catalunya..., els seus ajuntaments pateixen un dèficit fiscal crònic i estructural fruit d'un model de finançament caducat i profundament injust. L'únic responsable de l'infrafinançament i de l'incompliment dels objectius de dèficit és l'Estat, i les previsions del programa d'estabilitat que envia a la Comissió Europea suposen una recentralització i una limitació de la capacitat inversora dels ajuntaments i la Generalitat i un flagrant incompliment de l'article 142 de la Constitució. És imprescindible que s'acordi una nova distribució del dèficit que suposi una redistribució equitativa i proporcional a la despesa social de cada administració.

Cal modificar la Llei 2/2012 flexibilitzant-ne la regla de despesa, excloent del còmput del dèficit les inversions fetes pels ajuntaments amb el romanent de tresoreria. És indecent que l'Estat vulgui que els ajuntaments generin superàvit per compensar el dèficit de l'Estat i els furti els romanents. No els diré que Espanya ens roba, malgrat les evidències, però l'Estat ens rapinya, i aquesta rapinya és continuada.

Agraïm al grup proponent que hagi acceptat la nostra esmena i ens adherim a les esmenes acceptades tant dels comuns com de la CUP. Els impostos als beneficis extraordinaris de la banca i les energètiques s'han de convertir en figures impositives permanents, i la totalitat de la seva recaptació, tenir caràcter finalista per a despesa social. I que el cinquanta per cent del seu import sigui transferit a les comunitats autònomes, que tenen el gruix d'aquesta despesa.

Demanem a la resta de grups que recolzin que els acords que s'adoptin avui es traslladin als municipis de Catalunya mitjançant les associacions municipalistes i que s'aprovin mocions als plenaries denunciant la recentralització del marge de dèficit, que el que farà és continuar escanyant les finances municipals.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Aquesta moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre la distribució dels objectius de dèficit per a les administracions públiques per al proper exercici conté diferents apartats que abans la diputada ha comentat.

Si observem, no obstant, els elements de caràcter polític subjacents a la moció i que es van fer a bastament palesos a la interpellació precedent, ens trobem amb alguns dels arguments debatuts recurrentment els darrers anys: la inversió pública, una suposada recentralització –que se n'ha fet esment en diferents ocasions–, als que hi afegim ara la distribució del dèficit públic en el marc –i cal ressaltar això– pressupostari del programa d'estabilitat 2023-26, que s'emmarca –i cal fer-ne esment i emfatitzar-ho– en el marc d'integració econòmica i monetària de la Unió Europea i, en

especial, en els països de la zona euro. Aquest programa s'emmarca, hi insisteixo, en el pla del programa d'estabilitat 2023-26 de la zona euro; no és una decisió voluntària, aleatòria i capriciosa del Govern de l'Estat.

Però anem per parts. Sobre les inversions, molt ràpidament. S'ha de millorar. Ho hem dit, i no ens dol de fer-ho. Però, a banda d'això, el Govern de la Generalitat està realment remant en aquesta direcció? A banda de les inversions directes, darrerament hi ha voluntat política per part del Govern de l'Estat de millorar aquesta qüestió i s'han posat sobre la taula instruments de gestió per accelerar aquestes inversions. Em refereixo a les encomanes de gestió per executar-ne algunes. S'ha vist corresposta, aquesta voluntat per part del Govern de la Generalitat? La resposta és «no».

Tenim pendent de signar el conveni de la ronda del Vallès. Tenim pendent de signar el conveni per a l'encomana de les infraestructures a les que feia referència ahir el company Jordi Terrades, amb 914 milions d'euros per a les millores ferroviàries a la línia del Baix Llobregat - Vallès, amb la connexió de l'R8, S1 i S2; les millores a l'A-2 i a l'A-7, o la nacional 260 –eix vertebrador del Pirineu, especialment a la demarcació de Lleida–, i les inversions de millora i pacificació de l'N-II.

Tenim pendent també encara el conveni pels cent un trens de rodalies i de mitjana distància, que suposen una inversió de 1.170 milions d'euros, i encara, hi insisteixo, no s'ha signat el conveni o el contracte programa.

Vostès excel·leixen en la queixa, en el rondinar, però són molt molt poc diligents en col·laborar i cooperar per trobar solucions per resoldre o millorar aquesta situació. I sobre aquesta qüestió de la col·laboració i la cooperació, els sistemes polítics, ja siguin estats compostos com el nostre i descentralitzats o en espais d'integració política com la Unió Europea, parteixen de la base d'aquest criteri de col·laboració i cooperació amb lleialtat institucional, com és necessària per a la integració monetària i l'euro. L'euro ha tingut enormes avantatges, sense cap mena de dubte; lògicament, també té certes normes o servituds a les quals ens hem d'adaptar, com aquest programa d'estabilitat.

També en clau interna –i avui, i també a la interpellació– es diu i es va dir que no s'ha après res de la crisi del 2008 i que s'actua igual que els governs del PP, que es recentralitza i que volen rapinyar les finances municipals.

Què ha passat al llarg d'aquesta pandèmia? En fi, llegeixo un fragment d'un article publicat per Funcas –per tant, objectiu–: «Un dels trets més destacables de la liquidació pressupostària del 2020 és el clar contrast entre el fort creixement de l'Administració central de l'Estat i la previsió de manteniment del dèficit de les comunitats autònomes en xifres equivalents a les del 2019. L'Estat ha nodrit de fons extraordinaris les hisendes autonòmiques, de manera que aquestes han pogut afrontar augments de despesa en àrees prioritàries afectades per la pandèmia –com sanitat, educació– sense generar dèficit.» I això es va repetir el 21 i el 22, mitjançant els fons covid, que van representar 5.327 milions.

Tant és així que el 2021 ni tan sols van ser capaços, des del Govern, d'exhaurir tot el recorregut de dèficit que hi havia. El marc de referència permetia un dèficit de l'1,1; van utilitzar-ne el 0,33. És a dir, haurien pogut gastar, destinar als serveis socials, a sanitat, a educació, 1.700 milions d'euros més dels que hi van destinar.

Però, a més, avui tothom aquí sembla defensar la suspensió d'aquestes regles fiscals, però, ai las!... I no és el Govern de l'Estat qui les aprova, sinó el Congrés qui va votar a favor d'aquesta suspensió. Junts i la CUP, que avui semblen els adalids de la defensa d'aquesta suspensió d'aquestes regles, van abstenir-se, el 2021 i el 2022, en la suspensió d'aquestes regles fiscals en el Congrés.

Però anem més enllà. Vostès volen exigir defensar un repartiment més equitatiu del dèficit. Participin activament i sempre en el Consell de Política Fiscal i Financera per defensar-ho. L'any 2021, per al pressupost del 22, el conseller Giró ho va fer i amb èxit, i va elevar la xifra de referència del 0,3 al 0,6. Ho han fet, vostès?

I ens deien que els volen rapinyar les finances municipals. I, amb relació als romanents, ens deien, sense ruboritzar-se, que qui fa escoles bressol, residències, són els ajuntaments i la Generalitat. Com en diuen dels convenis que s'estan signant a doll amb els ajuntaments per finançar, a càrrec dels romanents dels ajuntaments, escoles i ja ho pagarà la Generalitat en còmodes terminis? O aquella política de «facin vostès la residència, que ja la concertarem»?

Si volen que les finances municipals estiguin sanejades i fora de risc, accelerin el pagament dels 56,6 milions d'euros de deute de la Generalitat amb els ajuntaments, afegeixin-hi els 21 que deuen en matèria d'escoles bressol, i així sí que millorarem les finances municipals.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Esta es una moción con la que Esquerra Republicana, tras haber perdido más de trescientos mil votos en las últimas elecciones, intenta recabar adeptos en el sector separatista con dos mentiras y manipulaciones.

La primera es la falta de inversión nacional en Cataluña, y es falso, porque es la primera en muchos *rankings* de comunidades autónomas en recibir inversión. Y, segundo, el supuesto falso déficit fiscal, y es falso porque los territorios no pagan impuestos, los pagan las personas.

Primero critican en general la falta de inversión pública para ayudar a la economía y el trabajo. Y estamos totalmente de acuerdo, lo compartimos. Hay falta de inversión pública de la Generalitat de Catalunya, porque de los 48.000 millones de euros la Generalitat solo invierte, por ejemplo, en políticas de vivienda y urbanismo, apenas 500 millones; en carreteras, 265 –menos que en TV3 y Catalunya Ràdio–; en infraestructuras ferroviarias también, 223, mucho menos que con TV3 y Catalunya Ràdio. Según los datos disponibles desde 2013 a 2020, la ejecución presupuestaria de la Generalitat de Catalunya no ha alcanzado ni el setenta por ciento.

Segundo, denuncian que el responsable de la falta de inversión municipal, del problema de los presupuestos, es el Estado. Y lo compartimos, porque el Estado es el conjunto de poderes y órganos de gobierno de la nación, del país, en sentido amplio. O sea, Estado también es la Generalitat de Catalunya. Denuncian lo malo de la recentralización en el control del déficit fiscal de los presupuestos y, de paso, también en las inversiones, y se equivocan. La recentralización muchas veces es buena, cuando la practica un gobierno regional o, en este caso, el Gobierno nacional. Por ejemplo, en infraestructuras recentralizar la decisión es muy bueno y necesario, porque se requiere muchas veces una visión amplia; lo que ustedes dicen aquí, con su cursilería, *la visió àmplia*.

Por ejemplo, la red ferroviaria, la estación de la Sagrera, el Cuarto Cinturón..., también requiere una visión amplia, porque no se realiza por culpa suya, por la parálisis del Gobierno y la negativa del Govern de la Generalitat; por ejemplo, en el caso del «*conseller AVE*», que ha pasado tan rápido que no le hemos visto. O el Corredor del Mediterráneo; también requiere una visión nacional para realizarse, porque si fuese por Esquerra, por *comuns* o por la CUP nunca se haría. O el desdoblamiento de muchos tramos de la nacional II; también requiere una visión amplia, de nación, de Estado, que todo lo contemple, porque si fuese por la Generalitat no se haría. ¿Por qué? Por el miedo a la oposición de algunos grupos ecologistas o la negativa de muchos alcaldes.

Tercero, piden nuevos objetivos de déficit, que se flexibilice el déficit. O sea, poder gastar más de lo que se ingresa. Pues no cuela. No les basta con sangrar a los catalanes con muchísimos impuestos y los más altos del conjunto de la nación que, en

palabras de un anterior diputado, quieren rapiñar aún más dinero de los catalanes. Encima quieren gastar más, generando una deuda inasumible para las siguientes generaciones. Sinceramente, son unos irresponsables.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades... Bé, avui trobem una moció d'Esquerra Republicana –a més, que hem escollit el dia perfectament, m'imagino– perquè puguem parlar precisament del que nosaltres creiem que és essencial per fer una gestió adequada d'una administració i d'un govern –en aquest cas, de qualsevol administració–, com és l'estabilitat pressupostària. Una cosa que pot ser molt senzilla però que crec que és necessària.

Quan un llegeix la moció i la repassa punt per punt, amb les transaccions, comença a veure diferents transfons, no només tècnics –de fet, tècnic cap no ho és–, sinó polítics, que al final acaben en una mateixa conclusió, la de sempre: trobar un nou motiu per dir que tot el que passa o allò que no es fa és culpa d'algú que no soc jo –o sigui, en aquest cas, que no són vostès– i que ve de fora. Al final, això ja ho hem vist en moltíssimes campanyes –perquè això forma part d'aquesta campanya– del passat. Algunes com les dels peatges, allò de «no vull pagar». Després..., ara desapareix de sobte allò de «no vull pagar» i es transforma en «sí, pago, perquè ho cobro jo». Campanyes com «les rodalies no funcionen perquè les gestiona l'Estat»; quan les traspassen a la Generalitat: «Oh, és que no les han traspassat del tot.» I així anem sumant greuges un darrere de l'altre.

I aquest n'és un altre, bàsicament un més. En aquest cas, a més, amb una cobertura que no és –i ho saben perfectament– la pròpia de l'Administració de l'Estat només, sinó que hi ha una voluntat i hi ha una decisió presa per la Unió Europea, per la Comissió Europea, que determina cada any aquests objectius de dèficit segons el país i segons les administracions.

I, clar, dir que unes regles que venen d'Europa, que es transmeten a través del Govern d'Espanya i que bàsicament el que diuen és que hem d'equilibrar la despesa i no endeutar les pròximes generacions, que això és el culpable de tot el que passa a Catalunya i la falta, per exemple, d'inversions, quan vostès són els mateixos –com s'ha dit aquí– que no només no inverteixen, sinó que a més, en molts casos, tenen deutes amb els municipis –perquè això és un altre dels temes que també hem de tractar–, doncs crec que és bàsicament aquesta política de victimisme que Esquerra Republicana, Junts i també la CUP moltes vegades utilitzen sense parar i sense cap tipus d'objectivitat.

Per nosaltres hi han diferents temes. N'hi ha un en el que, evidentment, hi podem estar d'acord, que és la distribució d'aquests objectius. Sí, parlem-ne. En podríem parlar. És cert que en molts casos és l'Administració de l'Estat la que acaba reservant-se bona part d'aquest objectiu de dèficit per a ell. Això és cert. Això és cert i això ho hem denunciat algunes vegades al Congrés dels Diputats també. Per tant, nosaltres creiem que s'ha de distribuir, però per això s'ha de col·laborar, i per això s'ha de seure a les taules de negociació i s'ha d'anar cada any a parlar de les altres administracions. No podem culpar les administracions, altres administracions, de que «no es posen d'acord amb mi» quan jo no vull parlar amb ells. És que al final són bàsics de la política que jo crec que vostès no acaben entenent. Per què no ho entenen? Perquè al final hi ha un objectiu polític darrere de tot això, ho torno a dir, que és el victimisme galopant que vostès sempre utilitzen quan tenen problemes, moltes vegades interns, dins del mateix món independentista.

Algunes coses que també hi podem donar suport. És evident que la gestió a nivell municipal no és igual a tots els municipis, no s'ha fet igual. Hi han administra-

cions locals que ho han fet bé, que han gestionat adequadament els seus comptes, els seus balanços. I, per tant, aquest regle per a tots, això de «tenim un regle per a tots i, per tant, cap, ni un sol euro del romanent, podrà anar a inversió i tot s'haurà d'utilitzar per a deute», doncs no és just per a aquells que ho han fet bé. Crec que hi estem d'acord i això es podria es podria parlar, però també hi han molts ajuntaments que tenen un nivell de deute insostenible.

Per tant, crec que sí que falta treball, que falta voluntat d'acord, que es podria fer si hi hagués voluntat d'acord, però que aquesta moció no està feta per trobar un acord ni per trobar una fórmula per seure a parlar d'aquesta distribució del dèficit o parlar precisament de que els ajuntaments puguin fer inversió, sinó que està feta, ho torno a dir, per dir un cop més, doncs, això, que la culpa és d'un altre i que jo el que no faig o el que no puc fer o el que no sé fer no és culpa meva, sinó que és sempre del «*malvado Estado español*», com fan vostès i diuen sempre.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Uno de los principales problemas de nuestra sociedad, de Cataluña y del resto de España, son precisamente los políticos manirrotos que abusan en demasía del déficit, de los números rojos, de la deuda, como si no pasara nada, como si el dinero cayera de los árboles. Políticos que hacen todo lo contrario de lo que hacen las familias. Las familias huyen de los números rojos, huyen de las deudas excesivas. Exactamente igual las empresas. Así me gustaría que se gestionaran las administraciones públicas, con el criterio de las familias y de las empresas.

Eso de hacer apología del déficit, y vivan los números rojos, qué alegría, «gasten, déjenos que gastemos más, sin parar», «sigamos siendo la comunidad de España con más deuda pública», eso no tiene sentido. Eso no es bueno para la economía. No pasa nada por que algún día se alcance el equilibrio presupuestario. No pasa nada por que algún día haya superávit; no pasa nada, los mejores países del mundo lo tienen. Por algo será –por algo será. Eso de hacer apología del déficit y de los números rojos es una barbaridad. Les estamos dejando a nuestros nietos una deuda terrible, una deuda terrible que hay que resolver.

Dejen de hacer este tipo de política. Intenten hacer una política económica saneada. Intenten que los mercados internacionales puedan financiar la deuda de Cataluña y dejen de gastar en estupideces y en *estructures d'estat* que no valen para nada.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Després d'haver-los escoltat a tots, primer em reitiro en l'agraïment a les aportacions a tots els grups, que crec que permeten posar més enllà els valors i el conjunt dels punts de consens.

Com saben, en el posicionament s'accepta l'esmena de Junts, s'accepten tres de les quatre esmenes del grup dels comuns. Gràcies per la predisposició en les transaccions. No estem d'acord en suprimir l'apartat de denúncia, i l'hi he explicat. I crec que és totalment compatible parlar de model de finançament i continuar denunciant un fet concret com és la distribució del dèficit.

S'accepten també les esmenes de la CUP i, manllevant les paraules de la diputada Reguant, crec que estem d'acord en l'essència del que cal combatre. I també crec que és important trobar aquests acords.

I, pel que fa a les esmenes del PSC, que en concret són cinc, i després d'haver escoltat també el diputat, la primera afirma que la principal responsable del dèficit són les retallades del 2010 al 14. Podríem estar d'acord, en part, que el dèficit del 2010 al 14 encara no s'ha revertit en la seva totalitat, però no és cert –i les dades són tososudes– que aquesta sigui a dia d'avui, any 2023, la principal problemàtica. El gruix del dèficit inversor, assumint l'objectiu del 2,2 del PIB de la inversió per any i assumint que cada administració hauria d'invertir en proporció al seu pes de la despesa, deixa clara la responsabilitat de l'Estat.

També es veu molt clar si ho mirem per anys. Abans del 2011 i després del 2020, la Generalitat manté un pols inversor, si bé insuficient, significatiu. És a dir, quan no ha estat condicionada per objectius de dèficit, la Generalitat sempre inverteix. En canvi, l'Estat per a 2010 encara té una inversió important, però després del 2020 la recuperació és bastant minsa. Clar, que damunt avui ens digui que ens fa un xantatge dient «és que fem encomandes»... Jo vull entendre que una cosa és que ens encomanin la gestió quan l'Estat no arriba a fer determinades inversions, però entenem que els objectius de dèficit i les inversions que vol prioritàries aquest país són completament compatibles i són diferents del que estem parlant. Per això denunciem que la proposta ens torna a portar a temps més foscos del Partit Popular, perquè és «austericida» i és especialment «austericida» per a la Generalitat i per al món local.

L'esmena 4..., parlava vostè de participar, collaborar. Avui l'honorable consellera Mas és en una reunió amb la presidenta de l'Airef per defensar els interessos de Catalunya i dels ajuntaments. I és on ha de ser. És on ha de ser: defensant els interessos de Catalunya i dels ajuntaments de Catalunya quan aquests estan vulnerats.

I l'esmena 5 ve a dir, perquè jo crec que tenen remordiments de consciència, que s'albira un possible nou acord. Si Europa ens amplia una mica l'aixeta, llavors serem més beneficiosos... Home, no crec que sigui això. Nosaltres el que estem dient és que, més enllà de si Europa ens dona un tres, un quatre, un cinc o el que sigui, el que denunciem és la injustícia en la distribució. I denunciem la injustícia en la distribució i ho denunciem i ho denunciarem en aquesta cambra, perquè crec que no és just que l'Estat es quedi un tres, Catalunya un zero i els ajuntaments un 0,2 en positiu.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya

302-00297/13

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. I, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, gracias. Buenos días. Diputados, algunos de ustedes se mueven por el odio y por el resentimiento al que disiente o discrepa de sus postulados separatistas y de la ingeniería social que presenta el consenso de la izquierda. Mientras algunos de ustedes quieren hundir el orden constitucional, destruir la hermandad en Cataluña y persiguen al disidente, VOX cree en el sano debate de las ideas, en el valor de los argumentos y en el cumplimiento de las leyes.

Defendemos la ley, la verdad y la libertad en Cataluña, con razonamiento, argumentos y compromiso. Sin embargo, muchos de ustedes quieren silenciarnos y uti-

lizan una de las fórmulas más antiguas que hay en la historia: la censura. Desde el inicio de esta legislatura, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, el Partido Socialista, En Comú Podem y la Candidatura d'Unitat Popular llevaron a cabo el pacto de la vergüenza, la mordaza antidemocrática, ejerciendo un abuso de poder intolerable e incompatible con la democracia para silenciar precisamente a los diputados de nuestro Grupo Parlamentario de VOX, impidiendo así el libre ejercicio de los derechos y libertades más fundamentales.

En la moción que hoy llevamos a debate y a votación hay siete iniciativas para combatir la falta de libertad política en Cataluña, porque les recuerdo que esta institución debe garantizar la libertad de opinión y pensamiento de los parlamentarios en los discursos y decisiones políticas como máximo exponente de la libertad de expresión. Yo, hoy, desde este atril, me veo en la obligación de exigir que se respeten los derechos fundamentales recogidos en la Constitución española sobre la participación política, la libertad de expresión y la libertad ideológica.

La falta de libertad política no solo la ejercen en contra de los diputados de nuestro grupo parlamentario, sino también contra los candidatos, electores, militantes y simpatizantes de VOX, y también de otros partidos, e incluso de otras entidades, como la persecución a los jóvenes universitarios de S'Ha Acabat!. Esta falta de libertad política tiene varias formas de ejercerse desde este Parlamento mismo, como impedir, pues, que VOX tenga un senador, impedir que estemos en la Mesa del Parlament o impedir que estemos en las mesas de las diferentes comisiones del Parlamento.

Desde el inicio de este año hasta la culminación en las elecciones municipales, hemos sufrido violencia política. De estas acciones de violencia política son muchos de ustedes los responsables, porque con sus discursos y su señalamiento han azuzado..., promoviendo implícitamente la violencia política contra los que no estamos bajo su yugo ideológico. Y se lo dice precisamente esta diputada, que, durante esta campaña de estas elecciones municipales como candidata de mi ciudad, en Mataró, he sufrido intentos de agresión física, insultos, amenazas y pintadas. Y, por cierto, el que intentó agredirme en Mataró en una carpa informativa en el barrio de Rocafonda ya ha sido condenado por la justicia.

Y les voy a dar un dato muy significativo: el Observatorio Cívico de la Violencia Política reconoce a VOX como el partido político más agredido en Cataluña en los años 2021 y 2022. Y es que, diputados, tienen ahora la oportunidad de condenar públicamente la actividad subversiva y las acciones violentas dirigidas a coaccionar la libertad política. (*Alguns aplaudiments.*)

En su mordaza antidemocrática tienen unos cómplices, que son los medios de comunicación. Porque los medios de comunicación –por cierto, subvencionados– no son solo los transmisores de su adoctrinamiento separatista; de hecho, son mucho más: son la herramienta que pretende asfixiar mediáticamente a los rivales políticos lanzando campañas de difamación y de calumnias con el único objetivo de expulsar del debate a quien no se somete a sus postulados ideológicos. Y nada nuevo, porque, de hecho, siguen la misma fórmula que les viene impuesta por sus amos, silenciando las voces disidentes y reprimiendo las opiniones críticas, estigmatizando a aquel que le lleva la contraria a la izquierda, y con su lenguaje progresa, pues, empieza la retahíla de que si «xenófobo», «homófobo», «racista», «machista» y etcétera.

Y ya basta, *perquè ja n'hi ha prou*. Porque, mire, la falta de libertad política limita la capacidad de una sociedad para abordar y resolver precisamente los problemas reales. Cuando no se permite la libertad de expresión, se pierde *ipso facto* la oportunidad de encontrar soluciones reales a los desafíos que realmente nos encontramos como sociedad.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gracias, presidenta. Señores de VOX, y señoras de VOX, ustedes confunden el abuso de poder con la defensa conjunta y decidida de los valores democráticos y constitucionales; ustedes confunden el abuso de poder con las mayorías parlamentarias.

Es difícil entender el cinismo con el que ustedes presentan esta moción. En el primer punto hablan de que los partidos que combatimos la extrema derecha en este Parlament somos antidemocráticos. En el segundo punto nos dan una lección de su democracia: señalar a medios de comunicación y a los sindicatos más importantes de este país que no les hacen la pelota, que no hacen de altavoz de discursos segregadores, divisorios y antidemocráticos que lanzan ustedes.

En definitiva, para ustedes demócrata es aquel que comulga con su discurso, y antidemócratas somos todos aquellos que lo combatimos, en una concepción muy particular del concepto de libertad, una concepción sectaria para la que utilizan el mismo cordón sanitario que ustedes después critican.

Solicitan que cumplamos la Constitución mientras sus discursos van dirigidos a saltársela; mejor dicho, nos piden que cumplamos algunos artículos de la Constitución. Yo lo que les pido es que la cumplan toda –toda–, también el artículo 14, ese que no han incluido en su moción y que habla de que los españoles son iguales ante la ley sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal o social; ese que no han incluido y ese que incumplen cada vez que abren la boca.

Nuestra sociedad ha ido avanzando en la consolidación de derechos y de libertades, derechos conseguidos mediante la reivindicación social, el empuje ciudadano; algunos conseguidos después de pagar un alto precio por parte de aquellos que han luchado por ellos, que incluso a veces se han dejado la vida. Derechos que configuran la sociedad que nosotros queremos: más abierta, más plural, construida desde el respeto, desde la tolerancia, la lucha contra las desigualdades y la discriminación, la lucha contra la violencia, contra todas las violencias, también contra la violencia machista, que ustedes niegan.

Son capaces de hablar de violencia política en su moción mientras niegan la existencia de la violencia machista, que es la que en los últimos diez años ha arrebatado la vida a más de 1.200 mujeres en España. Para combatir esa violencia política piden ustedes la actuación de los Mossos d'Esquadra. Para atajar la violencia machista ustedes recortan servicios, recursos, y proponen suprimir ministerios y consejerías allí donde gobiernan.

Su desvergüenza llega al punto de poner como cabeza de lista al Congreso de los Diputados por Valencia a un miembro de VOX condenado por violencia machista. A ustedes les da igual, ni se despeinan; tampoco se despeinan aquellos que lo facilitan.

Pero no caigamos en la complacencia. Los derechos conquistados no son eternos, hay que defenderlos cada día frente a quienes pretenden acabar con ellos. Ustedes gobiernan en Castilla y León, junto al PP; en breve lo harán también en la Comunidad Valenciana. Tal vez allí pueden poner en marcha los grandes hitos políticos y de transformación social conseguidos en Castilla y León.

Entraron ustedes exigiendo la derogación de la ley de violencia de género en la comunidad y se han tenido que conformar con hacer una ley de violencia intrafamiliar sin derogar la primera. Mintieron.

Prometieron ustedes retirar el decreto de memoria histórica, anularlo a favor de uno de concordia. Un año después, ni una cosa ni la otra. Mintieron.

Anunciaron un protocolo antiaborto para obligar a las mujeres a escuchar el latido del feto o a hacerse una ecografía 4D antes de abortar, para coaccionarlas, para agredirlas. Y ahí el Gobierno de España actuó, bajo amenaza de retirarles las competencias. Paró una iniciativa tan kafkiana y delirante como esa. Finalmente, no se ha hecho. Mintieron.

Entraron ustedes pidiendo la supresión de los diecisiete parlamentos y, gracias al Partido Popular, van a acabar presidiendo unos cuantos.

Y a quienes les facilitan los pactos y la entrada a las instituciones, como el Partido Popular, también les da igual. Ni veinticuatro horas duró el discurso de líneas rojas que el portavoz del Partido Popular en Madrid hizo en relación con pactar con un condenado por violencia machista, obviando que es igual de grave pactar con un maltratador que pactar con aquellos que niegan que las mujeres son asesinadas.

La diferencia entre ustedes y nosotros es que nosotros no tenemos que demostrar que estamos en contra de todo tipo de violencia –de todo tipo de violencia. No necesitamos aprobar una moción de su grupo parlamentario para demostrarlo. Nuestra historia es una historia de transformación de España y de consolidación de derechos y libertades. La suya, señores y señoras de VOX, es una historia que empieza, se crea y se consolida bajo regímenes dictatoriales.

Nosotros no vamos a dudar, como ha hecho esta semana la señora Borràs, en que hay que hacer un frente para evitar que la derecha o la extrema derecha entre en nuestras instituciones.

Nosotros, y lo saben ustedes, señores y señoras de VOX, no estamos en contra de que hagan actividad parlamentaria; esta es una moción presentada por su propio grupo parlamentario. Ahora bien, no encontrarán en el PSC un compañero de viaje que facilite, que ayude, que acompañe su proyecto político. Nosotros estaremos enfrente a lo que ustedes representan, convencidos de que es el mejor favor que le podamos hacer a nuestro país. Lástima que no todos puedan decir lo mismo.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Una prèvia: acabem de saber que el Suprem manté l'acusació contra el president Puigdemont per desobediència i per malversació greu. Felicitats a la taula del diàleg i als èxits de la desjudicialització. Esperem que el 23 de juliol tinguem memòria i urnes. I al teu costat, president. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, mirin, VOX tenen una cosa bona, i és que no enganyen ningú. Vostès són una extrema dreta de manual. Volen destruir el sistema des de dins del sistema i amb les eines del sistema. I els hi he parlat de destruir perquè jo, en aquest mateix Parlament i en el temps que porten vostès aquí, els hi he sentit en comissions que volen tancar TV3 i Catalunya Ràdio; els hi he sentit que volen tancar el Departament d'Exteriors i les delegacions; els hi he sentit fins i tot una vegada que potser volien tancar aquest Parlament. Però juguen amb avantatge, perquè el sistema els protegeix, perquè saben que no els passarà res. Van de víctimes del sistema i volen ser botxins d'aquesta feble democràcia espanyola.

Però els que patim, els que patim la baixa qualitat de la democràcia espanyola, som altres. I els hi volia parlar de tres referents polítics que són els que fan que jo avui estigui aquí en aquest faristol: el president Puigdemont, el president Torra i la presidenta Borràs.

El president Puigdemont, el 21 de desembre, després de les eleccions del 21 de desembre, va aconseguir suports suficients, tenia els vots per ser president de Catalunya, i va ser l'acció de la justícia espanyola, però també la por en aquest Parlament, el que li va impedir de ser-ho. Avui és un eurodiputat amb 1 milió de votants

que li donen suport, és una persona lliure a tot Europa menys a Espanya, però no és on el volen els votants, que és a la presidència de Catalunya.

I el president Torra, per una pancarta reivindicant drets civils i polítics, també va ser destituït, altra vegada per l'acció de la justícia espanyola, evidentment, però també per la por d'aquest Parlament. Deuen recordar que va intentar votar, pitjar el botó, però ja no funcionava.

I el cas de la presidenta Borràs, que és un cas de *lawfare* de manual, literalment de manual –en Damià del Clot va escriure el llibre *Lawfare*, que ho explica perfectament–, també està sense acta de diputada per culpa de la justícia espanyola, però també per por, pel que va fer aquesta Mesa, ja ho saben. Per molt que l'Aurora Madaula, secretària de la Mesa, digués «hi ha una cosa que es diu Comitè de Drets Humans de Nacions Unides i una altra cosa que es diu “pacte internacional de drets civils i polítics”, no es pot retirar l'acta a ningú sense sentència ferma», doncs el cas és que va passar i no hi són cap dels tres. Per tant, no em vinguin a plorar.

Però potser la pregunta que no ens volem fer és: quantes d'aquestes aberracions democràtiques han estat necessàries, s'han produït no només pel que ha fet VOX, sinó que ha tingut necessitat d'altres complicitats?

Ara, per exemple, tenim eleccions espanyoles i escoltarem molt això de «que ve el llop», «que ve VOX» i «que ve PP». I primer de tot, senyors de PP i senyors de VOX, entrenin fort, posin-se el xandall; els costarà molt superar aquesta mena de cursa demofòbica que han fet socialistes i comuns al capdavant del Govern de l'Estat.

Coses que hauran de fer, com a mínim, per mantenir-se al mateix nivell del Govern actual espanyol: mantenir l'exili, mantenir la llei mordassa, mantenir músics a la presó, justificar milers de causes polítiques contra l'independentisme, espionar adversaris polítics, mantenir la policia patriòtica, mantenir un cabal molt alt a les claveragues de l'Estat; buscar un ministre condemnat per encobrir tortures, que a més a més hagi excusat actuacions de cossos policials que hagin provocat la mort d'immigrants.

Podran, això sí, fer-se fotos en algun vaixell de rescat o al Kurdistan; podran, fins i tot, lamentar les morts al mar Jònic, sempre que aprovin uns pressupostos espanyols, uns pressupostos militars, que mantenen una quantitat indecent per pressupost militar i que maten, perquè, quan tens socis com Turquia, maten. I això no fa cap gràcia, perquè genera injustícia i molt dolor.

Tot això els hi explico perquè, des d'una perspectiva catalana, res s'assembla més a un espanyol d'esquerres que un espanyol de dretes. I Junts no ha vingut a salvar Espanya del que voten els espanyols. Hi som per garantir un futur de democràcia, progrés i benestar a Catalunya. Hi som també per ser un referent europeu en drets civils i polítics, en la promoció, el coneixement i el reconeixement de drets humans.

Arriben dies en què, en nom de la *Realpolitik*, molts acceptaran el mal menor, però Hannah Arendt ens recorda que el mal menor sobretot és mal. I a Junts per Catalunya no estem pel mal menor, estem pel bé major, pel bé col·lectiu. I el bé major, per Junts per Catalunya, és una democràcia plena, de llibertat, d'independència, de progrés i de benestar per al conjunt de la nació catalana, amb el concert de les nacions lliures del món i, sobretot, lluny del jou espanyol.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, avui he tingut la temptació de sortir aquí a dir-los-hi només «a llorar, a la lloreria», però ho farem una miqueta més pedagògic.

S'han dit moltes coses, a les anteriors intervencions, amb les que evidentment estem molt d'acord, però volem fer èmfasi en per què no es pot considerar llibertat d'expressió un discurs ultradretà i excloent. Bàsicament, perquè la història i les dades ja ens diuen que els discursos que deshumanitzen i exclouen de l'accés a drets un determinat grup poblacional o un perfil concret són potencialment nocius i generen violència explícita cap aquesta població.

La divulgació del discurs d'odi i intolerant s'interessa a contraposar la llibertat d'expressió o bé per desconeixement jurídic dels termes o bé per justificar el seu discurs excloent, que deshumanitza certs perfils i comunitats i que acaba generant aquesta violència i mort.

Ho afirmem també partint de dues premisses: la pròpia definició del discurs d'odi i intolerant i el model europeu de llibertat d'expressió. A nivell europeu hi ha dues definicions específiques de discurs d'incitació a l'odi. La primera, la del Consell de Ministres del Consell d'Europa, que diu que el discurs d'odi i intolerant és aquell que cobreix totes les formes d'expressió que estenen, inciten, promouen o justifiquen l'odi racial, la xenofòbia, l'antisemitisme o qualsevol altra forma d'odi basada la intolerància.

I, després, també la Comissió Europea contra el Racisme i la Intolerància, que s'ha d'entendre el discurs d'odi com a foment, promoció o instigació en qualsevol de les seves formes de l'odi, la humiliació o el menyspreu d'una persona o grup de persones, així com l'assetjament, descrèdit, difusió d'estereotips negatius, estigmatització o amenaça respecte a l'esmentada persona o grup de persones i la justificació d'aquestes manifestacions per raons de raça, color, ascendència, origen nacional o ètnic, edat, discapacitat, llengua, religió o creences, sexe, gènere, identitat de gènere, orientació sexual i altres característiques o condicions personals.

Aquí al Parlament defensem un model de llibertat d'expressió que no és el model liberal nord-americà, sinó que és el model de democràcia militant, que és el model europeu; un model que es concep com a indissolublement unit al compromís amb els valors fonamentadors de la convivència social, entre ells la dignitat, la igualtat o el pluralisme, que primen sobre la llibertat individual. Aquest és el model que defensem en aquest Parlament i és el marc a defensar també als Països Catalans. I això implica una postura proactiva en defensa d'aquests, que és el que fem nosaltres amb aquest acord de la majoria parlamentària del compromís amb els drets humans, que vostès anomenen «*acuerdo de la mordaza antidemocrática*». Per tant, és molt revelador també que considerin antidemocràtica la defensa dels drets humans i drets fonamentals.

I això és important, perquè la Declaració dels drets humans de 1950 va ser el marc de seguretat de mínims que es van donar els estats per garantir la dignitat de tracte a la població i la no repetició d'atrocitats de la magnitud de l'Holocaust, el colonialisme i les guerres mundials.

Per tant, la llibertat d'expressió ha d'estar vinculada a la defensa dels drets humans per garantir la integritat física de la població, perquè si una cosa ens diuen les dades des de la seva presència mediàtica, amb l'augment de la violència, és que la seva presència pública augmenta la violència als carrers. Exemples com l'apallissament d'un noi gai a la platja de Somorrostro de Barcelona l'any 2021 al crit de «“maricon” de merda» o l'apunyament d'un noi senegalès a Farners per un neonazi al crit de «traïdors» per estar amb una parella interracial són només dos dels exemples més sonats. I aquesta permissivitat és tan estructural i la combatem tant, precisament, perquè és una de les columnes que sustenten el règim del 78.

Aquesta connivència mostra que a l'Estat, el que vostès representen, li importa més protegir la unitat d'Espanya que el benestar de la seva població. I per fer-ho protegeix les seves clavegueres i manté intacte el règim del 78 defensant l'*statu quo* juntament amb formacions com la seva i tota la judicatura, que ha estat precisament defensant la unitat d'Espanya per sobre de la integritat física de la gent. No és casual

que aquest Estat espanyol es mostri contrari al model de llibertat d'expressió vinculat als drets humans o als drets fonamentals, perquè això és el que li permet donar cobertura per seguir-nos vulnerant impunement.

En definitiva, l'Estat es protegeix a si mateix abans que a la població, i la permisivitat del discurs d'odi forma part d'aquesta autoprotecció que fa per seguir existint en els termes que coneixem fins ara, evitar vincular els drets humans a la llibertat d'expressió. I fins i tot el marc jurídic de l'Estat és un dels pilars constitutius del règim del 78, i per això el combatem des d'aquest Parlament, perquè en el nostre procés d'alliberament nacional, en el nostre procés de construcció d'aquesta República catalana (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), és fonamental aïllar el discurs d'odi i defensar el model de llibertat d'expressió vinculada als drets humans –i ja acabo, presidenta– com a límit i en confrontació directa amb un estat que utilitza el foment de l'odi per erigir-se, la violència i la repressió per mantenir-se, fins i tot a costa de les nostres vides.

I, per tant, perquè ens volem viures i ens volem totes, seguirem defensant la llibertat d'expressió com a defensa dels drets humans i combatrem els discursos d'odi amb totes les eines que tenim a l'abast, també des de les institucions com aquest Parlament... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Passo la paraula al Grup Parlamentari d'En Comú Podem, a la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Doncs, efectivament, és una moció que es refrega entre el cinisme i el victimisme. Que parlin vostès de llibertat política, avui que estem tots lamentant els probablement centenars de persones que han mort en un naufragi d'un vaixell que portava persones refugiades per intentar salvar la vida de la vida que estaven vivint als seus països d'origen i trobar una nova esperança; centenars de persones refugiades que han mort i a les quals vostès, quan hi han entitats i organitzacions i persones que intenten salvar-los la vida, es permeten el luxe de dir-los que són traficants de persones; persones refugiades que han mort ofegades al mar –entre elles, segurament molts nens i nenes–, que vostès criminalitzen quan a França hi ha un desgraciat atac per part d'una persona que va ser sol·licitant de refugi –que es va declarar cristiana, també recordem-ho, perquè ja van intentar vostès utilitzar-ho també per criminalitzar la religió musulmana–..., i utilitzen aquest atac on agredeixen quatre nens, que els importa molt la vida d'aquests nens, i és lògic i natural que els importi la vida de tots els nens, també dels que moren a la Mediterrània, però aquests a vostès no els importen... Mirin si tenen llibertat política que poden dir totes aquestes coses i, com ja s'ha dit, no els hi passa re.

Manca de llibertat política és que, per exemple, hi hagin milers de persones que resideixen amb residència legal a Catalunya i a l'Estat espanyol i que no poden exercir el seu dret a vot, que no poden decidir sobre les persones que lideraran les polítiques que regiran la seva vida tot i tenir residència legal a vegades per més de vint anys, com per exemple a Ripoll, on pràcticament el vint per cent de les persones que tenien dret a vot no van poder-lo exercir. I allà va guanyar un partit d'ultradreta independentista, perquè si hi ha una cosa que s'assembla a un ultradretà espanyolista és un ultradretà independentista. Per tant, allà va guanyar, quan el vint per cent pràcticament de la població que podia votar no va votar.

I no, nosaltres no estem d'acord amb que se'ls ha de deixar governar perquè la gent vegi la seva cara. No defensarem això, perquè mentre esperem que la gent els hi vegi la seva cara veritable hi han centenars i milers de persones que veuen greument afectats els seus drets i la seva vida quotidiana. Per tant, no. Sí que, per nosaltres i per tots aquells partits que han signat aquest acord de defensa de la democràcia i dels

drets al Parlament, vostès no governaran enlloc a Catalunya. És cert que hi han altres partits que no pensen el mateix, i només hem de mirar cap a València.

Miri, manca de llibertat política és la llei mordassa, que hi hagin moltes persones detingudes i perseguides per expressar les seves opinions polítiques i per protestar al carrer. Manca de llibertat política és que hi hagin humoristes i titellaires que vagin a judici per fer humor que a les elits no els hi agrada; això és manca de llibertat política. Manca de llibertat política és que les persones defensores dels drets sexuals i reproductius i del dret a la interrupció voluntària de l'embaràs siguin perseguides i assetjades pels seus seguidors, pels seguidors de la ultradreta i organitzacions fonamentalistes com la seva. Això és manca de llibertat política.

No és manca de llibertat política que vostès aquí tenen el dret a ser votats, tenen el dret a ser elegits, tenen el dret a ser diputats i diputades, tenen el dret a intervenir al Ple del Parlament i a totes les comissions, tenen el dret –i ho fan– a mentir vilment, a discriminar per motius d'origen i per motius de religió, a criminalitzar poblacions generant discursos d'odi cap a elles; ho fan, i fins ara no hem aconseguit que els hi passi re. Per tant, llibertat política vostès la tenen tota, la tenen més que garantida.

Però ja se'ls hi ha dit, o sigui, no confonguin la llibertat política amb la representació parlamentària, la democràcia i les majories. Vostès no estan aconseguint aprovar res en aquest Parlament perquè hi ha una majoria de partits que tenen una majoria de vots i que representen una majoria de la població que els hi diu que no, que no pensem blanquejar les seves polítiques d'ultradreta. Tenen una majoria aquí que els hi diu que si no signen un acord contra la discriminació, de tolerància zero contra la discriminació, no poden estar en el grup d'equitat. I no podran exercir com a diputats i diputades en plenitud si no signen aquest compromís, que és una cosa molt bàsica, molt de mínims.

Per tant, vostès poden victimitzar-se tant com vulguin, però aquí el que hi ha és una majoria, és una majoria democràtica. I quan nosaltres els hi diem que no, que no els hi donarem suport en les seves iniciatives, que no els permetrem que utilitzin aquest Parlament per blanquejar-se, el que estem fent aquí és expressar la voluntat democràtica dels milions de catalans i catalanes que ens han votat, que també valen tant com els que els voten a vostès. Però és que a nosaltres, aquestes forces que hem signat aquest acord, ens voten bé.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bueno, a mí me parece que, en esta cámara, más que una mayoría democrática, lo que hay a veces es una mayoría hipócrita.

A ver, Ciutadans está contra la violencia política y contra los cordones sanitarios vengan de donde vengan y los sufra quien los sufra, y por ese motivo votaremos a favor varios puntos de esta moción. No todos, porque no todos nos gustan, algunos creemos que están totalmente fuera de lugar, pero desde luego no tenemos ningún empacho en votar algunos.

Y le diría que incluso lo vamos a hacer con gran placer, porque ya está bien de agresiones físicas, psicológicas, en redes y por supuesto mediáticas. Bueno, quien les está hablando algo sabe de este tipo de cosas: vetos en medios de comunicación, ataques a través de troles o de identidades de..., digamos, identidades cobardemente camufladas en redes o directamente anónimas. Por cierto, aprovecho para rendir homenaje desde esta tribuna a Vanesa Carrasco, concejal de Ciutadans en Olesa de Montserrat, que ha recibido en las últimas horas unos mensajes repugnantes. Les leo

el más repugnante de todos: «Dile a tu madre que vigile su cuello porque tiene un bonito navajazo, casi como tú.»

Bueno, el caso de Vanesa Carrasco es paradigmático del martirologio neoliberal, porque a veces se ha encontrado que en el Ple de l'Ajuntament d'Olesa la hacían callar, concretamente los señores socialistas, y ahora se encuentra con estos ataques, cuya procedencia ideológica..., de momento preferimos no divulgar nuestras hipótesis, porque los vamos a investigar nosotros, ella y los Mossos d'Esquadra.

Pero, en fin... Com s'ha dit aquí, re no s'assembla tant a un fatxa de dretes com un fatxa d'esquerres. Jo diria que res no s'assembla tant a una mala persona de dretes com una mala persona d'esquerres.

Porque sí me gustaría decirles a los señores de VOX que ustedes ya empiezan a apuntar maneras –empiezan a apuntar maneras. Ni son ustedes las víctimas exclusivas de la violencia política, de la violencia política que hace muchos años que se sufre en Cataluña y en España –ya les digo, yo les puedo hacer un máster y muchos compañeros de Ciudadanos les podemos hacer un máster... Y déjenme decirles que la prueba del algodón de la democracia, de la tolerancia, del verdadero espíritu liberal, es cuando uno gobierna, cuando uno toca poder, cuando uno adquiere influencia en los gobiernos y en los medios de comunicación, o cuando dispone de vastos recursos para orquestrar vastas campañas ofensivas en redes.

Y, como les decía, aquí tendría que haber la misma norma para todo el mundo. Igual que no estamos de acuerdo con cordones sanitarios a la carta, tampoco aceptamos lecciones morales a la carta. No es más demócrata Sílvia Orriols en Ripoll que Irene Montero, ni está más justificado llamarme «puta» a mí en redes que a Macarena Olona cuando se les ha puesto, digamos, flamenca. Y no es más bonito jalearse a Pablo Hasél, rapero a palos, que pasearse con porras extensibles en manifestaciones de Desokupa.

Señores, todos, un poquito de seriedad, de tolerancia, de espíritu democrático y liberal, y a ver si entre todos dignificamos la política y todo lo demás.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. No se entiende que la Mesa del Parlament se aleje cada día de su obligado perfil institucional para convertirse en un actor político más. Eso es jugar, aquí y en la Conchinchina, con las cartas marcadas y el árbitro comprado.

Tampoco se entiende que el Parlament limite la libertad de expresión cuando no es de su agrado, limite el derecho de participación política de unos diputados elegidos legítimamente por los catalanes, y que se impulsen desde aquí asquerosos cordones sanitarios o la estigmatización continua de la derecha constitucionalista en Cataluña, llámese VOX, llámese Ciudadanos, llámese PP. Así llevamos la tira de años.

Este Parlamento, si quiere ser una institución mínimamente democrática, no puede reírles las gracias a los que acosan, agreden, señalan y amenazan a diario a los miembros de esas tres formaciones políticas que acabo de nombrar.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Adrià Guevara Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bon dia, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Diuen que la ignorància és el millor menyspreu, i en mocions com la que presenten en el dia d'avui, plenes de premisses falses, estem realment temptats d'ignorar-los, però no ho farem, perquè

creiem que les respostes a les seves mentides i als seus discursos d'odi no poden ser el silenci.

Uns discursos d'odi que no haurien de tenir lloc en aquest Parlament ni tampoc en cap espai de la nostra societat. Però malauradament ja fa uns anys que els patim, aquí i fora d'aquí, de la mà de l'extrema dreta. Davant de l'odi sempre ens trobaran plantant-los cara. Per això Esquerra Republicana hem estat claus per aïllar-los aquí al Parlament, perquè davant l'odi no és possible la indiferència.

Per això també hem registrat una reforma del Reglament d'aquesta cambra que limita la seva capacitat per actuar contra els drets de les persones i contra els valors democràtics. Perquè Esquerra Republicana sempre està a favor de la llibertat d'expressió, però aquesta no té res a veure amb criminalitzar els més vulnerables. Estem, de fet, tant a favor de la llibertat d'expressió que alguns dels nostres companys de partit, com la presidenta Carme Forcadell, han estat injustament a la presó, justament per defensar la llibertat d'expressió en aquest hemicicle. *(Alguns aplaudiments.)*

Però la llibertat, senyores i senyors diputats, s'acaba on comença l'odi. I ens sorpren veure com vostès poden ser tan cíncics avui, vostès, de parlar de llibertats, quan fa més de dos anys que justament treballen per eliminar tantes i tantes llibertats; quan intenten cada dia des d'aquest Parlament, també des d'altres llocs on malauradament tenen veu, derogar, per exemple, les lleis de memòria històrica, o quan intenten negar la violència de gènere o illegalitzar partits polítics com el que jo mateix represento, o imposar el castellà a l'escola. Vostès són l'oposat al concepte de llibertat. Vostès són un perill per a la llibertat. Vostès són un perill per a Catalunya i per a la convivència entre els catalans i les catalanes. Així que lliçons sobre llibertat, ni una, cap ni una.

Ens trobaran al peu del canó lluitant contra l'extrema dreta i el feixisme, porti la bandera que porti i parli la llengua que parli. I esperem trobar també en aquesta lluita a tots els partits polítics que s'anomenen democràtics i progressistes. I ho farem, lluitarem contra l'extrema dreta i contra el feixisme, perquè està en el nostre ADN com a partit, perquè som un partit irrenunciablament antifeixista. Per això potser som el partit més represaliat de la història de Catalunya i som la garantia de tots els drets i totes les llibertats.

Fem front al feixisme i a l'extrema dreta des de totes les trinxeres possibles, des de tots els ajuntaments del país, des d'aquest Parlament i des d'aquest grup parlamentari i també des del Govern de la Generalitat, enfortint, per exemple, l'escola catalana, combatent desigualtats, impulsant i reforçant polítiques socials perquè ningú es quedi enrere, treballant per adaptar-nos al canvi climàtic davant d'aquells que en neguen l'existència, lluitant contra la violència masclista i defensant els drets del col·lectiu LGTBI, i construint, al cap i a la fi, un país obert, plural i divers.

Perquè el feixisme, com deia, se'l combat. I ho estem fent també, com estava dient, des de tots els pobles i ciutats de Catalunya i tots els racons dels Països Catalans. I ho seguirem fent el proper 23 de juliol. Davant l'escenari que s'obrirà al Govern a l'Estat espanyol, cal que siguem forts. Ahir vam veure un clar exemple de què passa quan governa la dreta i l'extrema dreta del País Valencià, quan el nou govern ha posat al punt de mira l'educació, la cultura i la llengua catalanes. Aprofito per enviar també escalf als veïns i les veïnes del País Valencià, i dir-vos que no esteu sols en la lluita i la defensa dels drets i les llibertats.

Davant d'aquesta amenaça de l'extrema dreta, ara és el moment de defensar les institucions contra el populisme i contra els discursos d'odi que promulga el feixisme. Ara és el moment de defensar Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou

302-00298/13

I passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Doncs avui els hi portem una moció amb relació als terrenys del CRT de Vila-seca i Salou, amb relació a «la Caixa», amb relació al paper de l'Administració pública. I sí, també és una moció perquè el Hard Rock s'aturi d'una vegada per totes, perquè pensem que aquest no només és un projecte que no necessitem, sinó que, a més a més, és nociu, tal com es recull en els sis primers punts d'aquesta moció.

Per què diem que és nociu? Doncs perquè, en primer lloc, atempta contra el medi ambient. Gastarà més d'1 milió de metres cúbics d'aigua a l'any. La directora general de Qualitat Ambiental reconeixia a la Comissió d'Estudi sobre la Protecció del Delta de l'Ebre que el Hard Rock no era compatible amb els objectius de lluita contra el canvi climàtic. És un projecte nociu perquè atempta contra la salut pública, perquè promou la ludopatia. El mateix conseller Balcells reconeixia al Ple que, des d'una perspectiva de salut mental, era poc recomanable. I l'Associació Centre Català d'Addiccions Socials alerta que és un projecte que fomenta l'addicció al joc i que agreujarà els problemes de salut mental associats.

I, a més a més, és un projecte que genera llocs de treball precaris i que la riquesa que pugui generar no revertirà en cap cas en el territori. Només per posar-ne un exemple: malgrat que Salou concentra més del quaranta per cent del total de parcs d'atraccions a la Costa Daurada, la renda familiar mitjana del municipi es troba per sota de..., un vint-i-cinc per cent del que seria la renda mitjana comarcal.

I, per si això no fos poc, és un projecte que malbarata diners públics, perquè posa l'Incasòl a avançar 120 milions d'euros públics per facilitar la compravenda de terrenys entre dos particulars, afegint-hi, a més a més, tot el que ja porten gastat, que són prop de 150.000 euros per modificar els diferents plans.

I recordem-ho: malgrat que és un projecte que ha estat defensat per tots els governs de la Generalitat des que es va posar sobre la taula, només està al servei del *pelotazo* urbanístic de «la Caixa» amb el seu projecte Infinitum, amb el que preveu construir una urbanització de xalets de luxe al voltant del casino, el preu dels quals podrà ser encara més elevat per la seva proximitat al Hard Rock.

Per nosaltres, aturar-lo o no és una qüestió de voluntat política, consellera Capella –que no l'havia saludat encara. I d'això van els altres cinc punts de la moció. Però, ara, a més, brindem una nova oportunitat tècnica a Esquerra Republicana perquè pugui aturar-lo. Posem sobre la taula –ja els hi hem fet arribar– l'incompliment d'una clàusula determinant per a l'obtenció de la llicència de casino atorgada al Hard Rock, que era l'acreditació de la disponibilitat del sòl on s'ha de desenvolupar aquest projecte. L'Incasòl es va comprometre a adquirir els terrenys de «la Caixa» i a vendre'ls al Hard Rock una vegada s'aprovi el pla director urbanístic, i va elaborar un document perquè Hard Rock el presentés en el marc del concurs públic per tal d'acreditar el reconeixement del seu dret d'accés a la propietat d'aquest sòl.

Com que els terrenys no són de l'Incasòl, sinó de «la Caixa», aquest document es basava en un contracte previ entre «la Caixa» i l'Incasòl. I aquest document no és vigent, tal com vostès, des del Govern, ens han reconegut en diferents respostes a preguntes del nostre grup parlamentari. Per tant, Hard Rock no pot acreditar a dia d'avui

un dels requisits que recullen les bases del concurs públic, fet que dona lloc a la revocació de la llicència, si és que realment volen fer-ho.

Nosaltres hem demanat ja una reunió amb les conselleres Capella i Mas, perquè pensem que Esquerra Republicana té el deure de diferenciar-se de la resta d'executius. Aquest projecte és antagònic als valors del republicanisme que vostès pregonen.

Però ara ens adrecem a aquesta cambra, als diputats i diputades d'Esquerra Republicana, però també de Junts per Catalunya, del PSC –els companys dels comuns ja sabem que coincidim en aquest punt. Aquest projecte no pot tirar endavant quan se sap que és nociu per a la gent i per al medi ambient, quan se sap que posa en risc l'Administració pública, quan se sap que s'ha cuinat amb evasors fiscals, quan se sap que implica irregularitats administratives, més enllà de la manca de vigència dels documents que permeten a Hard Rock acreditar la disponibilitat dels terrenys.

Al document on l'Incasòl reconeix els drets a Hard Rock perquè pugui obtenir la llicència, el propi Incasòl fa constar que el contracte que té amb «la Caixa» per adquirir els terrenys li permet expressament cedir drets a tercers sense consentiment. I això és mentida. El contracte de l'Incasòl amb «la Caixa» li prohibeix expressament cedir drets sense consentiment previ.

Però encara n'hi ha més: l'Incasòl deixa constància en el mateix document del fet que no dona còpia a Hard Rock del seu contracte amb «la Caixa», del contracte que ha manipulat i en base al qual ha mentit. I ens sembla un escàndol. I per això, com que és el nostre deure, ho hem portat davant de l'Oficina Antifrau perquè investigui aquesta irregularitat. I acabo, presidenta.

Finalment, avui hem sabut, gràcies a *La Directa*, que el 2020 l'Incasòl va enviar una carta a «la Caixa» per demanar-li si garantia el compromís de vendre'ls-hi els terrenys, i l'endemà aprova un acord de govern donant per fet el compromís, ja que no havia obtingut una resposta contrària. L'endemà, eh?, d'enviar-li el correu. Més enllà de ser un acord sense fonaments, tres dies després «la Caixa» respon que aquest compromís no existeix, però l'acord de govern no es modifica.

I ara sí, acabo. El Hard Rock és un projecte nociu, que s'ha fet malament, que només respon als interessos de «la Caixa» i que cal enterrar d'una vegada per totes. Aquesta moció té a veure amb el Hard Rock, sí, però també amb el model de país que tenim i amb governar d'una vegada a favor de la gent i no doblegar-nos als interessos dels amos d'aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Tornem a tenir en aquest Ple una moció de la CUP podríem dir que amb plantejaments –ho hem vist– maximalistes respecte al projecte del Hard Rock, un posicionament de blancs i negres, de tot o res. Una moció amb una part dispositiva important, on es constata una vegada més el posicionament de la seva formació respecte al projecte. Un posicionament, lògicament, respectable i que, si no fos perquè es planteja en termes tan destructius i –per què no dir-ho?– fins a cert punt en termes una mica demagògics, podríem arribar a compartir fins i tot en algun punt.

La nostra, la d'Esquerra, és una visió més realista, podríem dir més constructiva i intentarem que més transformadora. De fet, amb la voluntat de trobar punts d'acord, des del Grup d'Esquerra Republicana hem presentat nombroses esmenes, que lamentem que no hagin estat acceptades, perquè creiem que introduïen un matís important.

I per exemplificar-ho ens serveix el primer dels punts. Vostès afirmen –i vostè ho ha dit aquí–, literalment, que Hard Rock gastarà més d'1 milió de metres cú-

bics l'any i que això atempta contra el medi ambient i no és compatible amb la nova cultura de l'aigua. Nosaltres els proposàvem una esmena amb la voluntat de ser més precisos i fins i tot d'anar una mica més enllà, intentant buscar solucions, intentant buscar també l'entesa, sent conscients que el context de sequera actual i possiblement també futur fa que sigui necessari trobar totes aquestes mesures. En aquest sentit, afirmàvem que el complex preveu unes necessitats màximes de fins a 1 milió de metres cúbics i que cal garantir que sigui compatible amb la nova cultura de l'aigua i es comprometí a maximitzar el seu estalvi i a invertir en la regeneració i la dessalinització com a mètodes d'abastiment. Però ni així no ha estat possible arribar a un acord.

Dit això, és important posar de manifest que existeixen dos extrems respecte a aquest projecte, i ho hem vist i ho anem veient al llarg del temps. Serien, per una banda, els del «sí a tot», els que només pensen en els interessos d'uns pocs i que hem de córrer molt i hem de tenir el Hard Rock demà, sense mirar-nos ni tan sols els documents. Però, per altra banda –també ho veiem–, hi ha els del «no a tot», fins i tot els del «no a ser propositius», els del «no a buscar alternatives constructives que puguin aportar solucions a les necessitats i als reptes dels veïns del Camp de Tarragona», els del «mai» i el «res», els que segueixen parlant del macroprojecte com si n'estiguéssim parlant en els mateixos termes que el projecte del 2012. És un projecte que ha evolucionat, i estan ancorats en el 2012. És veritat; ha passat de sis a un casino. En podem tenir l'opinió que en puguem tenir, però el projecte no és el mateix que el del 2012.

I, entre aquests dos extrems, entre el servilisme dels uns i també la devastació dels altres, a Esquerra Republicana no ens cansarem d'intentar buscar els consensos, de ser propositius i, sobretot, de pensar en els interessos de la gent del Camp de Tarragona.

I, en aquest sentit, voldria recordar diverses coses. Aquest no és el nostre projecte, ho hem dit i no ens cansarem de dir-ho. No és el nostre projecte, però sí que hi ha consens al territori respecte a l'oportunitat que pot suposar un impuls com aquest i, com a tal, la nostra obligació és donar resposta al territori. No només existeix aquest consens al territori, sinó que també existeix en aquesta cambra, malgrat que, hi insisteixo, no sigui el nostre projecte. Per tant, respecte i responsabilitat. Optem per fer possibles aquestes oportunitats condicionant la seva execució, redimensionant el seu abast i garantint també la seva sostenibilitat. I, en aquest sentit, insisteixo que el projecte del 2012 no és el mateix projecte que hi ha actualment.

Perquè la pregunta que ens fem o que els fem és: si criminalitzem indiscriminadament la indústria química i el turisme, que són dos dels pilars fonamentals de la nostra economia, quina alternativa oferim a la gent? I això no vol dir que haguem de comprar aquests projectes de manera acrítica i sense treballar per fer-los sostenibles. No vol dir això. De fet, això és el que intentem fer des d'Esquerra Republicana, afrontar els reptes i fer possibles les oportunitats, però condicionar-les a la seva sostenibilitat ambiental i a la necessitat que l'impacte socioeconòmic reverteixi en el territori de manera justa, equitativa i també garantista.

I, ja que parlem de precarietat laboral, deixi'm... Vostè parlava de la renda *per capita* a Salou. Aquesta renda *per capita* ja era així abans del Hard Rock. Per tant, la manera de lluitar contra la precarietat laboral no és dient «no» a Hard Rock. És intentant fer, per exemple, el que fa el nostre company Jordi Salvador a Madrid: intentant lluitar perquè l'acomiadament no sigui una barra lliure, intentant revertir les reformes laborals que hi ha hagut en aquest país. Així es lluita contra la precarietat laboral, però no dient que no a Hard Rock, perquè la precarietat laboral existeix ara mateix, i no és necessari Hard Rock perquè aquesta precarietat existeixi.

I lamentem no haver trobat l'entesa per introduir aquestes esmenes, perquè, des del nostre punt de vista, en aquest i en tants altres projectes, es tracta de sortir dels extrems i fer que els projectes evolucionin de la millor manera per als interessos so-

cials i mediambientals dels ciutadans i ciutadanes del Camp de Tarragona. S'ho mereixen i els ho devem.

I acabo amb una referència a Keynes, que diu que l'esquerra transformadora treballa per canviar les circumstàncies. I això és el que fem des d'Esquerra Republicana.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, ben tornada al Parlament. Bé, la CUP ens presenta un cop més una moció sobre Hard Rock. Gairebé hem perdut el compte de les vegades que en aquest hemicicle hem debatut i hem votat sobre el projecte de Hard Rock. I no només en aquest hemicicle; també en cadascun dels municipis directament afectats pel projecte s'ha debatut sobre aquest tema, i també, en general, en molts municipis del Camp de Tarragona vostès mateixos han presentat mocions per debatre sobre aquest tema.

De fet, vostès al territori han fet bandera de Hard Rock o de l'oposició a Hard Rock. Ho han fet als municipis on s'hauria d'implementar, Vila-seca i Salou, com en d'altres. I el resultat, a la llum del 28 de maig, no ha estat massa favorable als seus postulats, en general, ni, evidentment, en el tema del seu rebuig frontal a Hard Rock.

Per tant, com deia, el projecte de Hard Rock ha estat molt debatut i molt votat i ha merescut el posicionament favorable de bona part de la societat tarragonina. De fet, hem de recordar que el desembre del 2022 representants municipals dels ajuntaments on s'ubica aquest projecte, però també de les poblacions veïnes, així com representants del teixit social, econòmic i de coneixement del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, es van trobar a la seu de la cambra de comerç per mostrar el seu recolzament a aquest projecte. Per tant, suport, al nostre entendre, majoritari a les comarques de Tarragona.

Mirin, aquest projecte suposa una inversió superior a 1.000 milions d'euros, i suposa crear, en la primera fase de la seva execució, dos mil llocs de treball directes i cinc mil d'indirectes. Suposa desestacionalitzar un sector fonamental a les comarques de Tarragona com és el turisme. Per tant, suposa reforçar el sector de serveis, que té una importància estratègica a les nostres comarques.

Mirin, el nostre grup ha estat des del primer moment recolzant aquest projecte, perquè enteníem i entenem que és un projecte que ha de crear oportunitats en unes comarques en que, malauradament, no hi anem sobrats d'oportunitats. Un projecte que n'ha de complementar un altre que fa anys que funciona en el territori, com és Port Aventura, i que, recordem-ho, també va tenir alguns sectors en el seu inici que s'hi van oposar, però que ara ningú qüestiona.

I és evident que aquest projecte, com qualsevol altre, no es pot materialitzar de qualsevol manera, no pot funcionar de qualsevol manera. Cal que compleixi, evidentment, la normativa vigent i els estàndards màxims, avançats en generació, per exemple, i estalvi i eficiència energètica; també d'emissions, de reciclatge, de consum i d'estalvi d'aigua. I, també és evident, ha de complir la normativa social per als futurs treballadors i treballadores d'aquest complex, com qualsevol altra activitat. És que això no està en discussió. No pot ser d'altra manera.

Com tampoc és acceptable qualsevol ombra de sospita sobre el projecte en la seva tramitació administrativa. I, en aquest sentit, esperem que es resolguin els dubtes sorgits arran d'una informació que es va publicar ahir sobre certes irregularitats, no?, que esperem que s'aclareixin.

Mirin, el projecte ha canviat respecte al seu disseny inicial. La intervenció que m'ha precedit també hi ha fet referència. Entre d'altres coses, perquè els mateixos municipis on s'ha d'ubicar han presentat al·legacions en temes ambientals, d'aigua, d'es-

pais verds, d'accessos, de serveis. Per tant, és un projecte que ha estat molt treballat i molt elaborat. Ha variat quant al seu abast, ha variat quant a la presència dins del seu àmbit d'establiments de joc –que ha quedat reduïda a un quatre per cent del total de la superfície–, i és evident que aquests establiments hauran de complir l'estricta normativa que existeix per al seu funcionament. I mirin, són bastant més preocupants les possibilitats d'accés al joc que es poden tenir a través d'aplicacions *online* que no pas d'establiments presencials, on tenen una normativa molt estricta, molt rigorosa, quant a l'accés, per exemple, de menors o quant a l'activitat de joc en si.

En qualsevol cas, aquest és un projecte, al nostre entendre, positiu per a les nostres comarques, que suposa una inversió molt important, que crearà llocs de treball i que ajudarà a potenciar el sector turístic. Ja sabem que vostès, diputades i diputats de la CUP, són els del «no a tot»: «no a la indústria», especialment la química; «no al turisme», i especialment a aquest projecte, i «sí, però no» a les energies renovables, tampoc no ho acaben de decidir.

Aquest model, evidentment, no és el nostre perquè creiem que no és assumible, però tampoc el nostre no és el model del «sí a tot». El nostre és el model de la creació de llocs de treball, de la generació de prosperitat, però sempre complint la normativa i amb les màximes garanties per al medi i, evidentment, també per als treballadors i treballadores.

I és per això que votarem en contra de tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, passo la paraula al diputat senyor Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Presidenta Erra, bon dia. Consellera, bon dia. Diputats, diputades... Mirin, la moció que presenten a debat se la podrien respondre vostès mateixes si agafen qualsevol dels llibres o informes que expliquen la història del projecte i de l'evolució de Port Aventura o si fan una cerca a qualsevol buscador per buscar titulars de premsa i informacions relatives a què és i què significa Port Aventura per al Camp de Tarragona.

Sí, ja sé que en aquesta moció vostès parlen de Hard Rock, però fem una mica de memòria del territori. La multinacional Disney, del sector del cinema i l'entreteniment, va fer la primera mostra l'any 84. El seu interès era implantar Eurodisney a la Costa Daurada. Al final va marxar cap a París i, més enllà dels seus resultats econòmics, cada any rep milions de visitants. A Catalunya, tot i la marxa de Disney, es va veure clar que tenir un centre recreatiu d'aquestes característiques podia ser una gran oportunitat, i va començar a gestar-se un projecte que, anys després, i no sense dificultats, veuria la llum. La CUP aquells anys no existia, però vaja, si hagués existit, no hi ha cap dubte sobre quin lloc hauríeu ocupat i on hauríeu estat: hauríeu fet exactament la mateixa intervenció que heu fet avui.

Mirin, vostès dirien que no a crear milers de llocs de treball, que, de fet, generen noves inversions any rere any; haurien dit que no a la creació de llocs de treball tant directes com indirectes; haurien dit que no a la fiscalitat de molts municipis de l'entorn, i haurien dit que no a milions i milions de visitants de Catalunya, de l'Estat espanyol i de tot Europa.

Port Aventura ha estat un èxit total. La realitat és així, i, per tant, no anem a l'aventura com trenta o quaranta anys enrere. Tota aquesta experiència la podem aplicar sense gaires diferències a Hard Rock. Amb dues diferències: Hard Rock no ens situarà a Europa, Hard Rock ens situarà al món. I una altra: un govern desaparegut i amb uns prejudicis preocupants, molt preocupants, amb aquest projecte.

Soc conscient –i tots ho hem de ser– que la implantació de Hard Rock a la Costa Daurada es farà en un context molt diferent, un context que parla de canvi climàtic,

d'aprofitament d'aigua, de dificultats que són prou conegudes i normatives diferents de llavors en tots els àmbits. Però mirin, com tot a la vida, si posem en una balança avantatges i inconvenients, la balança és clarament favorable.

Nosaltres diem «sí» a Hard Rock; diem «sí» a buscar els recursos hídrics necessaris a partir del reaprofitament i la reutilització; diem «sí» a donar suport al sector turístic del Camp de Tarragona, que, juntament amb la química i el sector agroalimentari, sustenten i diversifiquen la nostra economia; diem «sí» a crear milers de llocs de treball que sense aquest projecte es veurien abocats a l'atur, i també diem «sí» a la fiscalitat i a situar Salou, Vila-seca i la Costa Daurada al món. I hi ha una cosa a la que diem «no»: «no» al desànim, diem «no» a la queixa permanent, que tant abans com ara està tan ben representada per les opcions que vostès representen, juntament amb altres partits polítics que també representen. I aquí els companys d'Esquerra han de decidir d'una manera molt clara en quin cantó estan, en el del sí o en el del no.

Són preocupants la poca valentia i el toreig permanent del grup del Govern, amb esmenes per aquí i per allà, en un projecte històric per a les nostres terres per tot el que pot representar per a aquella zona. Com a ciutadà del territori, vull saber i crec que necessitem saber que el nostre Govern, d'una manera clara, aposta d'una manera definitiva pel sí. Així de fàcil.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Bien; buenos días, señora presidenta. Señora *consellera*, diputados, buenos días a todos. Pues, una vez más, volvemos a hablar en este Parlamento del proyecto de desarrollo del Centro Recreativo y Turístico de Vila-seca y Salou, también llamado Hard Rock. Y como esta moción la trae la CUP, lo hace para oponerse a este proyecto, para intentar una vez más que se abandone definitivamente.

La extrema izquierda ya nos tiene acostumbrados a su permanente oposición a todo aquello que suponga creación de riqueza y las consecuencias beneficiosas que genere para la sociedad: creación de empleo, bienestar de los ciudadanos o mayor recaudación de impuestos. Sus absurdas teorías del decrecimiento son un peligro para Cataluña y su prosperidad. Cuesta entender, la verdad, que haya grupos que piensen que lo mejor para Cataluña pueda ser detener las inversiones y parar el crecimiento económico, pero bueno. Y para justificar su oposición, pues, utilizan sus conocidos argumentos sobre el cambio climático, todos tremendos y catastróficos.

Hacen también referencia a la mala gestión que se ha realizado de este proyecto por parte de los diversos gobiernos de la Generalitat de Catalunya desde el momento de su inicio, y en esto no le vamos a quitar la razón, estamos de acuerdo. Los diferentes gobiernos de la Generalitat lo han hecho muy mal, desde que hace ya, pues, como diez años u once el entonces presidente de la Generalitat, el señor Artur Mas, lo anunciara en su versión inicial. Desde entonces —ya se ha comentado—, se ha cambiado muchas veces, ¿eh?, su contenido, alcance; se han cambiado los supuestos inversores, se ha modificado el planeamiento urbanístico, se han modificado leyes, se ha acudido a los tribunales, se han emitido informes desfavorables... Bien, han transcurrido diez años desde aquel anuncio y aquí seguimos, debatiendo sobre la misma idea.

Como ya hemos dicho en otras ocasiones, desde VOX no vemos mal este proyecto. A VOX, pues, nos gustaría que hubiese fuertes inversiones industriales en Cataluña, generadoras de mucho empleo de calidad y bien retribuido, y que pudiésemos debatir sobre ellas. También nos gustaría que hubiese potentes inversiones tecnológicas o de industrias tradicionales en Cataluña, como la textil. Pero hoy tenemos este desarrollo turístico y de ocio y hemos de considerarlo.

VOX ya hemos dicho en muchas ocasiones que apoyamos las inversiones que generen riqueza y empleo para todos, aunque –todo hay que decirlo– en este caso no sabemos si se va a llevar a cabo, ¿no?, por las dudas y falta de apoyo firme por parte del Gobierno de la Generalitat. Supongo que la nueva *consellera*, pues, tendrá alguna idea al respecto –ya nos lo hará saber próximamente.

Pero, si al final saliera adelante, debería atenderse a ciertos puntos que nos parecen muy importantes, dado lo especial de este proyecto. Algunos ya se han comentado esta mañana, pero los vamos a volver a comentar, ¿no? Como, por ejemplo, que se cumpla escrupulosamente con toda la normativa urbanística vigente, por supuesto; que se fiscalice y se garantice que no se evadan impuestos fuera de España, claramente; que se garantice empleo estable y de calidad para los españoles; que se garantice el control legal en relación con el buen uso del juego, las apuestas y las actividades que se desarrollen en el futuro complejo.

Y, en cuanto a este adelanto del dinero público para este proyecto, en VOX dudamos de que esto deba ser así. Pero, en todo caso, si se hace, exigimos la máxima transparencia, trazabilidad y fiscalización del dinero público.

Si se cumplen todos estos puntos, bienvenido sea el proyecto del Centro Turístico y Recreativo de Vila-seca y Salou.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. És innegable que en aquesta cambra hem discutit, diria, a bastament sobre el projecte del Hard Rock, i jo crec que també és coneguda la posició de tots i totes. Nosaltres ho hem dit sempre, ho hem dit per activa i per passiva: és un projecte que, des del punt de vista de salut pública, des del punt de vista ambiental en un context d'emergència climàtica o des del punt de vista econòmic, és absolutament un model caduc que, a més a més, aposta pel monocultiu turístic i, en definitiva, el que fa és estar ancorat en una economia més del passat que no en una economia més del futur.

I jo puc entendre certes afirmacions, però crec que també al final és caure en debats molt maniqueus. Deia la senyora Sans que hi han els del «sí a tot» i els del «no a tot». Jo crec que al final..., a mi el que m'agradaria és que el país tingués un horitzó, tingués un model i tinguéssim, en definitiva, també, no?, una estratègia de planificació ecològica. Perquè, clar, jo entenc que es pugui dir que vostès són els del «sí a tot» i nosaltres els del «no a tot». Miri, jo crec que al final es tracta de que Catalunya triï què vol, i, en definitiva, és...

Nosaltres apostem pel Tramcamp de Tarragona; si és que és una inversió absolutament necessària. Nosaltres apostem per la vall de l'hidrogen verd. Per cert, la vall de l'hidrogen verd, sense el desplegament de renovables, no es podrà fer –no es podrà fer–, perquè al final el que fem és transformar energia renovable per poder-la transportar. Per tant, també... Bé, queda molta feina per fer i s'haurien de posar també les piles. I segon, també, evidentment, per apostar per la transició ecològica de la indústria del Camp de Tarragona i, evidentment, de la petroquímica.

Però, clar, o sigui, no em diran que el futur de Tarragona és un casino. Perquè vostès poden dir –i jo els hi he dit cinquanta mil vegades– el que vulguin –el que vulguin–, ho poden disfressar de la manera que vulguin, però són tres-centes taules de joc –tres-centes–; tres-centes taules de blackjack, de la ruleta, del que vulguin. Són 1.200 màquines escurabutxaques. És el casino més gran d'Europa –el casino més gran d'Europa. Vostès em poden dir que des d'una força d'Esquerra Republicana no poden dir que no a això? A què diran que no? –a què diran que no? (*Alguns aplaudiments.*)

Mil dos-centes màquines escurabutxaques i tres-centes taules de joc, i em poden dir que a això no poden dir que no. Hòstia, doncs llavors no poden dir que no a res. Sí, sí, a Yolanda Díaz, que no; però, bé, al casino més gran d'Europa, que sí. Bé, doncs facin-s'ho mirar. A la reforma laboral, que no, la que guanya drets; ara, al casino més gran d'Europa, que sí. Jo crec que al final també hi ha algunes coses que se les haurien de fer mirar.

I, mirin, jo, de veritat, ja entenc que en el seu moment vam tindre el debat de Port Aventura, però, «en sèrio», ho dic de veritat: no em comparin el Shambala i el Tutuki Splash amb 1.200 màquines escurabutxaques i tres-centes taules de joc. No ens prenguin el pèl. O sigui, això no és Port Aventura; no és el Tutuki Splash, no és el Dragon Khan. No estem parlant d'això, i ho sabem.

I, a més, crec –i vaig acabant també, perquè crec que n'hem parlat a bastament–..., crec que hi han dues qüestions que són fonamentals i que també tenen a veure amb si el canvi de conselleria és un canvi de rumb o és més del mateix. No hi ha hagut canvi de rumb, no hi ha hagut canvi de rumb al Hard Rock entre el Govern de Junts per Catalunya i el Govern d'Esquerra Republicana. No ha canviat res. En tenen ara l'oportunitat.

Però crec que hi han dues informacions molt importants. Jo vaig preguntar directament a la conselleria d'Acció Climàtica quin era el consum d'aigua que generaria el Hard Rock. I vostès mateixos..., no jo, vostès mateixos, el seu Departament d'Acció Climàtica em va contestar que era l'equivalent a una ciutat com Vila-seca, de trenta mil habitants; en un context de sequera. Aquest és el seu model? D'on trauran l'aigua? De l'Ebre? Del transvasament de l'Ebre? No ens havíem compromès en aquest Parlament que el que havíem de fer era anar reduint progressivament el transvasament de l'Ebre? Ara, això sí, a la CHE, totes les exigències, però per fer el Hard Rock, tota l'aigua de l'Ebre que faci falta, no?

Estem parlant d'una ciutat de trenta mil habitants, eh? (*Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.*) Sí, sí, sí, sí, sí. Poden dir el que vulguin –poden dir el que vulguin–, però és això, eh? Una ciutat de trenta mil habitants; és, des del punt de vista ambiental, i ho saben, absolutament insostenible.

I la segona qüestió: vostès sempre han justificat, des d'Esquerra Republicana, que no es podien fer enrere des de l'opció de compra. I avui surt un diari, surt *La Directa*, i diu que l'opció de compra és paper mullat perquè «la Caixa» no reconeix la necessitat de posar a disposició els terrenys. Què estan fent? Si sempre ens han dit a nosaltres que estaven lligats de mans i peus...

Si tenen model de país, si tenen posició política, avui Esquerra Republicana hauria d'estar dient que no al Hard Rock.

Res més.

La presidenta

Té la paraula ara, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Consejera, señoras y señores diputados... Esta moción sigue a pies juntillas el ideario político de la CUP, basado en el decrecimiento y en la pérdida de oportunidades laborales, siempre a costa de terceros. La extrema izquierda autoproclamada antisistema ejerce en esta ocasión, como en muchas otras, de colaborador necesario en la política del «sí, pero no» que encarna como nadie el separatismo del que forma parte y que se ha atornillado en el poder en Cataluña.

Ni que decir tiene que el Grupo Parlamentario de Ciutadans vamos a rechazar esta moción en todos y cada uno de sus puntos. No por el mero hecho de que proceda de la CUP, que también; rechazamos la moción en todos sus puntos porque está en contra del sentir y del interés mayoritario, que además ha expresado de forma reiterada..., del interés mayoritario de la ciudadanía de las comarcas tarraconenses, que

llevan ya más de una década esperando la puesta en marcha de este proyecto, venido a menos, que hace varios años que debería estar en funcionamiento en el Centro Recreativo y Turístico de Vila-seca y Salou.

Un proyecto que se traduce en puestos de trabajo, en miles de puestos de trabajo; que complementa la oferta turística y de ocio en Tarragona, que ha de servir para desestacionalizar la oferta del sector turístico, y que, sin ningún género de dudas, repercutirá positivamente en un aumento del gasto medio por estancia y mejorará las condiciones laborales en el sector.

Hoy se intenta poner un nuevo palo en la rueda, esta vez por parte del que fuera socio preferente del actual Gobierno de la Generalitat. Hay que recordarlo: el mayor enemigo para la puesta en marcha del proyecto conocido actualmente como Hard Rock es el propio Gobierno de la Generalitat. Y lo es desde que en la décima legislatura, con Artur Mas y la extinta Convergència i Unió al frente del Gobierno de la Generalitat, se gestó este proyecto con la complicidad del siempre dispuesto PSC. Este proyecto ha sido siempre un elemento propagandístico para el Gobierno autonómico, que nunca se lo ha tomado en serio.

Miren, todavía recuerdo cuando, entrada ya la undécima legislatura y con Ciutadans como primer grupo de la oposición en este Parlamento, los inversores interesados nos visitaron para preguntarnos, desde el desconcierto y la desesperanza, si el Gobierno de la Generalitat era de fiar. Estoy hablando de principios de 2016, y tanto Hard Rock como por entonces Melco, que también estaba interesado en aquel tiempo en invertir en el CRT de Vila-seca y Salou, nos mostraron su preocupación ante la desidia manifiesta que percibían en los responsables del proyecto por parte de la Generalitat.

Entonces, como ahora, el Gobierno autonómico mareaba la perdiz. Ahora probablemente con menos disimulo, tratándose de un gobierno monocolor en clara minoría a cargo de Esquerra Republicana, que nunca ha mostrado el mínimo interés en que el proyecto se convierta en realidad. Una realidad que, hay que volver a repetirlo, está deseando que se materialice una mayoría de la ciudadanía de las comarcas tarraconenses, especialmente las del Tarragonès y el Baix Camp.

Son muchos, demasiados años, ya, esperando que se materialice este proyecto y que se conviertan en realidad los miles de puestos de trabajo prometidos y los beneficios que, sin duda alguna, aportará a la economía y al desarrollo socioeconómico de la zona.

Espero que hoy sea rechazada esta moción, centrada en el decrecimiento y con el sesgo ideológico de la izquierda, que sistemáticamente se posiciona en contra de los intereses de la mayoría de la ciudadanía directamente afectada por este proyecto en ciernes que no termina de arrancar.

Desde luego, por nosotros no va a quedar. Ya he dicho que Ciutadans votaremos en contra de todos y cada uno de los puntos de esta moción. Esperamos que nuestra posición sea concordante con una mayoría absoluta de los miembros de este Parlament.

Tenemos desde luego especial curiosidad en ver el sentido del voto del grupo minoritario que apoya en solitario al Gobierno del señor Aragonès. Veremos hasta qué punto Esquerra Republicana está dispuesta a hacer seguidismo de su otrora socio preferente en sus planteamientos inmovilistas y contrarios al crecimiento económico y al desarrollo social. Tampoco nos sorprendería que Esquerra Republicana mostrara su tibieza habitual en esta cuestión, que, vuelvo a repetirlo, es esencial para Tarragona y cuya materialización, cuya puesta en marcha definitiva, se espera como agua de mayo en Vila-seca y en Salou.

Así que voy a terminar mi intervención en este debate instando al grupo que apoya al Gobierno autonómico que asuma de forma responsable y clara el compromiso de apoyar la puesta en marcha de este proyecto. Y, por supuesto, a los grupos de esta cámara que están en contra de las políticas basadas en el decrecimiento y en la

pérdida continuada de oportunidades de desarrollo socioeconómico, instarles a que rechacen en su totalidad y sin paliativos la propuesta que hoy nos presenta la CUP.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán Suárez. (*Veus de fons.*) D'acord. Doncs passem la paraula al diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. El Hard Rock, si se hace con equilibrio, sentido común y lógico y control urbanístico y ambiental, complementará la oferta de ocio y turismo en la Costa Dorada –principal actividad económica de la provincia–; generará empleo –como han dicho–, dinamismo económico; dará centralidad a Tarragona; ayudará a proyectar la provincia en términos internacionales; ayudará a organizar grandes eventos, a desestacionalizar el turismo; aumentará la oferta de cultura y ocio de la zona, con lo cual tiene muchos aspectos positivos.

Sorprende que algunos grupos... Bueno, no sorprende, ya sabemos que son los grupos de siempre, los del «no a todo», los que aúllan pensando que la gente come gracias a su ideología extrema o contando pájaros con una chapita verde, de ecología. Pero, francamente, la gente no come de eso.

Entonces, este tipo de proyectos son perfectamente compatibles con un equilibrio social y ambiental, con lo cual no puedo votar a favor de ningún punto de esta moción, porque supone la economía con taparrabos que defienden ellos.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Per què parlem tant del Hard Rock? Doncs perquè és el paradigma del *desarrollismo* franquista 2.0, perquè és una autèntica irresponsabilitat, vull dir, és emparar-se en el negacionisme climàtic, defensar aquest projecte, i perquè, a més a més, és el perfecte exemple de com l'Administració es posa al servei de les elits, en aquest cas de «la Caixa». Si algú es pensa que són les nostres elits s'equivoca, eh? Formen part del règim del 78, el qual representa que combatem.

Es parla de consens. Parlava la diputada Sans de consens. Bé, a veure, 1.500 persones i més de cent col·lectius es van adherir a un manifest, en prop d'un parell de setmanes, contraris a aquest projecte. I en aquesta cambra..., correcte, parlem d'aquesta cambra, trenquin amb aquest consens; trenquin-lo, posicionin-se al costat de la majoria dels interessos de la població i no al costat dels beneficis d'uns pocs. Perquè vostè deia..., precisament citava Keynes, jo li citaré Marx: «La pitjor lluita és la que no es fa.» I vostès han renunciat a dur a terme aquesta lluita. I per això precisament els hi rebutjàvem les esmenes, perquè partim de marcs contraposats.

Vostès diuen: «Bé, doncs, acceptem que s'ha de fer» –perquè no volen disputar el poder a «la Caixa»–, «i, per tant, fem-ho bé». No. Nosaltres diem: «És que no s'ha de fer.» És que no s'ha de fer, aquest projecte, perquè no és necessari.

I vaig a respondre al PSC i a Junts per Catalunya. Mirin, nosaltres no som les del «no a tot», som les de «no» a posar el país al servei d'uns pocs, d'unes elits. Nosaltres som responsablement i orgullosament anticapitalistes, perquè el sistema capitalista ha fracassat des d'un punt de vista ambiental, social i econòmic, que contínuament entra en crisi.

Som les del «sí» a crear llocs de treball; repartim les jornades laborals, reduïm la jornada laboral d'una vegada per totes. Som les del «sí» a expropiar pisos en mans de grans tenidors per garantir el dret a sostre. Som les d'«apugem els impostos als rics per poder abaixar els impostos a la gent més humil». Som les d'«apostem per

una indústria verda», els de «sí a les renovables» (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), d'acord amb la llei de canvi climàtic –i acabo, presidenta–; som, en definitiva, les que pensem que sí que hi ha un altre model, però que l'hem de fer des d'aquí i no des de Madrid, diputada Sans, sinó que des d'aquí hem de construir un altre model de país.

I, per últim, doncs, convocar la manifestació del proper diumenge. Ja que aquí sembla que no hi ha disposició a disputar el poder a «la Caixa», fem-ho des del poble, que és des d'on es guanyen les lluites.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 16 al 19 de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Diputats i diputades, abans de les votacions, informar-los, i els anuncio que, en nom de la Mesa, en acabar les votacions d'aquest matí farem un minut de silenci a l'hemicicle en record i reconeixement al senyor Jordi Porta, activista cultural i expresident d'Òmnium, i també en record de les víctimes d'aquesta nova tragèdia ocorreguda davant la costa grega.

Passem ara a les votacions d'aquest matí, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans (continuació)

302-00296/13

Comencem pel punt 16, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans.

Començarem votant el punt 3.

Comença la votació.

El resultat és: 48 vots a favor, 83 en contra i 0 abstencions.

Passem a la resta de punts, els punts 1 i 2.

Comença la votació.

El resultat és: 18 vots a favor, 113 en contra i 0 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit (continuació)

302-00299/13

Passem ara al punt 17, moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre la distribució dels objectius de dèficit.

Comença la votació.

El resultat de la votació és: 119 vots a favor, 10 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al punt 1.b.

Comença la votació.

El resultat és: 81 vots a favor, 6 en contra i 45 abstencions.

Passem al punt 1.c.

Comença la votació.

El resultat és: 114 vots a favor, 15 en contra i 3 abstencions.

Passem als punts 2.a i 2.b.

Comença la votació.

El resultat és: 73 vots a favor, 59 en contra.

Passem a votar ara el punt 3.a.

Comença la votació.

El resultat és: 72 vots a favor, 13 en contra i 46 abstencions.

Passem ara al punt 3.b.

Comença la votació.

El resultat és: 72 vots a favor, 4 en contra i 56 abstencions.

Passem al punt 4.a.

Comença la votació.

El resultat és: 72 vots a favor, 46 en contra i 14 abstencions.

Passem ara al punt 4.b.

Comença la votació.

El resultat és: 105 vots a favor, 15 en contra, 11 abstencions i una persona que no ha votat.

Passem ara al punt 4.c.

Comença la votació.

El resultat és: 64 vots a favor, 59 en contra i 9 abstencions.

I passem a la resta de punts.

Comença la votació.

I el resultat és: 81 vots a favor i 51 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya (continuació)

302-00297/13

Passem el punt divuitè, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya.

Passem a votació el punt 2.

Comença la votació.

El resultat és: 10 vots a favor i 122 en contra.

Passem a votar el punt 6.

Comença la votació.

El resultat és: 13 vots a favor, 114 en contra i 5 abstencions.

I votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

El resultat és: 19 vots a favor, 113 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou (continuació)

302-00298/13

I passem a l'última moció, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca... *(Laia Estrada Cañón demana per parlar.)* Perdó. Endavant, diputada.

Laia Estrada Cañón

Volíem demanar la lectura en veu alta del punt 7.

La presidenta

Perfecte. Així ho farem. Secretari... *(Remor de veus.)*

Molt bé, doncs passem a votació. Comencem pel punt 1.

Comença la votació.

El resultat és: 17 vots a favor, 114 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

El resultat és: 18 vots a favor, 73 en contra i 41 abstencions.

Passem a votar el punt 3.
Comença la votació.
El resultat és: 17 vots a favor, 114 en contra i 1 abstenció.
Passem ara a votar el punt 4.
Comença la votació.
El resultat és: 17 vots a favor, 83 en contra i 32 abstencions.
Passem ara a votar el punt 9.
Comença la votació.
El resultat és: 17 vots a favor, 106 en contra i 9 abstencions.
Passem a votar el punt 10.
Comença la votació.
El resultat és: 17 vots a favor, 115 en contra.
Passem a votar ara el punt 11.
Comença la votació.
El resultat és: 17 vots a favor, 106 en contra i 9 abstencions.
I ara, secretari, si vol llegir...

El secretari primer

«Revocar de manera immediata la llicència de casino atorgada a l'empresa Hard Rock l'any 2008 en resultar adjudicatària del concurs públic per obtenir fins a un màxim de quatre autoritzacions per a la instal·lació i l'explotació de casinos de joc en el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou.»

La presidenta

Doncs passem ara a votar la resta de punts.
Comença la votació.
Doncs el resultat és: 17 persones a favor, 115 en contra.

Manifestació de condol per la mort de Jordi Porta, expresident d'Òmnium Cultural, i per les víctimes del naufragi davant la costa grega

Acabades aquí a totes les votacions, si els hi sembla, fem un minut de silenci.
(*La cambra serva un minut de silenci.*)
Moltes gràcies.
I suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Albert Capelleras González, el lletrat Xavier Muro i Bas i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Recerca i Universitats i el conseller d'Interior.

La presidenta

Diputats, diputades –els valents que són aquí... (*la presidenta riu*)– reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari

302-00300/13

I la reprenem amb el vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari, presentada pel

Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades que hi sou, molt agraïda de que hi sigueu, igual que els companys que porten la moció. Dos coses inicials. Una, agrair les esmenes presentades que hem pogut incorporar, transaccionar i, per tant, a la llarga, doncs, acaben millorant el propi text de la moció. I la segona, disculpar el conseller, que avui no hi podrà ser, entre nosaltres, però tenim la Carme Bertran, que és un honor sempre tenir-la aquí en el Parlament.

Per tant, dit això, ja els hi vam dir, en el moment de la interpellació, que nosaltres no interferiríem en el que són els treballs del pacte de salut. Ens hem dotat d'un marc de confiança que espero sincerament que no es trenqui i que el tactisme que moltes vegades presideix la política en aquest Parlament no espatlli aquesta voluntat explícita que hem fet tots de treballar per la garantia de sostenibilitat del sistema i abordar el futur.

Vam dir –i és el que hem fet en la moció– que volíem tractar aspectes concrets, aspectes concrets de gestió, que, d'alguna manera, són aspectes que no poden esperar i que són els que garanteixen el dia a dia dels nostres ciutadans. Molts d'ells en l'acord de pressupostos, el propi pla d'accessibilitat i millora de llistes d'espera del Govern o l'atenció integrada social i sanitària.

Ja els hi vam dir: la gestió importa, els recursos són limitats, però tenim la responsabilitat de garantir aquest sistema públic accessible, de qualitat i equitatiu i que, sobretot, no ens expulsi del sistema.

Nosaltres vam agafar algunes de les coses que estaven en el seu propi acord. I, per tant, com els hi deia, la moció va de propostes que sembla que algunes estaven preparades fa temps, però que no sé si la sortida de Junts del Govern va parar, però que, en tot cas, el Govern té l'obligació de continuar endavant.

Parlem de dos projectes de llei, com són la creació de l'agència social i sanitària i de la nova llei d'addiccions. Jo, que soc quasi d'una altra època, sempre dic que més anunciades que l'eix Transversal, però moltes vegades més allunyades del Parlament del que sembla.

Per tant, les volem aquesta legislatura. Hem posat terminis; és veritat que hem acceptat unes esmenes i una mica els hem modificat. Però, en tot cas, no només es tracta de presentar la llei de l'agència perquè creiem en una atenció social i sanitària integrada, sinó que és una demanda cada vegada més urgent per l'increment de la cronicitat, per la major supervivència de moltes patologies. I, per tant, també demanem que anem fent una avaluació dels territoris definits com a pla pilot i sapiguem amb quin calendari arribarem a tot el territori.

També la nova llei d'addiccions –el propi conseller es va comprometre amb mi mateixa a través d'una pregunta–, que està donant voltes per aquests mons de la conselleria des del 2020. I, per tant, agrairíem que es presentés ja.

Hem incorporat també, parlant d'addiccions, un tema que surt de manera reiterada en la Comissió de Salut Mental, la Comissió d'Estudi sobre la Salut Mental, que és aquesta integració de la xarxa d'atenció a la dependència a la xarxa d'atenció sanitària. Es va fent, volem que s'acabi, entre d'altres coses, perquè això dona una garantia de tractament integral, però, sobretot, també de millora de les condicions de treball dels i les professionals.

Pel que fa a les llistes d'espera, volem un estudi de seguiment de com avança el pla d'accessibilitat. I volem, pel que fa a la primària, dos coses molt concretes. Què passa amb el gestor administratiu? Jo havia agafat la frase, pròpia del conseller, de «volem l'FP de gestió administrativa»; deien que ara l'FP no podia ser, «però avançarem en el certificat de professionalitat». Doncs, endavant, però fem-ho. I l'altra, garantir de veritat que per atendre les desigualtats en salut els CAPs rebin, en la part

econòmica de recursos que rebin, la incorporació en els recursos i en el càlcul dels recursos de tots els determinants socials del territori.

Per acabar, dos reivindicacions molt presents dia darrere dia en la Comissió de Salut, com és acabar amb aquest procés de centralització de la pediatria i de la ginecologia i, per tant, recuperar aquests serveis perduts allà on han deixat d'estar, en els CAPs. Entre altres coses perquè aquest procés no atén ni als canvis demogràfics ni als canvis que es van produint.

I, per últim, demanem una rectificació que entenc que és una clara discriminació per edatisme i que bàsicament afecta les dones, que és que ens treuen del cribratge del càncer de mama als seixanta-nou anys –incomprensible–, i, a més, ens exclouen a partir d'un es de determinades de l'atenció continuada dels serveis de ginecologia per edat.

Que ningú es pensi que és interessat, aquest últim punt. Però, en tot cas, crec que represento moltes dones a qui els agradaria rebre la carta dient que els hi faran l'*screening* del càncer de mama.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Oriol Pallissó Balanyà.

Oriol Pallissó Balanyà

Gràcies, presidenta. Diputada Escarp... Ha estat una setmana molt intensa i m'ha estat impossible poder-hi ser jo mateix. Tot i que les negociacions les ha estat portant el meu company Jordi Albert, avui torno a entomar aquesta moció.

Bé, primer de tot, vull celebrar les transaccions a les quals hem pogut arribar entre les dues formacions polítiques, evidenciant que tenim un full de ruta compartit pel que fa a la millora del sistema sanitari català. En el primer punt de la moció parlem de la creació de l'agència integrada social i sanitària, un model que ja està en marxa i que situa la persona al centre de les actuacions, respectant les seves preferències, atenent les seves necessitats i aconseguint la seva participació activa.

De fet, Catalunya és l'únic territori de tot l'Estat on s'està desplegant l'atenció integrada social i sanitària en vuit àmbits territorials: Amposta, Barcelona, el Prat de Llobregat, la Garrotxa, el Ripollès, Gironès, Manresa i Osona. Tenim, per tant, el millor compromís d'acompanyar, d'atendre, garantir, coordinar i, al cap i a la fi, oferir les millors cures i propostes d'atenció per a les persones.

Pel que fa als punts 2, 3 i 4, hem esmenat els terminis de presentació de l'informe de la situació del nou model d'atenció integral a residències, així com de la nova llei d'addiccions de Catalunya. Com bé saben, el principal avenç en aquest període ha estat la identificació de les experiències de bones praxis en el model d'atenció sanitària a les residències de gent gran.

No obstant això, pensem que fixar un termini de tres mesos per presentar el model d'integració a les residències és massa limitat, bàsicament pel mateix desenvolupament de les experiències i dels plans pilot territorials que tenim com a referència.

Pel que fa a la llei d'addiccions, ja ens agradaria que estigués aprovada en aquest Parlament, però amb l'esclat de la covid-19 el seu procés de redacció es va alentir de manera considerable. Tenim aquests deures pendants, ja que amb el canvi de consellers el 2022, com deia la senyora Escarp, tampoc es van complir els terminis establerts pel conseller Argimon.

Al punt 7, hem pogut arribar a una transacció on parlem de garantir l'equitat social i territorial en l'accés als CAPs, garantint una dotació adient de recursos humans i econòmics i, per tant, arribant a una igualtat en l'accessibilitat per a totes les persones, independentment d'on visquin.

Seguint en la línia d'aquest anterior punt, la transformació de l'atenció primària i comunitària continua sent un dels principals objectius del Govern republicà d'aquesta legislatura.

Per aquest motiu, ens complau haver pogut arribar a un acord i canviar la paraula «reforma», que proposaven, per «transformació», perquè sí, considerem que l'atenció primària i comunitària ha de garantir el desplegament d'accions que combatin la desigualtat en l'àmbit de la salut, ja que, quan parlem d'atenció primària, parlem de l'atenció més propera a la ciutadania i, per tant, més coneixedora del seu entorn.

Pel que fa al punt 10, considerem que aquí pequen, com a mínim, d'agosarats, perquè sí, a tots i a totes ens agradaria tenir en tots els equips d'atenció primària i comunitària un servei de pediatria i de ginecologia, a tots els municipis i a tots els territoris. Però, com bé saben, no trobarem d'un dia per l'altre de manera miraculosa el nombre de ginecòlegs i pediatres que es necessiten per recuperar tots aquests serveis.

Cal garantir una atenció de qualitat i organitzar les eines i recursos disponibles. I, evidentment, cal que sigui accessible per al conjunt de la població. Actualment, a Catalunya hi ha quaranta-nou serveis d'atenció a la salut sexual i reproductiva que donen servei a 370 àrees bàsiques de salut, garantint així l'accessibilitat de la població a totes les línies d'atenció incloses en la cartera de serveis.

I, ja per acabar, recordem que disposem dels plans funcionals de centres i serveis sanitaris, que no són altra cosa que els documents de planificació i valoració territorial que defineixen les funcionalitats del centre, en concret, en cadascuna de les àrees assistencials que organitza i les interrelacions entre les àrees i diferents unitats. Plans que inclouen una participació efectiva i vinculant dels professionals que hi treballen.

Com saben, doncs, ens abstindrem en aquest únic punt i votarem favorablement a la resta de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé; gràcies, presidenta Erra. Diputades, diputats... De nou ens trobem discutint amb aquesta moció del PSC, que, sota el títol de «reordenació del sistema sanitari», ens dona l'oportunitat de parlar dels problemes i de les mancances del nostre sistema sanitari.

La moció és un llençol de propostes. A naltres ens hagués agradat una mica més de concreció encara, diputada Escarp, i crec que n'hem afegit alguna amb les esmenes, perquè el nostre sistema és tan excel·lent que és capaç de fer els trasplantaments més complicats o els tractaments oncològics més complexos –i, per tant, venen pacients d'arreu d'Espanya o del món a fer-se'ls–, però al mateix temps és tan fràgil que hi ha pacients –i no pocs– que s'han d'esperar més de deu dies perquè els vegi el seu metge o metgessa de capçalera, no? Aquesta és la paradoxa del nostre sistema sanitari, eh? Fruit del consens de la LOSC, que ha fet un dels millors sistemes sanitaris del món, però que aquest infrafinançament crònic, aquests 5.000 milions que ens falten en Salut cada any, l'ha posat en un risc evident de fallida.

No cal dir que, quan gestionem tots els nostres recursos en una Catalunya independent, aquest tema el tindrem solucionat. Però amb un finançament adequat no serà suficient, eh? Tenim altres problemes que cal afrontar sense demora. Tenim un sistema centrat en l'activitat hospitalària.

L'atenció primària, per molt que ens n'omplim la boca, no és el centre del sistema ni és la porta del sistema. Cal aquesta aposta ferma per l'atenció primària, cal aquest vint-i-cinc per cent del finançament, del percentatge de Salut. Encara estem al divuit

per cent amb aquests pressupostos –per cert, pactats entre qui presenta la moció i qui està al Govern.

Tenim un dèficit de professionals important. No en formem prou, no els tractem prou bé, el sou no és el correcte. Algunes declaracions del conseller tampoc no ajuden a ficar pau en això. Però no només és el sou, eh? Són les condicions de treball, és la burocràcia, la integració entre el sistema sanitari i el social, que això sí que se'n parla, i després tot és fer polítiques a tots els departaments des d'aquesta visió de Salut. La salut a totes les polítiques, eh?

El vuitanta per cent dels determinants de salut estan fora del pressupost de Salut. És molt més eficient aconseguir que deu mil persones deixin de fumar que fer un únic tractament de càncer de pulmó per culpa del tabac. I és aquí on ens hi hem de posar, no?

La moció tracta alguns d'aquests temes. Celebrem la llei de l'agència integrada social i sanitària, la llei d'addiccions, però nosaltres amb les esmenes hem intentat ficar alguna concreció més, eh? Per exemple, facilitar que la recerca biomèdica, que és puntera a Catalunya, arribi als centres sanitaris i, per tant, al pacient com més aviat millor.

A Catalunya tenim més de 1.200 empreses biotecnològiques, farmacèutiques, de tecnologies mèdiques, de salut digital; vuitanta-nou centres d'investigació; uns 35.000 milions d'euros de facturació; un 7 i mig del PIB de Catalunya.

La covid ha posat de manifest la importància de la recerca en salut. Sense la recerca, sense aquesta col·laboració publicoprivada, no haguéssim aconseguit aquestes vacunes altament efectives en tan poc temps, no?

Per tant, aquest pla de recerca, d'innovació i de promoció entre els departaments de Salut i de Recerca i Universitats busca justament això, fomentar la recerca i facilitar que arribi als pacients com més aviat millor.

També hem presentat esmenes per a millorar temes concrets de dos malalties cròniques molt i molt prevalents, que tenen una alta morbidimortalitat i que ens han demanat tant els pacients com els professionals.

Per una part, la diabetis *mellitus*, com sabeu, com saben, es controla clàssicament mesurant amb punxades capil·lars la glicèmia i administrant-se insulina de manera discontinua. Hi han possibilitats d'aplicar, doncs, de fer aquests controls continus de la glicèmia, que això evita les hipo-, les pujades i les baixades de sucre, i també amb una administració subcutània pautaada amb una bomba d'insulina. Això està autoritzat, està finançat des del sistema públic per a la diabetis *mellitus* tipus 1, però no per a la diabetis *mellitus* tipus 2 insulíndependent. Això és el que demanem.

I, per altra part, la malaltia pulmonar obstructiva crònica. Trenta per cent de les urgències de pneumologia dels hospitals. Dos ingressos a l'any de mitjana per cada pacient. Una molt baixa adherència al tractament, perquè hi han molts tractaments inhalats, pastilles, oxigen. I hi ha un tractament, que és la triple teràpia, que, amb un mateix inhalador, administrem tres fàrmacs alhora.

El que demanem és una facilitat per a fer el control des de l'atenció primària, fent les espirometries des del propi CAP, i també per a poder fer la facilitat que els professionals puguin, doncs, prescriure aquesta triple teràpia i sigui finançada pel sistema públic de salut, no? Per tant, doncs, incloent-ho en els estàndards de qualitat de prescripció farmacèutica i, també, que no es torni a activar aquest visat mèdic per part del Ministeri de Sanitat.

I, finalment –i content de presentar aquesta esmena justament amb la presidenta Erra presidint el plenari–, necessitem incrementar, i molt, l'ús del català a la pràctica clínica i assistencial. No només perquè és un dret dels usuaris, que també, sinó perquè hi ha evidència científica que la comunicació amb el pacient en la seva pròpia llengua millora l'adherència al tractament, la satisfacció del pacient i del professional i, sobretot, els resultats assistencials. L'ús del català en un pacient catalanopar-

lant forma part de l'acte terapèutic. Ras i curt. O, com diu el company Ten, res més però res menys.

Agrair a la diputada Escarp l'acceptació de les esmenes i demanar la confiança del plenari per a la seva acceptació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Hoy nos presenta el PSC una moción fácilmente digerible, repleta de enunciados vacíos, con algunas buenas intenciones no acompañadas de presupuestos, como ya nos tienen acostumbrados los socialistas. En cualquier caso, es de agradecer una moción votable, por superficial que sea, antes que solicitar un sistema de salud holístico, transversal, con ángulos de cuarenta y cinco grados y una hipotenusa alineada con la ciudadanía y demás sinsentidos que suelen solicitar los socialistas en sus mociones.

Así que votaremos a favor de la mayoría de los puntos, a excepción de tres de ellos. Votaremos en contra del que habla del proyecto de ley de la creación de la agencia de atención integrada de salud y social. Siempre he pensado que los separatistas y los socialistas son personas afortunadas, porque tienen ustedes infinidad de amigos que colocar. Miren, colaboración entre el Departamento de Salud y el Departamento de Derechos Sociales, obviamente. Compartir datos e integrar esfuerzos, por descontado. Mal vamos si eso no lo tienen ustedes claro. Ahora bien, crear un nuevo ente donde colocar a más amigos a modo de altos cargos, aumentando aún más el gasto político, definitivamente, eso no.

Por otra parte, estamos de acuerdo en que cada centro debería tener sus propios especialistas, pero la realidad es que no disponemos de suficientes, y la solución no es que se autoorganicen. Así que, con respecto a descentralizar la gestión de los ambulatorios, creando una verdadera autonomía de los centros, pues tampoco. Verá, señora Escarp, en un sistema sanitario como el catalán, donde la corrupción está institucionalizada, me parece de juzgado de guardia que proponga la creación de trescientos minireinos de taifas con su propia central de compras y su propia gestión independiente del control del Departamento de Salud, ya laxo de por sí.

Por otro lado, favorecen la formación de centros de atención sanitaria: de primera, los que estén bien gestionados, y de segunda o tercera, los que estén peor gestionados, aumentando las diferencias de atención sanitaria. «Encontraremos buenos gestores sanitarios para todos y cada uno de los centros de atención primaria», dirá usted. Señora Escarp, encuentren ustedes un solo buen gestor sanitario –uno solo–, y pónganlo a la cabeza del Departamento de Salud. Ustedes pueden hacerlo, siendo como son los socios del Gobierno separatista.

Con respecto al último punto, el de acogimiento lingüístico y fomentar el catalán en los hospitales, ya hemos visto dónde nos lleva eso. Los profesionales no quieren venir a Cataluña, y muchos de ellos se van. Su sectarismo ha destrozado el sistema catalán de salud, cada vez con más médicos extracomunitarios, muchos de ellos con un nivel de medicina muchísimo más bajo que el que se ofrece en España, lo que se traduce en un aumento de errores médicos que ya sufren los catalanes.

Y, finalmente, nos abstendremos en tres puntos: en la ley de adicciones, que debe ser nacional, y este no es el sitio de pedirlo. El punto 10 es contradictorio con la enmienda de territorialidad que han aceptado. O descentralizan o no, pero las dos cosas a la vez es imposible.

Y, por último, el punto en el que piden que se amplíe el *screening* de cáncer de mama, con lo que estamos de acuerdo; ampliar el límite de edad, con lo que también estamos de acuerdo. Ahora bien, no entendemos si, cuando habla de no discriminar

por género, se refiere usted a no discriminar por sexo y extender el *screening* a los hombres. En ese caso le recuerdo que los recursos son limitados, como bien ha dicho usted, y que el cáncer de mama tiene una incidencia anecdótica en varones –uno de cada mil frente a uno de cada ocho en mujeres–, por lo que haría usted mejor en solicitar un *screening*, por ejemplo, de cáncer de vejiga, que tiene una prevalencia bastante más alta, en concreto, uno de cada veintiocho. O, si se refiere usted, cuando habla de género, a no discriminar a las mujeres trans, por si se autoperceben con tejido mamario en vez de con prótesis, tal y como ya hicieron sus compañeros socialistas en el Congreso de los Diputados solicitando compresas gratis para este colectivo, por si se autopercebían menstruando. Nuestra enmienda, que no ha sido aceptada, va en esa línea: eliminar la coletilla progre de género, que ridiculiza todo el punto.

Por lo demás, estamos de acuerdo en todo, insistiendo, una vez más, en que ninguna de estas acciones que ustedes proponen está especificada dentro de los presupuestos, esos que ustedes han pactado con sus socios separatistas.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Diputada Escarp, en aquesta moció podem veure una part d'acords que deriven del seu acord pressupostari amb Esquerra Republicana i també els comuns, i després una altra sèrie de punts que vindrien a ser com extres, no?, que s'han afegit *a posteriori*.

Amb aquests extres, que vindrien a ser del 10 al 14, hi estem totalment d'acord, no tenim cap problema amb votar-hi a favor. També pel que fa a la reivindicació que d'una vegada per totes, doncs, es tramiti, es presenti i es tramiti la llei d'addiccions de Catalunya. Pensem que portem una demora que és injustificable. Amb això no hi tenim cap mena de problema. Ara bé, amb la resta de punts, clar, entengui'ns, nosaltres no estàvem d'acord amb l'acord pressupostari al que van arribar, no només per un tema de números, sinó per un tema de filosofia, per un tema d'enfocament, de perspectiva.

I nosaltres sempre hem explicat de forma clara i nítida quina és la nostra aposta amb relació a la sanitat, quin és el model que defensem, quina és la crítica que fem al model. I, clar, quan vostès ens presenten una moció per a la reordenació del sistema sanitari que el que fa bàsicament és reclamar que es compleixi allò acordat ja prèviament amb unes altres formacions polítiques, deu entendre que ens costi combregar amb les seves propostes.

Quan nosaltres critiquem què és el que falla en el nostre sistema sanitari, sempre posem el focus en l'hospitalocentrisme i en la concertació publicoprivada. I pensem que, a més a més, una cosa porta a l'altra, eh? Entenem nosaltres que aquesta concertació publicoprivada fa que entri aquesta perspectiva economicista, mercantilista de la salut. I és el que fa que el focus es posi en l'atenció especialitzada, en l'atenció hospitalària, perquè és el que permet facturar més a aquests altres prestadors. I, per tant, nosaltres entenem que aquí el moll de l'os i el que necessitem tocar de forma clara és acabar amb aquesta concertació publicoprivada i avançar cap a un sistema de titularitat, de gestió i d'aprovisionament públic, que no només és una reivindicació de les formacions comunistes, sinó que en països que no tenen massa de comunistes, com pot ser el Canadà, ho tenen bastant clar.

Nosaltres, de totes maneres, a banda d'aquesta reivindicació de poder avançar cap a un sistema cent per cent públic –i que pensem que això s'hauria de fer amb un pla de treball de recuperar la gestió de tots aquells centres que vagin finalitzant els seus concerts, cosa que ja està succeint i que, incomprensiblement, doncs, es van prorrogant aquests concerts, malgrat que s'han exhaurit formalment–, pensem que quan parlem d'enfortir la primària, ja sigui utilitzant la paraula «transformació» o

qualsevol altra paraula, entenem que el que necessitem és dotar-la de més recursos, cosa que no va passar amb el seu acord pressupostari, que es va quedar només a un divuit per cent del pressupost total en sanitat, i, a més a més, dotar-la de capacitat d'incidència. O sigui, no només pensem que s'han d'ampliar els recursos destinats als equips d'atenció primària –que, a més a més, això cal deixar-ho clar; no estem parlant de posar nous perfils professionals, sinó que necessitem enfortir els equips d'atenció primària–, pensem que cal dotar-la de capacitat d'incidència.

Vostès no en parlen, d'això, en aquesta moció. Nosaltres fa temps que ho reivindicuem, i això no només ho diem naltros, sinó que el Focap, per exemple, també ho reivindica com una forma clau de poder transformar el nostre sistema sanitari hospitalocèntric en un sistema veritablement primarista. I això, a més a més, ens permetria fer una feina molt més preventiva i que a la llarga ens permetria gestionar els recursos d'una forma molt més eficient.

A banda, entenem que quan parlem de professionals, més enllà de crear nous rols o nous perfils, el que necessitem sobretot és cuidar els que tenim, cosa que no passa, cosa que no succeeix.

I, per últim, entenem que quan parlem d'abordar els determinants socials de la salut..., per nosaltres això és contradictori amb que després, quan aquí parlem de qüestions com l'habitatge, com, per exemple, les condicions laborals de les treballadores, quan parlem del foment de la ludopatia a partir de projectes com el Hard Rock... Després, aquesta preocupació que vostès manifesten per abordar els determinants socials de salut no es tradueix en unes votacions concordes amb poder abordar aquestes qüestions que determinen o que entorpeixen o que fan malbé la salut del conjunt de la població.

Per tant, és cert que no hi hem presentat esmenes. És cert, n'hi podríem haver presentat. Molts cops ens les rebutgen perquè no compartim el mateix model. Ja l'hi dic, hi han alguns punts que li votarem a favor, d'altres que ens abstindrem, algun que hi votarem en contra. Nosaltres pensem que (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, presidenta– el pacte nacional per a la salut veurem si ens permet abordar en profunditat la reordenació que realment necessita, la modificació que necessita el nostre model sanitari. Però no en tenim massa convenciment, tampoc.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, passo la paraula a la diputada, la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputada Escarp... Bona tarda a tothom i benvingudes a la sessió «café» del Ple, la més íntima, segurament, de tot el Ple.

Bé, ens porten a consideració una moció que recull en bona part algun dels treballs desenvolupats ja a la Comissió de Salut entorn de diverses propostes de resolució, moltes d'elles aprovades fins i tot per unanimitat, junt amb alguna altra qüestió, a la que em referiré a continuació.

Fa uns mesos ens va presentar des de la conselleria la futura agència d'atenció integrada social i sanitària com a eina de prioritització de cura i d'atenció a les persones més vulnerables. Però, malgrat la necessitat de fomentar aquesta coordinació i integració dels sistemes social i sanitari en la seva globalitat, fins i tot en matèria de registre i informació compartits, a hores d'ara encara no s'ha presentat aquest projecte de llei per a la creació de l'agència; quelcom que pensem que no s'hauria de demorar més. Cal definir un horitzó temporal que delimiti l'inici dels treballs parlamentaris o el projecte, així com compartir la informació del desplegament de la prova pilot sobre el territori.

Un segon aspecte al que la moció dedica força atenció té a veure amb el tractament de les addiccions, que està sent objecte de treball a la Comissió d'Estudi sobre

la Salut Mental i les Addiccions. La moció planteja la necessitat de presentar al Parlament, a efectes de la seva tramitació, la nova llei d'addiccions, així com la finalització del procés d'integració de la xarxa d'atenció, amb diversos efectes tant sobre la qualitat del servei com de millora de cobertura d'aquesta, donat que generalment alguns col·lectius, donada aquesta existència de xarxa diferenciada, en queden exclosos, i permetre així un abordatge més integral.

Però l'element més destacat seria la necessària equitat social i territorial a l'accés als serveis d'atenció primària, que tot just debatíem també ahir a la tarda, i que cal garantir amb una adequada dotació de recursos humans i materials i una implementació eficaç del pla d'accessibilitat a l'atenció sanitària, amb la presentació d'un informe sobre el grau d'implementació, i tenir molt present en tot moment les especificitats i necessitats de cada població.

Si considerem la salut una eina útil per combatre i superar les desigualtats entre la població, si creiem de debò en l'equitat territorial, hem de recuperar aquesta atenció primària més pròxima, però sobretot amb un enfocament comunitari per incidir sobre el benestar de les persones, partint dels condicionants de salut del seu territori. I això és molt més difícil si trenquem el principi de proximitat, en lloc d'actuar prioritzant la descentralització de la salut arreu del territori.

Cal, per tant, revertir aquesta tendència actual a la concentració de serveis, molt especialment el cas de pediatria i ginecologia, per tal de buscar un major grau de proximitat a les usuàries. I, en aquesta mateixa línia, també en un idioma que sigui el més proper possible a les persones usuàries, també en el cas d'idiomes que no siguin oficials al nostre país, per tal de garantir al màxim l'eficàcia de l'atenció a aquestes persones.

Però, donat el dèficit de professionals existents, la configuració d'una nova figura especialitzada, com és la de l'administratiu o l'administrativa de salut amb una titulació específica, com és el cas del certificat de professionalitat, que és una via molt interessant, hauria de ser útil també per fer possible contribuir a aquest objectiu, igual que pot ser-ho la implementació d'un pla de recerca i innovació com a eina clau, facilitant l'accés a nous tractaments, facilitant els diagnòstics i també, alhora, afavorint la seva precocitat.

La innovació pot salvar vides. De fet, ho ha fet durant la pandèmia. I un exemple molt clar el tenim amb les vacunes, que tothom tenim l'experiència personal respecte a elles. Però, mentrestant, alhora fa, a més a més, de motor d'un sector econòmic en el que Catalunya és autèntica avantguarda a l'Estat espanyol.

I, per últim, conté també, la moció, diverses propostes orientades a millorar el diagnòstic, el tractament i, per tant, la qualitat de vida de les persones afectades per patologies com la diabetis *mellitus* classe 2 o l'MPOC, amb un abordatge bastant integral i mesures com l'eliminació definitiva del visat mèdic com a eina per a la prescripció de la triple teràpia, que fins ara estava només en règim de suspensió, o el finançament públic dels sistemes de monitoratge continu de la glucèmia, sense perdre de vista també la necessària equitat pel que fa al tractament i l'actuació preventiva del col·lectiu de dones de determinat segment d'edat, tant pel que té a veure amb els drets sexuals i reproductius com pel que té a veure amb l'accés al cribratge pel càncer de pit.

Qüestions totes elles respecte a les quals En Comú Podem ja ens vam posicionar favorablement en el seu moment en la discussió en comissió. Per tant, en coherència amb posicionaments anteriors, votarem favorablement respecte a la proposta de moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau i Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputada Escarp, diputats... Bé, efectivament, aquesta és una moció que es deixa votar; molts dels punts es deixen votar. No per això deixen de cridar l'atenció algunes coses.

No ho sé. A vegades diries que algunes esmenes s'han acceptat sense llegir-se-les, perquè diu: «Exigir al Ministerio de Sanidad que elimine de manera definitiva..., el visat mèdic com a eina que faciliti...» No sé si al senyor Illa li agradaria que es dirigissin a ell en aquests termes. Tinc la impressió que aquesta esmena de Junts l'han agafada una mica sense mirar.

Comparteixo –subscriu i espero que a mi tampoc se'm qualifiqui d'interessada– això de l'*screening* del càncer de mama. El que no comparteixo és que es qualifiqui d'incomprensible perquè s'intenta deixar les dones grans o a partir de certa edat fora del cribratge. A mi em sembla que és massa comprensible per què se les intenta deixar fora. I, miri, probablement té alguna cosa a veure amb les mateixes raons per les que al Congrés dels Diputats s'ha bloquejat tantes i tantes i tantes vegades la llei ELA –la llei ELA. Ja sap de què li parlo.

Que, per cert, senyora Escarp, he vist re, poc abans de venir, per internet..., em sembla que tenen la senyora Batet i uns quants membres de la Mesa denunciats per aquest motiu. No em voldria equivocar, però mirin-s'ho, si us plau, perquè em sembla que això d'anar donant gat per llebre, o sigui, d'anar venent preocupació per la salut dels ciutadans i després regatejant-los els mitjans i la cura, doncs, potser té un recorregut més limitat del que vostès es pensen.

En aquest aspecte, la moció que debatem avui ve..., ja em sembla que els hi ha dit algú: moltes bones paraules, poc pressupost i zero voluntat política. L'agència socio-sanitària es va presentar com a proposta estrella d'un nou conseller que avui ni tan sols ens honora amb la seva presència. El senyor Campuzano ni tan sols és aquí, escoltant això que se suposa que va per ell. Jo ja l'hi vaig dir en comissió –vostè era al davant el dia que ho va presentar–, que a mi em sonava a paraules buides. És a dir, que, bé, entre que ens hi posem o creem o organitzem la governança i tal, ni un duro realment per a l'atenció sociosanitària real, ni un duro per a la gent que espera atenció domiciliària, ni un duro per a la gent que necessita coses o ni que sigui per ficar les dones grans a l'*screening*.

No sé..., tinc la impressió..., el dubte polític que tinc és si aquesta moció obeeix a un intent de..., diguem-ne, a una ofensiva de relacions públiques del Partit Socialista o a una sessió de pràctiques d'un dels múltiples tripartits fantasmes que veiem emergir del panorama polític. Un d'ells és la variable PSC, Esquerra, Junts, que sembla que estan assajant diverses triangulacions. Ho dic perquè aquí tenim un poti-poti d'esmenes, un poti-poti de paraules.

Ja dic, totes les esmenes que vostès han acceptat rebaixen el contingut d'una moció que ja de sortida era força inofensiva, perquè vostès saben que el més calent, a l'aigüera, d'aquesta agència sociosanitària integrada. Si a sobre, quan vostès demanen fer-ho a l'octubre, accepten una esmena perquè sigui al febrer, si accepten fer-ho en aquest període de sessions, accepten una esmena per fer-ho, doncs, el trimestre vinent, és clar, vostè deu comprendre que la nostra fe en aquestes iniciatives sigui molt migrada.

I, per últim, només ens faltava allò, diguem-ne, que amb nocturnitat, traïdoria i aprofitant l'hora del cafè, com deia algú, s'introduís una esmena particularment vergonyosa, firmada per Junts: «Formar amb els cursos d'acolliment lingüístic els professionals que s'incorporen a l'exercici professional del sistema públic de salut de Catalunya en la realitat lingüística del país, els drets i deures lingüístics dels ciutadans i assegurar l'adquisició de la competència lingüística en català», etcètera.

Miri, els ho diré en català, clar i català, com parlo jo. Aquesta esmena és una vergonya. És un intent de blanquejament del que va passar amb la infermera de la Vall d'Hebron. I vostès, senyors del Partit Socialista, sembla mentida que es prestin

a aquestes coses, perquè, si la llengua cura, curen totes les llengües maternes. I em sembla que ja hem cardat prou el ridícul amb la política lingüística de la Generalitat, sobretot aplicada en sectors tan sensibles com el sanitari. Evidentment, d'aquest tema hi votarem totalment en contra.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Miri, els hi dic en general, perquè no em referiré..., vull agrair les esmenes i les transaccions a què hem arribat els grups que hem pogut transaccionar, però aquí s'ha titllat aquesta moció de superficial. Mirin, vostès la poden considerar superficial, però qui els hi parla..., potser sí que és superficial, però mai frívola.

Se senten parlant de salut unes frivolitats que la gent hauria d'atendre i escoltar-se a si mateixa. Tenen un vídeo; si s'escoltessin a vostès mateixes en algun moment entendrien que hi han coses que no es poden dir.

Superficial potser sí, però no se m'ocorreria mai frivolitzar ni sobre la salut ni sobre l'atenció integrada social i sanitària, perquè l'increment de la cronicitat, l'increment de l'edat –per sort, retardem l'edat de mortalitat i, per tant, necessitem moltes més atencions– i el que representa l'agència i el que representa aquesta atenció, que és posar la gent al centre i poder fomentar l'atenció domiciliària..., això no és frivolitat.

Ni se m'ocorreria frivolitzar ni tan sols amb la llengua. Perquè molta gent, gent gran que va als dispensaris... Lo que hem de fer és facilitar, promocionar, ajudar a que això pugui ser, perquè el metge que vingui i s'integri, i s'integra aquí es pugui entendre, però la persona gran que va al dispensari de qualsevol lloc també pugui ser entesa.

Vostès han fet sempre política amb la llengua i no han entès mai que la llengua és un sentiment, i quan es fereixen les coses són molt dures. I ho dic per una banda i per una altra. I en la salut l'última cosa que hem de fer és jugar amb això, amb trencar la distància entre la gent i el seu facultatiu. Això és el que intentem.

És veritat, no trobarem, com deia algú, ni pediatres, ni ginecòlegs, però centralitzar «a la brava» tampoc és el més adient. I, per tant, potser hauríem d'haver posat d'acord l'ajuntament, ciutadania i els propis governs territorials.

No voldria entrar en molt més. Entre altres coses, només dir que el visat ja està tret, el visat de l'MPOC. I, per tant, es tracta de que no el tornin a posar. Això ja està.

I, senyora Grau, els malalts de l'ELA –jo vaig anar a la presentació del documental– crec que tampoc es mereixen algunes frases frívoles que vostè dona. Aquest país ha creat les primeres unitats d'atenció integral de l'ELA, i la doctora Povedano i moltes altres professionals com ella, i igual que els malalts, es mereixen un respecte.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat

302-00301/13

Passem al punt vint-i-unè, que es refereix a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula la diputada, la senyora Judit Alcalá González. Quan vulgui.

Judit Alcalá González

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades... Aquesta és una moció subsegüent a una interpellació que vam fer fa quinze dies sobre el Cos de Bombers i bombers de la Generalitat de Catalunya, en la que el nostre grup parlamentari creia i creu que la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments ha de marcar les accions clares, ja que cada any les campanyes forestals són molt més complexes i hi ha encara una manca de recursos que fica en risc la seguretat del cos i també de la ciutadania.

El Cos de Bombers i bombers de la Generalitat s'enfronta diàriament a situacions d'alt risc. I per aquest motiu el nostre grup parlamentari veu la necessitat de comptar amb els millors equips de protecció, amb bones instal·lacions i amb una avaluació de riscos laborals feta.

I, per tenir tot això, el primer que s'ha de fer és saber el que hi ha i el que necessitem. Garantir les millors condicions laborals del cos és essencial per a la seva seguretat, per al seu benestar físic i també mental, perquè ningú parla de a què s'enfronta el Cos de Bombers dia a dia en totes les situacions, perquè són bombers que fan una intervenció integral. I també per respondre d'una manera ràpida, eficaç i efectiva, per protegir també amb garanties la ciutadania i també els bombers i bomberes.

Nosaltres hem fet aquesta moció en la que, per un costat, constatem la falta de recursos, la manca de planificació i una gestió que podria ser millorable. Això és al nostre entendre, i volem dir que amb el pla actual pensem que no funciona.

I n'hi ficaré un exemple, conseller. Miri, si vostè té un cotxe amb unes bones rodes, un bon ABS, *airbag*, però resulta que el cigonyal no li funciona ni la direcció tampoc, doncs el cotxe no es desplaçarà i no arribarà a bon port. Doncs això és lo que creiem que passa amb la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments i el cos en particular de bombers i bomberes.

Per això, nosaltres instem el Govern a fer un estudi sobre el nombre de parcs de bombers, què necessita Catalunya, quants bombers i bomberes falten a cada parc, quina tipologia de vehicles i camions necessiten i quants vehicles i camions necessiten a cada parc.

Amb aquesta memòria es podria fer una bona planificació, que pensem que ha d'estar consensuada amb la part social; sabrem la dotació econòmica necessària, i a partir d'aquí, fer els plans estratègics que facin falta, marcant els criteris i accions prioritàries que s'haurien de dur a terme.

Un altre punt important, per nosaltres, és la vigilància de la salut, que és una de les especialitats de prevenció de riscos laborals que té assumit el servei de prevenció del Departament d'Interior. I els reconeixements mèdics no estaran adaptats als llocs de treball fins que les avaluacions de riscos de les tasques operatives estiguin fetes.

Perquè, per introduir els reconeixements mèdics de la identificació, la detecció de l'exposició de tòxics, han d'estar identificats a l'avaluació de riscos i en els mesuraments higiènics per tal d'identificar els protocols, les proves, les anàlisis i qualsevol prova que faci falta als bombers i bomberes.

Per això demanem incorporar nous protocols, i per això nosaltres parlem de nous protocols. També demanem renovar els contractes de manteniment dels parcs. Falten renovar els contractes de reparació i manteniment dels ERA, i el contracte de manteniment també de les cotxeres i portes mecàniques, perquè porta més de sis mesos que està caducat i sense renovar.

Un altre punt és la reivindicació del personal laboral, és a dir, de les tècniques i tècnics especialistes operadors de control, els auxiliars d'ofici forestal, els equips de prevenció activa, els tècnics especialistes en manteniment d'helicòpters, conductors, premsa... La demanda d'ells és formar part del Cos de Bombers i bombers de la Generalitat, un personal que desenvolupa una tasca coordinada amb els bombers i bomberes, que són els ulls d'ells i que hi treballen colze a colze de forma coordi-

nada. Per això nosaltres proposem estudiar la viabilitat d'incloure'ls dins del Cos de Bombers de la Generalitat i que les conclusions d'aquest estudi es presentin en seu parlamentària.

Igualment, també demanem que els parcs disposin d'almenys un vestidor per a dones, perquè en volem la feminització, però també hi ha poques facilitats en aquest sentit perquè es puguin incorporar.

I, finalment, sobre els bombers voluntaris, tenen una assegurança que caldria, al nostre entendre, millorar. I instem el Govern que s'ampliï aquesta assegurança d'accidents dels bombers voluntaris perquè no hagin de patir ni rebre trucades de l'assegurança dient qui es fa càrrec de les despeses mèdiques després d'haver patit un accident exercint les funcions de bombers voluntaris.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Jaume Butinyà i Sitjà.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, bona tarda. Des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem en un sistema d'emergències integral que englobi i coordini els diferents cossos d'emergències actuant, amb l'objectiu d'oferir el millor servei possible a la ciutadania. En bona part, això és possible gràcies a que a Catalunya disposem d'un únic cos de bombers, exceptuant-ne la ciutat de Barcelona, que dona servei a tot el territori, amb l'avantatge que suposa poder treballar en xarxa col·laborant entre dotacions de diferents parcs.

La cobertura de la totalitat del territori català no és una tasca fàcil per la diversitat de les realitats geogràfiques i de poblament que té el nostre país. Per fer-ho, en els anys vuitanta, moment de la creació de l'actual Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, es va optar per un model mixt de parcs de bombers funcionaris –operatius vint-i-quatre hores, 365 dies l'any–, complementats amb els parcs de bombers voluntaris. Una fórmula que permet respondre de forma ràpida i amb suficiència a tot el territori. Una solució que permetia un desplegament ràpid aprofitant els recursos ja existents, que provenien d'ajuntaments i diputacions, i que amb el pas dels anys la realitat socioeconòmica i territorial de Catalunya ha anat canviant. I el Cos de Bombers s'hi ha hagut d'adaptar.

Aquesta adaptació ha suposat una gran especialització i, en conseqüència, les necessàries inversions en equips nous i de més personal. El cost econòmic necessari per fer-ho no sempre ha estat suficientment cobert. És més, fins i tot en algun moment es van arribar a produir retallades que han estat fatals per al propi cos. Per no parlar de la no convocatòria de noves places de bombers, amb el consegüent envelliment de les plantilles i també dels equipaments. En els dos últims anys, en els dos últims exercicis pressupostaris, aquest Govern ha destinat al Cos de Bombers els recursos necessaris per revertir-ne aquelles retallades.

Per altra banda, amb la vista posada en les properes dècades i avançant-nos a futures necessitats, cal planificar. I aquest és el motiu pel que vam presentar una esmena en el tercer punt. Ens cal un pla estratègic, un pla estratègic que inclogui quants bombers ens caldran, quins equipaments seran necessaris, on ubicarem els parcs nous, etcètera. Malgrat que no hagi estat acceptada, aquesta esmena, estem d'acord amb planificar, tal com es recull en la moció. Planificació que ha de resoldre noves necessitats a curt, mitjà i llarg termini.

Haig de dir que no ha estat difícil arribar a acords amb el grup proponent, perquè coincidim amb l'objectiu: disposar d'uns serveis d'emergència suficientment ben equipats i moderns. El debat s'ha centrat sobretot entorn dels terminis d'aplicació de diferents punts de la moció. Hauríem de ser capaços d'establir terminis que s'ajustin a la urgència i, sobretot, que aquests siguin factibles.

Diputada Alcalá, ens trobarem en els objectius, evidentment, però en els terminis és difícil. Estem d'acord que no podem allargar en el temps l'adaptació de parcs a la feminització del cos o establir millors protocols contra l'exposició a tòxics. Però hem de ser realistes: quan plantegem la renovació de vehicles no és possible renovar-los d'un dia per l'altre. La totalitat del parc mòbil és molt extensa. Un parc mòbil nombrós, de vehicles singulars i molt especialitzats.

Per tot plegat, i com he dit, amb l'essència de la moció hi estem d'acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Bé; bona tarda, diputats i diputades. Presidenta Erra, conseller Elena, bona tarda. Ens trobem amb una moció que en primera lectura no vam saber determinar massa bé quina era la petició substancial, donat que es demanen una sèrie de millores que algunes d'elles ja s'estan portant a terme amb matisos a millorar i altres, evidentment, les considerem benvingudes com a noves a assolir.

En primer lloc, agrair l'acceptació de les nostres esmenes en els punts 3 i 8, on demanàvem, concretament en la 3, que la presentació de l'estudi determini no solament el nombre de parcs de bombers que necessita Catalunya, sinó també la seva distribució i definint la seva tipologia, si han de ser funcionaris o voluntaris, així com les seves dotacions mínimes d'efectius, així també com les tipologies de camions necessaris per a cadascun d'ells. En tot cas, gràcies per acceptar-ho.

I en la vuitena, sobretot especificant que tots els parcs de bombers, ja siguin funcionaris, voluntaris o mixtos, adaptin les seves instal·lacions, concretament els vestidors per a bombers, donant prioritat als parcs on ja existeix aquesta presència de dones de forma més immediata. En la resta de parcs, doncs, de forma ja progressiva. És ben sabut que gran part dels parcs no estan adaptats, i n'hi ha alguns que saben del cert que en els propers anys, en els propers dos anys, per parlar d'immediatesa, no hi entrarà cap dona. Per tant, planifiquem i donem prioritat als parcs on ja hi ha dones o s'hi preveuen incorporacions immediates.

Alhora, ens agradaria deixar palès, tot i no parlar-ne en aquesta moció, que de cara a l'elaboració del proper Infocat per a l'any 2024, conseller, no ens trobem amb més focs interns per la manca de consensos, havent de frenar la seva aplicació per segona vegada en les dues anualitats –el 2022 i 2023–, per introduir canvis excoients en la presència dels ADF i dels Agents Rurals en aquest dispositiu, i havent de recuperar l'Infocat de fa tres anys, el del 2021, el qual contempla, com sempre i com ha de ser, tots els operatius de l'actuació.

Des de Junts volem destacar el punt 4, on es demana un estudi perquè el personal laboral de Bombers de la Generalitat pertanyi d'una vegada al Cos de Bombers de la Generalitat, que sempre ho hem defensat, i fins i tot hem donat veu a alguns d'ells en comissió. El cinc per cent del servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament està format per personal laboral: els tècnics especialistes operadors de control de bombers, els tècnics especialistes en manteniment d'helicòpter, els de ràdios, conductors, els equips de prevenció activa forestal, els ajudants d'ofici forestal, premsa i el Grup de Reforç d'Actuacions Forestals, anomenat GRAF.

Aquests col·lectius gestionen les comunicacions de bombers, realitzen els gruatges en els helicòpters, porten l'avituallament als focs forestals, treballen amb eines manuals perimetrar un foc, arreglen emissores, carreguen mànegues en els focs i informen de l'emergència a cada minut. Per tant, aquestes són només algunes de les funcions que realitzen i permeten que els bombers puguin desenvolupar la seva feina.

Així doncs, s'ha d'estabilitzar aquest personal laboral, i aquests col·lectius han de formar part de la plantilla estructural del departament del Cos de Bombers. Ac-

tualment, es regeixen per un conveni laboral que no té en compte que es treballa en emergències i genera incompatibilitats entre la normativa laboral i les tasques que desenvolupen. Per tant, endavant.

Respecte a l'assegurança existent i que els cobreix des del moment de l'accident tant des de l'àmbit assistencial com des del compensatori, segurament és molt millorable. I, respecte al servei de vigilància de salut del cos, aquest està integrat, en tot cas, al servei de prevenció del Departament d'Interior, impartida per la unitat de vigilància de la salut, i es garanteix al Cos de Bombers, al Cos de Mossos d'Esquadra, al Cos d'Agents Rurals des de la mateixa unitat. Aquest servei sabem que funciona i realitzen les revisions mèdiques, però sabem també que està pendent d'actualitzar i revisar els protocols d'actuació amb relació al Cos de Bombers, cosa que sembla que s'hi està treballant.

I, per finalitzar, agrair, com sempre, la tasca de tot el collectiu del servei d'emergències i reconèixer el gran exercici de servei públic que posen de manifest en cadascuna de les seves actuacions.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, presidenta. *Conseller Elena, señoras y señores diputados, buenas tardes. Yo quiero comenzar mi intervención transmitiendo todo el apoyo de mi grupo parlamentario al propietario de la masía de les Lloses y al agente de Mossos d'Esquadra heridos por un okupa marroquí que abrió fuego contra ellos con una escopeta de perdigones. Les deseamos a ambos una pronta recuperación. (Alguns aplaudiments.)*

Esta moción que hoy nos presenta el PSC pone de relieve los graves problemas que ha sufrido el Cuerpo de Bomberos de la Generalitat, en muchas ocasiones por culpa del propio *departament*. Porque, miren, las cosas que han pasado en Cataluña con el Cuerpo de Bomberos son tan graves que habrían merecido dimisiones en la cúpula del *departament*, pero aquí, como siempre que se produce un caso de corrupción, una corruptela o una mala gestión, se corre un tupido velo y se pasa a otra cosa.

Y nos referimos, en primer lugar, a todo el asunto de la trazabilidad de los equipos respiratorios de bomberos, cientos de equipos que el *departament* tuvo que retirar porque estaban obsoletos y defectuosos. Y es posible que esta sea la causa, incluso, de que haya muerto un bombero en acto de servicio, el señor Joan Liébana, que en paz descanse, cuya familia, a día de hoy, sigue reclamando al *departament* que esclarezca de una vez lo que ha pasado.

Y lo grave de todo esto es que nos tuvimos que enterar por unas escuchas telefónicas a dos mandos del cuerpo en el marco de la investigación judicial del caso Iturri, conversaciones en las que se reconocía el bloqueo de los manómetros, que la seguridad de los bomberos estaba comprometida y que este hecho podía estar relacionado con el accidente mortal del bombero fallecido. Y este problema lo callaron.

Por otra parte, todo el tema del caso Iturri y de la facturación irregular de la Generalitat por el servicio de reparaciones del parque móvil de Bomberos durante catorce años. También aquí con conversaciones grabadas en escuchas judiciales que dejan fuera de toda duda el descontrol contable, presupuestario y de facturación durante años, con facturas duplicadas, facturas falsas que no se adecuaban a la realidad y facturas incorrectas, un caos completo que ha durado más de una década.

También la denuncia y la investigación que ha hecho la Sindicatura de Cuentas por el descontrol en la autorización de las horas extras de los bomberos y la mala praxis en las contrataciones y nombramientos del Cuerpo de Bomberos de la Generalitat, o la presunta trama de algunos mandos del Cos de Bombers para que les

retirasen sus multas de tráfico o privadas por infracciones cometidas cuando no estaban de servicio, trama también descubierta a raíz de las escuchas en el caso Iturri. Resulta que algunos mandos de Bomberos hacían pasar los excesos de velocidad de sus propios vehículos privados como si fueran un servicio de urgencias para que les retirasen las multas, lo que ha motivado también que se abra una pieza separada en el juzgado y que se envíe a fiscalía.

En resumen, han sido muchas cosas, y el *departament*, en vez de dar seguridad y cobertura institucional al Cuerpo de Bomberos, ha sido todo el ejemplo de la peor gestión, de falta de transparencia, de descontrol contable, de contrataciones irregulares y, sobre todo –sobre todo–, de desprotección de sus bomberos, a los que se ha puesto en peligro con equipos obsoletos y defectuosos.

Dicho esto, votaremos a favor de la mayoría de las propuestas de esta moción en lo referente a la mejora de las condiciones laborales, la constatación de la falta de inversión del *departament* en el Cos de Bombers, las revisiones médicas adaptadas al puesto de trabajo, la existencia de vestuarios femeninos en todos los parques de bomberos, que es algo de sentido común, porque aquí alguno querrá ver perspectiva de género, pero esto es una exigencia básica, mínima, de sentido común, que existe en cualquier administración pública, en cualquier piscina municipal, en cualquier pabellón deportivo desde tiempo inmemorial –que haya vestuarios diferenciados.

Y también votaremos a favor del estudio sobre la adecuación de los parques de bomberos. Por ejemplo, en la Jonquera, puerta de entrada y salida de Europa, en que se ha sustituido un parque de bomberos profesional por otro de bomberos voluntarios, que no tiene un retén permanente de veinticuatro horas, 365 días, cuando el territorio está reclamando lo contrario.

En definitiva, exigimos al Govern una gestión seria del Cos de Bombers, cuando está en juego la vida de sus miembros, un control riguroso del tema contable y presupuestario del *departament*. Y, sobre todo, deseamos todos que este verano nos dé tregua con el tema de los incendios y que no tengamos que lamentar ningún incidente de los que están en la primera línea de todos nuestros servicios de emergencias.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Anant a la moció, crec que és una moció que, òbviament, no s'hi pot estar en contra, que pràcticament hi votarem tots els grups a favor. I, en tot cas, planteja tot d'elements, doncs, que no podem estar-hi en contra.

En tot cas, nosaltres volíem aprofitar aquesta intervenció per situar alguns elements, no?, respecte als serveis d'emergències en prevenció i extinció d'incendis que ens semblen fonamentals i que ens sembla que, amb una moció que toqui diversos punts, podem estar-hi d'acord, però no anirà una mica a l'arrel dels problemes que podem tenir, no?

Bàsicament, assenyalar, com ja han dit altres diputats, que hi ha una situació d'infrafinançament, una situació de falta de finançament que ve de la crisi que vam patir en el cicle anterior i de la desatenció absoluta de governs successius en l'àmbit de les emergències en la prevenció i extinció d'incendis.

Ve també d'un model que històricament és complex, és divers i que té l'àmbit del personal funcionari, però alhora en altres té l'àmbit del personal voluntari –això només dins de Bombers–; també té l'àmbit de les ADFs –que van fer precisament la setmana passada un comunicat reclamant diversos elements–, té l'àmbit dels Agents Rurals.

I tot això es troba desordenat i amb un marc legislatiu que ens sembla que en molts dels seus aspectes és absolutament obsolet i que cal abordar-lo de forma inte-

gral. I ens sembla... No sé si està funcionant bé el temps o no, perquè diria que estic al principi de tot. Però, bé, gràcies, així podré estendre'm una mica més. *(Rialles.)* I ens sembla, per tant, que ens trobem amb un marc legislatiu obsolet.

A més a més, ens sembla que hi ha una cúpula de Bombers que no ha actuat degudament ni correctament en els successius períodes anteriors. Ens sembla que hi ha hagut unes mancances brutals en l'àmbit, sobretot, de personal, ja no només per la falta de recursos, sinó també per les indemnitzacions que s'han hagut d'anar pagant any rere any, que són de milions i milions d'euros, per oposicions mal fetes, per places mal realitzades.

Ara mateix ens trobem amb el cas que hi ha cent cinquanta persones que tenen un litigi obert, que han guanyat una sentència, que podrien estar treballant com a personal de bombers i bomberes, però es troben en aquest litigi, i que hi ha un cost aproximat que es calcula que pot ser anualment de centenars de milers d'euros fins que finalment guanyin aquestes places. En un moment que, recordem-ho, hi ha una falta de places davant una campanya d'incendis important.

Ens sembla també que tampoc ha estat correcte el funcionament en aquest període d'anys pel que fa a tots els serveis tècnics, contractes de manteniment, contractes d'adquisició de vehicles, a més a més de per les mancances, per les males gestions que s'han fet, pel cas de presumpta corrupció o de corrupció que s'ha destapat amb tot el tema Iturri, per tots els problemes amb el manteniment. I, per tant, que hi ha una sèrie de problemàtiques estructurals, un marc legislatiu desfasat en molts dels àmbits i una cúpula de Bombers que ha fallat com una escopeta de fira en l'àmbit de personal, en l'àmbit de recursos tècnics.

I ens sembla que ara, com a mínim, segueix fallant en l'àmbit de tot el que és el diàleg amb tot aquest àmbit de servei d'emergències i d'extinció i prevenció d'incendis, no només amb els bombers i amb els sindicats de bombers i de bomberes, sinó també amb tota aquesta resta de personal en l'àmbit d'ADFs, en l'àmbit d'agents rurals, etcètera.

I això ens sembla que és una qüestió que s'hi ha de posar remei ja. El que no pot fer la cúpula o la direcció és tirar, tirar, tirar, tirar, tirar i prescindir de tots aquests sectors i d'aquests àmbits. Ens sembla que és fonamental, per tant, que aquí hi hagi una rectificació i que hi hagi canvis en aquests elements.

Sabem i som conscients que el model és complex. Sabem i som conscients que és difícil trobar una solució integral que satisfaci totes les parts i tots aquests agents. Sabem que això no és senzill, però també sabem que ens hi hem de posar ja. I que ens hi hem de posar a treballar ja des del Parlament i que ens hi hem de posar a treballar ja, i també fem un emplaçament a tots aquests sectors i aquests àmbits perquè també s'hi posin a treballar.

Perquè, si no, en un context de falta de recursos econòmics, en un context de falta de capacitat de diàleg o de cintura de la pròpia cúpula de bombers i en un context de situació d'emergència important que es pot preveure aquest estiu, amb grans incendis i amb situacions molt complexes, ens podem trobar amb el que nosaltres veiem que està començant a passar ara, que és que sembla que tot l'àmbit dels serveis d'extinció d'incendis s'està convertint en uns jocs de la fam i en uns jocs de restar-se entre diferents espais, doncs, des de l'àmbit funcional, des de l'àmbit del voluntariat, des de l'àmbit de les ADFs, des de l'àmbit dels agents rurals, de mossegar-se entre ells per veure qui ocupa més espai i qui treu més els colzes.

I pensem que això és un error amb els grans reptes que tenim. Pensem que és important que des del departament i des de la cúpula de Bombers es facilitin les condicions perquè es pugui generar un encaix de tots aquests sectors. Ens sembla que és un sistema ric, el que tenim en l'àmbit de l'extinció d'incendis. Ens sembla que hi ha alguns elements que estan absolutament obsolets, però d'altres que es poden extrapol·lar i que poden tirar endavant. I el que ens sembla és que no ens podem esperar a que sigui una legislació estatal o espanyola la que reguli totes aquestes situacions,

perquè, com sempre, ens passarà pel boc gros, ens restarà les competències i ens anirà a la contra, no?

I alguns elements o alguns principis que no volem deixar d'apuntar, en el que per nosaltres ha de ser aquest acord marc o han d'avançar aquestes modificacions. Primer, ens sembla que les places estructurals s'han de cobrir des d'allò públic i que, per tant, calen més recursos, calen més places i calen unes millores estructurals per poder cobrir des d'allò públic i amb qualitat i, per tant, des d'un àmbit funcional, totes aquestes tasques estructurals que són el servei d'emergències, no només en l'extinció i prevenció d'incendis, sinó en tots aquells serveis –que això ho recull també la moció– laborals entorn de TEOC, entorn del que serien conductors i conductores, entorn del que serien transportistes i tots aquests elements que ens sembla que estan en una precarietat absoluta, que han denunciat que se'ls hi va canviar el full de serveis mínims, per exemple, en l'àmbit de TEOC, a principis d'aquest any i que no s'està arribant als mínims i que estan en situacions molts cops per sota dels mínims establerts. I, per tant, ens sembla fonamental que es vagi cap a allò públic.

Ens sembla també que s'ha d'anar cap a tot aquest diàleg amb tots aquests sectors i agents. Ens sembla que és riquíssim que hi hagi milers de persones que destinen el seu temps lliure a fer tasques en les ADFs, i que això és brutal i que no ens ho podem perdre, i que ho hem de mantenir i que ho hem de valorar. I ens sembla que també, per tant, s'ha de poder mantenir aquest model.

I ens sembla, en definitiva, que el que cal és finançament, avançar en allò públic, recuperar tot allò que s'està treballant externalitzat a privat com a públic i garantir unes condicions dignes per a tots els treballadors i treballadores dels serveis d'emergències i extinció d'incendis.

Gràcies.

La presidenta

Passo la paraula ara al Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la senyora diputada, senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputades, diputats... Des de l'acord amb les grans línies que dibuixa la moció que se'ns porta a consideració, sí que voldríem compartir amb vostès alguna reflexió al respecte, des del punt de vista compartit de la importància, sens dubte, del Cos de Bombers i també de la garantia de les condicions laborals de tots els seus professionals. Una importància que, en canvi, no es correspon amb un determinat grau de desinversió, que contribueix a la falta de recursos professionals existents actualment.

Però aquesta cerca no es deu només a la desinversió. Cal recordar les deficiències estructurals del lot de noranta-dos camions adquirits el 2021, amb una adjudicació de prop de 40 milions d'euros novament a l'empresa Iturri, amb avaries a la bomba de l'aigua; pneumàtics inapropiats per a muntanya, amb un desgast accelerat; avaries a l'estació meteorològica; pèrdua de peces; desmuntatge de barres de protecció, o no funcionament dels graons automàtics de baixada. En són només algunes de les deficiències detectades. La mateixa empresa encarregada del manteniment dels vehicles, que va veure rescindit el seu contracte arran de la investigació judicial pel possible sobrecost d'un dos per cent a les factures del servei durant més d'una dècada, així com per possible tracte de favor relacionat amb pagaments posposats.

En certa manera..., de esos polvos, estos lodos. Necessitem un mapatge del nombre i distribució de parcs de bombers, dotació humana, necessitats d'efectius i material mòbil a incorporar? Sens dubte. És útil actualitzar els protocols sobre riscos en general i riscos higiènics en particular, amb especial atenció als tòxics? Amb tota seguretat. Però no deixa de ser cert que s'està donant un termini de sis mesos per al compliment de les obligacions definides per la llei de prevenció de riscos laborals pel que fa a la garantia de la prevenció de riscos respecte al personal.

Convé no oblidar que, respecte a la vigilància de la salut, la normativa estableix clarament que aquesta ha de ser ajustada als riscos tant generals com específics a què s'estigui exposat en el lloc de treball. I, per tant, la normativa és meridianament clara al respecte.

Molt d'acord amb la renovació dels contractes de manteniment dels parcs, que esperem que es produeixin de forma més reeixida que els corresponents als vehicles. Els recordo que es va decidir posar fi al contracte de manteniment per les irregularitats a què feia referència anteriorment, però per, a continuació, procedir a la contractació d'urgència per cobrir el mateix servei rescindint adjudicant a aquesta empresa dos dels tres contractes a licitació. Extrems aquests respecte als quals el Grup d'En Comú Podem ja va formular diverses preguntes el passat 28 de març.

I planteja la moció, amb bon criteri, la necessitat d'adaptació de les instal·lacions dels parcs com a resultat de l'aposta per la feminització, entre d'altres, del Cos de Bombers, un horitzó que En Comú Podem compartim de manera plena.

I, per últim, conté, la moció, dues propostes vinculades amb el personal que forma part de l'estructura dels parcs de bombers arreu del territori. Per En Comú Podem, hem perdut una ocasió per, tenint en compte el dèficit d'efectius existents al Cos de Bombers, no només plantejar un estudi sobre la incorporació de personal laboral al Cos de Bombers, sinó també la dels bombers voluntaris com a personal laboral.

Tot i que notem a faltar, és cert, en aquest plantejament d'un estudi, una referència a l'anàlisi de a quants llocs de treball equivalen els milers i milers d'hores extres que es realitzen de manera contínua. Segurament tindrem ocasió de parlar-ne, de tot plegat, a la pròxima Comissió d'Interior, on hi ha una compareixença de la Federació de Bombers Voluntaris.

Planteja, la moció, la contractació d'una assegurança que els cobreixi totalment des del moment de l'accident, en substitució de la pòlissa actual, quelcom que podria ser vàlid de forma transitòria fins a la seva incorporació en plantilla. I, per tant, en aquest sentit, la valorem positivament.

Ara bé, el model de bombers voluntaris, en la seva formulació actual, està esgotat, i difícilment es pot mantenir més temps aquesta voluntarietat *sui generis*, que s'assembla massa a una autèntica relació laboral, encara que no hi hagi cotització a la seguretat social, una de les seves principals reivindicacions per deixar de ser uns bombers *low cost*.

Precisament, en aquest mateix sentit, tot just ahir, dia 14, feien públics els resultats d'una enquesta en la que, segons els convocants, han participat 664 bombers d'escala activa corresponents a noranta-sis parcs, el 94,4 per cent dels quals es mostren amb predisposició a regular la seva laboralització i a favor de regularitzar en places laborals a extingir els bombers actuals i evolucionar el model cap a la professionalització total amb drets. Un plantejament –acabo– més ajustat a la realitat en què ja ens trobem i a les necessitats d'un servei eficaç.

Malgrat aquestes precisions que compartíem amb vostès, ens pronunciarem favorablement respecte a la proposta de moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... Aquesta és una moció al més pur estil PSC, redactada com cal per fer veure que aquesta és una qüestió que realment preocupa, però sense collar massa el Govern de la Generalitat. Coherent del tot amb la forma de fer política, que és el signe distintiu dels socialistes catalans.

Després de tot, no només han negociat i aprovat els vigents pressupostos de la Generalitat; cal recordar que són, de ben segur, els pressupostos que mai ha aprovat

un govern autonòmic amb una minoria tan minsa com l'actual. També han negociat i acordat en benefici mutu els repartiments de poder que han considerat oportuns, com, per exemple, a les diputacions de Lleida i de Tarragona. Res de nou. El PSC pactarà amb qui calgui per tal d'aconseguir les màximes cotes de poder partidista, encara que sigui en contra de l'interès general i fins i tot de la voluntat d'una part dels qui els han fet confiança per la via del vot.

En aquest sentit, potser és el moment de retreure al PSC que constati que els Bombers de la Generalitat pateixen una clara desinversió i potser no hagi fet prou per reconduir aquesta situació per la via dels pressupostos 2023, que han negociat i aprovat amb Esquerra.

Els he de confessar que, quan vaig veure aquesta moció, em va cridar l'atenció l'horitzó trimestral que, en bona part de les propostes, es marca com a termini perquè el Govern faci el que la moció planteja com a necessari per millorar la situació precària que fa massa temps que pateix el Cos de Bombers. I em va cridar l'atenció perquè estem a punt d'acabar el període de sessions. De fet, només queda un mes i mig per acabar l'actual període, i estem pràcticament encetant una nova campanya electoral, que es menjarà gairebé tot el juliol i ens deixarà a les portes de les vacances estiuenques. Tres mesos que, si són mínimament realistes, s'hauran de convertir, com a mínim, en cinc, fins que no entrem de ple en el segon període de sessions, després del Ple de política general que tindrem el mes de setembre.

En qualsevol cas, podem dir que la moció que ens presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, amb el segell inconfusible del PSC, és una moció de mínims. Toca els punts mínims necessaris per fer veure que realment preocupa la situació actual i l'evolució immediata del Cos de Bombers de la Generalitat. Però ja ho he dit i ho repeteixo: sense collar massa el Govern.

Tot i això, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, compartim, crec que amb bona part dels membres d'aquest Parlament, la situació de precarietat laboral i la insuficiència de recursos materials i humans que pateixen des de fa ja massa temps els Bombers de la Generalitat.

Constato que no han acceptat l'esmena del Govern del Grup d'Esquerra, que plantejava un nou pla estratègic; s'hi ha referit el diputat Butinyà. No només cal un nou pla estratègic amb l'horitzó mínim del 2030; també cal esmerçar molts més recursos econòmics per la via pressupostària per revertir aquesta situació que fins i tot massa vegades podem considerar crítica pel que fa a l'eficàcia de l'acció preventiva i a la capacitat d'extinció d'incendis dels nostres bombers i de resposta enfront de les emergències.

Estem en plena campanya estiuenca, amb l'estiu meteorològic en marxa. Pot semblar sobrer, però enguany les condicions de les forests i dels boscos catalans i el clima, que segueix mostrant una tendència de canvi a pitjor, ens posen, un cop més, en una situació de risc elevat d'incendis forestals. És cert que s'estan donant passes per millorar les capacitats de resposta del Cos de Bombers de la Generalitat, però enguany aquestes passes encara seran insuficients, i hem de ser conscients que hi ha un risc elevat que els bombers siguin desbordats en determinats moments durant la campanya d'estiu pel que fa a la capacitat de control i d'extinció dels incendis que poden arribar a produir-se.

Hem de preocupar-nos tots, i tots hem de mirar d'ocupar-nos –el Govern de la Generalitat, el primer– per mirar de minimitzar aquest risc i per dotar el Cos de Bombers de la Generalitat, els bombers professionals i voluntaris, els membres de les ADFs, els Bombers, els Agents Rurals, els Mossos d'Esquadra, els membres de Protecció Civil i tots i cadascun dels que, any rere any, campanya rere campanya, treballen i, fins i tot –cal dir-ho–, lluiten per minimitzar les conseqüències dels incendis que malauradament tornarem a patir enguany.

És una moció de mínims, però li donarem suport en tots els seus punts. De ben segur s'aprovarà en aquest Ple. Ara només cal que el Govern la faci seva, la complei-

xi i acabi fins i tot millorant-la amb l'acció política i la gestió, que és la seva competència i la seva responsabilitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Ahora sí. Gracias, presidenta. Es evidente que el Cuerpo de Bomberos necesita más medios, personal y formación. Yo también, por tanto, apoyaré la moción.

Dicho esto, aprovecho la ocasión para decir que el establecimiento de cuotas de género en el Cuerpo de Bomberos es injusto, e incluso topa con el rechazo de las propias bomberas. Aquí nos estamos equivocando. Necesitamos buenos profesionales, sean bomberos, bomberas o *bomberes*, tal y como afirma el sindicato CSIF. No hay que segregar por género, sí por capacidades y por méritos. A los profesionales se les debe medir por su valía, no por lo que tienen entre las piernas, dicen desde el sindicato.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair les aportacions que han fet tots els grups.

I començaré dient a la diputada Lozano que no han fet res referent als bombers voluntaris, perquè s'ha de crear un grup de treball per veure la situació i cap a on han d'anar els bombers voluntaris. I creiem oportú, fins que no estiguin aquestes conclusions, doncs, no manifestar en quin sentit haurien d'anar.

Al diputat senyor Matías Alonso, dir-li que, encara que haguem aprovat el pressupost, recordar-li que no eren els nostres pressupostos; ja ho vam dir.

I, al senyor Pellicer, dir-li que –sense que serveixi de precedent– estic gairebé d'acord amb tot el que vostè ha dit.

Reiterar l'agraïment a Junts i a Esquerra per les esmenes que han presentat.

I, quant a Esquerra, agrair al diputat Butinyà arribar a acords, però dir-li que la primera esmena, la segona i la cinquena no les hem acceptat, ja que considerem que les seves esmenes no eren ben bé el sentit que nosaltres volíem donar a la moció i perquè creiem que no és un problema de temps –depèn dels punts que fiquem–, sinó que és un problema de prioritats.

A la tercera esmena hem acordat una transacció, com la demanda de sindicats deia, perquè, dins de la llei de prevenció de riscos laborals, vostès demanen actualitzar els protocols –que ja ens sembla bé–, però nosaltres demanem nous protocols, perquè tot el tema de l'avaluació de riscos, doncs, no queda contemplat, i creiem que s'han de fer uns protocols nous.

La quarta esmena l'acceptem, perquè creiem que és donar-li més temps i hi estem d'acord.

I, quant al Grup de Junts, agrair també la disponibilitat a la senyora Mercè Esteve. Acceptem les dues esmenes, ja que no modifiquen gens el sentit de la moció i ajuden a millorar la situació del Cos de Bombers i bombers de la Generalitat, mitjançant aquest estudi que proposem sobre adaptar les instal·lacions també als parcs de bombers, de les bomberes també, vestidors que tinguin tots ells, donant prioritat als parcs on hi ha dones i on es preveuen les incorporacions immediates.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques

302-00302/13

Passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I per exposar-la té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs gràcies i bona tarda. Quan l'any 1971 Manuel Sacristán redactà el manifest per una universitat democràtica, la definia com una universitat capaç de dominar els problemes tècnics i socials de l'entorn. No se'ns escapa que avui la necessitat de dominar els problemes tècnics i socials que tenim davant –tecnològics, ecològics, ètics– requereix una universitat capaç de complir aquesta funció social i que, en aquest marc, com passava ja quan es redactà aquell manifest l'any 71, la precarietat del professorat, la participació social o la burocratització o els biaixos socioeconòmics en l'accés són elements que cal contemplar i transformar si volem que la universitat compleixi la seva funció social.

És per això que aquesta moció vol instar el Govern a reforçar la seva acció en política universitària per abordar alguns dels problemes i dèficits que pateix la universitat catalana i que limiten la seva qualitat i la seva funció social. No només produir saber i coneixement, sinó també dotar de formació intel·lectual d'àmplia base els joves, que els permeti fer front a l'alta demanda d'especialització, supeditada massa vegades a la dinàmica autònoma del sistema productiu.

La moció parteix de la base que la recent aprovació de la LOSU i l'ample consens social assolit amb la comunitat universitària amb relació a aquesta són una oportunitat per abordar els dèficits que arrossega la universitat catalana i encarar els reptes de futur. Per això, en primer lloc, el que es proposa a la moció és adequar la llei catalana a la LOSU i reforçar així un sistema universitari català que necessita aprofundir en les millors pràctiques universitàries que es duen a terme en l'entorn universitari europeu, especialment en recerca bàsica i aplicada i lligam amb la societat.

En aquest sentit, apunta, la moció, la necessitat i urgència que aquest Parlament es comprometi amb la funció social de la universitat nomenant els representants que li pertoquen en els consells socials d'universitat i que han de ser capaços d'interaccionar amb aquestes en el seu necessari lligam amb la realitat social i econòmica del país. Participació i implicació també del Parlament en el funcionament de les universitats.

Els principals dèficits i reptes a què ha de fer front la política universitària catalana són finançament universitari i adequació d'infraestructures; plantilles de personal docent i investigador i de personal tècnic de gestió, administració i serveis, que ha de ser estable, qualificat i ben pagat, i disposar d'unes universitats de qualitat i d'accés universal de l'alumnat, dels joves, que no aixequi barreres selectives de biaix socioeconòmic.

Per això, la moció planteja utilitzar les potencialitats de la LOSU per respondre als greus problemes d'inestabilitat laboral i d'envelliment del professorat, així com també les mancances del personal tècnic, administratiu i de serveis a partir del necessari diàleg i negociació amb els representants sindicals del personal universitari. El Govern haurà de col·laborar a que es facilitin els recursos suficients perquè s'hi doni resposta en el marc de la negociació col·lectiva i de les dinàmiques pròpies de cada universitat.

Tenim un greu problema amb el professorat associat: massa temps utilitzat per cobrir les mancances d'una política irracional de contractació, sotmesa al dogma neoliberal de les retallades i restriccions pressupostàries. Ens trobem amb bona part de professorat en situació de frau, mal pagat i inestable. Necessitem millorar les

condicions de treball del professorat associat, convertint el seu contracte en indefinit i reconeixent-li l'antiguitat, categoria i sou. No el podem convertir en una nova figura precària. L'esperit de la LOSU és acabar amb la precarietat.

El Govern ha de transferir els recursos suficients a les universitats, que donin perspectiva de carrera acadèmica als associats acreditats que estan en situació de falsos associats. Cal promoure polítiques que facilitin també el rejuveniment de les plantilles, i cal garantir els nous perfils del personal tècnic d'administració i serveis.

La política universitària ha d'acabar amb el biaix socioeconòmic de les polítiques de preus, que deixa fora alumnat per l'elevat cost de les taxes i les penalitzacions a les repeticions o les dobles titulacions i la manca d'ambició de les polítiques de beques. Per això, la moció proposa canvis en la política de preus que garanteixin la universalitat de l'accés i acabar amb les inequitats.

Qui pot estudiar medicina o arquitectura? Per què el màster és més car que el grau? Deixem de penalitzar econòmicament ja uns estudis enfront d'altres. No oblidem el que ens deia Joan Margarit, dient que la poesia «és la més exacta de les lletres en el mateix sentit que les matemàtiques són la més exacta de les ciències». Deixem de penalitzar els estudis tècnics.

Aborda també, la moció, la necessitat de planificar, pactat amb les universitats, les inversions en infraestructures, i també fa una aposta decidida per millorar els protocols que permetin fer front a la realitat d'assetjament que es dona a les universitats –assetjament sexual, laboral, psicològic–, i que moltes vegades ve determinat pel poder absolut de determinats càrrecs universitaris. I que cal aquí un esforç tant de protocols com també de facilitar la recollida de les denúncies, que moltes vegades no es fan per por. I, per tant, la necessitat de centralitzar des del propi departament també aquestes denúncies que garanteixin l'anonimat i altres qüestions.

Res més.

I moltes gràcies, que em sembla que m'he passat de temps.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Avui tornem a parlar sobre la situació en la que es troben les universitats públiques a Catalunya, a proposta d'una moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Una moció on compartim l'esperit i la voluntat constructiva i que votarem àmpliament a favor en el seu conjunt. També val la pena reconèixer la bona entesa amb el diputat Joan Carles Gallego per arribar als diferents acords en aquesta qüestió tan important.

No és un tema menor, el tema de les universitats. Relacionades amb el sistema universitari de recerca, a Catalunya tenim la llei de la ciència i el pacte nacional del coneixement, i són un bon exemple de política pública útil, necessària i amb un ampli consens per portar-les endavant. De fet, la llei de la ciència és de les millors coses que ha fet aquest Parlament en aquest mandat, i segurament el pacte nacional per a la societat del coneixement és de les més importants que s'han realitzat en el mandat anterior.

Amb aquesta moció, des del Grup Socialistes veiem que s'aborden molts temes diferents, d'una importància evident, però en general amb una falta de concreció, que difícilment ens aproparà a solucions factibles en el curt termini. Per exemple, estem totalment d'acord amb la renovació del consell social d'universitats, que fa molt temps que s'hauria d'haver regulat, de l'adaptació de la LOSU al sistema universitari català o també de l'adaptació del sistema europeu d'educació superior, que val la pena que també comencem a treballar-hi d'una vegada a Catalunya.

Compartim també la necessitat de revertir totes les retallades que s'han succeït des de l'any 2010 en el món universitari català, que han patit tant l'alumnat com els

treballadors i les treballadores públiques. Retallades que han afectat tant la possibilitat per part de l'alumnat a l'hora d'accedir a les universitats com també, malauradament, han afectat la qualitat del nostre servei i sistema universitari de recerca català. Un sistema que, ho hem de recordar, és un model exitós, que sempre genera molta més riquesa de la que ens deixa la generació de talent, de coneixement i patents a casa nostra, que no la inversió pública que suposa per a les administracions públiques en un inici.

Com que compartim totes aquestes demandes, el Partit Socialista va defensar i acordar en el pacte de pressupostos l'any 2023 la creació d'una sèrie de partides extraordinàries per poder començar a parlar d'algunes de les solucions que estem estudiant. En primer lloc, una partida de 15 milions d'euros per aconseguir un programa d'incentius per a la millora de la docència universitària; una partida de 17 milions d'euros per a les despeses de creixement vegetatiu a les nostres universitats, i també un pla d'inversions plurianual de 125 milions d'euros per a l'any 2023 i per a l'any 2027.

Hem d'aconseguir revertir la situació en els campus universitaris, a les instal·lacions universitàries. És importantíssim que si tenim universitats d'excel·lència internacional no tinguem parets ni teulades que estiguin caient. Aquestes són algunes de les propostes que hem recollit a la moció que hem pogut negociar amb el diputat Joan Carles Gallego i que està inclosa també a l'acord pressupostari de l'any 2023 i que esperem que el Govern de la Generalitat en les properes setmanes ens pugui donar informació de quina és l'execució que s'està portant a terme per implementar-les.

Respecte a les iniciatives en l'àmbit d'igualtat que ens presenta En Comú Podem, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, les compartim totes i les subscrivim al cent per cent. Posem en valor la lluita contra qualsevol tipus de violència masclista. S'ha de fer un nou pla d'acció contra l'assetjament sexual, incloent-hi un nou sistema per a la recollida de denúncies sobre assetjament.

Finalment, també ens parlen dels preus i dels accessos als estudis universitaris que existeixen a Catalunya. Un debat que –ho deuen recordar perfectament– vam mantenir ara fa poc més d'un any en la modificació de la llei d'universitats catalana en aquesta cambra, en el Parlament de Catalunya.

Ho vam dir en el seu moment: si Catalunya és i ha estat la comunitat autònoma amb els preus universitaris més cars de tot Espanya, és per una responsabilitat que té aquest Parlament, i és per una responsabilitat que ha tingut el Govern de la Generalitat des del 2011 fins al 2022. Els darrers governs de Catalunya han mantingut els preus universitaris més cars –és cert– fins a l'any 2022, on hem aconseguit una reducció de preus universitaris importantíssima i que s'ha fixat en els 18,46 euros, que és el màxim que ens ha deixat el Consejo Interuniversitario d'Espanya.

En el moment en el que estem, i arran de la moció que ens presenta En Comú Podem, hem de pensar quin és el repte de país que tenim i quina és l'aposta que veritablement volem fer a partir d'ara. Hi ha dos models sobre la taula. Podem avançar cap a la gratuïtat dels estudis universitaris per a tothom, o bé continuar amb la reducció dels preus universitaris i blindar, d'una vegada per totes, el sistema de beques i el sistema d'ajudes per a tot l'alumnat. Aconseguir beques del departament, del ministeri, de transports, i beques salari, que de moment encara no s'han portat a terme al nostre país. Aquest és el debat important per nosaltres i que a partir d'ara haurem d'obrir. Hem de decidir si volem igualtat o equitat i si val la pena que encetem, els partits polítics, aquesta vessant política conjuntament amb tota la comunitat universitària. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Vaig acabant.

Hi insisteixo, no és aquesta la nostra moció, però agraïm igualment la iniciativa que ha presentat el Grup d'En Comú Podem. I, per tant, amb la voluntat constructiva i compartida, votarem a favor de les seves propostes.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda de nou. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Dir que en el gruix de la moció hi estem d'acord, i pràcticament votarem la totalitat a favor. Però, dit això, sí que volíem fer alguns comentaris.

Nosaltres, en la qüestió dels consells socials, doncs, no hi votarem a favor. No ens sembla que sigui el model de participació –ai, conseller, disculpi– a les universitats. Ens sembla que la participació va per un altre model, en el que s'ha d'implicar i imbricar la comunitat universitària i en el que han de poder tenir un paper actiu en les decisions. I, per tant, en aquest punt no hi donarem suport.

I també volíem aprofitar, en el punt 3, quan es parlava de convocar aquesta Mesa General d'Universitats..., a nosaltres ens sembla que el Govern de la Generalitat ha de fer alguna cosa més que convocar i ha de pressionar i emplaçar les universitats perquè realment millorin les condicions de tot el personal en situació de precarietat a les pròpies universitats.

Per tant, sembla que el paper ha de ser més proactiu, i havíem fet una esmena, que no s'ha acceptat, i que volíem aprofitar per llegir-la, en la qual ens volíem fer ressò de totes aquestes reivindicacions de personal associat, a doctorandes, que es troben en una situació d'absoluta precarietat i que està provocant una fugida de talent a les universitats i que està provocant un empitjorament de les condicions de vida dels treballadors i treballadores, i que realment s'estigui produint una situació a dos ritmes a les universitats, que és que hi ha uns sectors absolutament estables, amb unes condicions més que dignes, i uns altres sectors en l'absoluta precarietat.

Primer, el que demanen és que s'apliqui la disposició transitòria segona del conveni col·lectiu per regularitzar el professorat associat. Ens demanen també que, mentre duri aquesta regularització, s'incrementi la categoria salarial dels associats a A4 per compensar la pèrdua.

Ens demanen també augmentar el nombre de contractes predoctorals per evitar la contractació fraudulenta d'investigadors, com a PAS o com a professores associades; establir els contractes predoctorals, tant els vigents com els que vindran, amb una durada mínima de quatre anys; garantir l'aplicació de les actualitzacions salarials; ampliar al màxim la duració dels contractes lectors i agregats en detriment dels programes lectors; garantir mecanismes per acabar amb l'estructura de vassallatge feudal –i ho diuen així literalment– que es reproduïx en facultats i departaments i contra les pràctiques abusives i abusos de poder cap als col·lectius més precaris a les nostres universitats.

Perquè quan parlem del punt de la comissió aquesta per estudiar, aturar i intentar previndre les agressions masclistes..., també tenen un component material, també tenen un component de desigualtat i també tenen un component d'abús de poder, que es veu precisament possibilitat, més enllà del masclisme estructural en la societat i per la situació masclista que hi ha a la nostra societat, per unes condicions materials absolutament indignes, que faciliten aquests abusos i que, per tant, els perpetuen. I ens sembla que poc farem si no garantim uns canvis en aquestes condicions materials per aturar aquestes situacions que faciliten encara més i que fan de benzina al foc en una situació de masclisme estructural.

I, finalment, també un augment del finançament per a les universitats catalanes, especialment destinat a la contractació de personal docent i investigador. Aquest augment, com dèiem al principi, ha d'anar acompanyat per aquest paper actiu del Govern, per aquest reclamar aquestes millores de les condicions de les universitats, per no deixar-ho a la mà de l'autonomia universitària en aquest àmbit. Ens sembla que això és fonamental, no?

També, i en el darrer punt, plantejàvem una esmena. Ens sembla, com ha quedat, que hi votarem a favor, perquè planteja tota una sèrie de mesures a curt termini per reduir el cost del que suposa accedir a la universitat, en un moment en què cada cop és més difícil per situacions com la pèrdua de poder adquisitiu per part dels treballadors i treballadores en els deu darrers anys, que ha estat brutal; l'augment dels preus de l'habitatge, i, per tant, la situació de precarietat de gran part de la població, especialment de la gent jove, i que pot acabar generant cada cop més dificultat o cada cop més diferències de classe entre qui accedeix o no a la universitat.

El nostre model és la gratuïtat. La nostra proposta és que l'educació pública ha de ser gratuïta. I el que volíem també és dir que, en tot cas, quan s'ha aconseguit una rebaixa de taxes, quan s'ha aconseguit una rebaixa de preus, ha estat precisament gràcies a la lluita dels col·lectius d'estudiants, que van aconseguir una rebaixa del cinquanta per cent, amb mobilitzacions per les quals han estat condemnades, per les quals han estat encausades, per les quals segueixen en processos judicials. I bàsicament, aquest reconeixement, acabar amb aquest reconeixement a les assemblees de facultat i al Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé; bona tarda a tothom. Diputades, diputats, presidenta, conseller... Des del Parlament ho hem de fer tot, tot el que estigui al nostre abast per a la justícia, l'equitat, la prioritització política i el bon nom de la nostra comunitat universitària. Perquè, si la comunitat universitària va bé, el país va endavant.

I és important que situem la qüestió en el debat parlamentari, on no sempre ha estat tan present com en aquesta legislatura. I cal admetre que, en part, si ha estat tan sobre la taula d'aquest Parlament aquesta qüestió és també per l'aposta del Govern de crear la conselleria de Recerca i Universitats de nou.

Però no ens podem limitar a parlar-ne; també cal marcar agenda, prendre la iniciativa i assolir els reptes que tenim a favor de convertir Catalunya en un país de co-neixement. I aquí tenim uns deures previs com a institució.

El primer d'ells és renovar els representants del Parlament als consells socials de les universitats. Alguns són nomenats el 2013; d'altres, el 2017. I hi hauríem d'afegir que, a més, tenim fins al juliol –i el conseller ja ens n'ha informat per carta, a la Mesa del Parlament– per nomenar també els representants del Coricat, tal com aquest mateix Parlament vam acordar fa pocs mesos amb l'aprovació de la Llei de la ciència. Hem de fer els deures i ja fem tard. I des d'aquí volem fer un emplaçament a poder sortir del proper Ple havent completat aquests deures.

L'altre repte és l'adequació del marc legal als reptes actuals, és a dir, obrir el debat de la LUC, de la llei d'universitats de Catalunya. Des del departament, ja es va situar el tema, i avui ens marquem un repte com a Parlament per plantejar aquesta qüestió. Crec que l'hauríem d'abordar tenint en compte dues premisses.

Per una banda, que el tempo que marquem permeti un debat serè i complet amb el conjunt dels agents que hi intervenen. I, de l'altra, que un cop tinguem aquest debat fet i tinguem, doncs, aquest consens ampli, ens comprometem a que el tràmit parlamentari no pateixi dilacions, que massa vegades hem hagut d'afrontar.

I acabar amb les retallades. Segur que els pressupostos aprovats fa pocs mesos hi ajudaran. Segur que ho hem de fer tot, segur que el departament ho fa gairebé tot i segur també que agraïrem que aquesta moció ajudi, doncs, a posar-hi més esforç i més impuls.

Un apunt: segueix sorprenent-nos que el partit que va impulsar la Llei de la ciència molt singularment votés en contra del pressupost que conferia recursos per desplegar-la. Són d'aquelles qüestions que mai ens deixaran de sorprendre.

I, per últim, combat de la precarietat, evidentment, però malauradament en algun punt no ho podem acompanyar, perquè venim d'un debat pressupostari i hi ha reptes que planteja aquesta moció que no podem fer realitat. I, per tant, en algun punt, tot i que hi coincidim, tot i que creiem que és important, que creiem que cal, per exemple, desencallar ràpid i començar a acumular acords en la negociació pel conveni del sector de la recerca i altres reptes que tenim en tot l'àmbit, que han mencionat alguns companys, en alguna votació, doncs, no podem acompanyar-la perquè no estem en condicions, a hores d'ara, de poder-ho complir.

Les infraestructures, essencial. És cert que el pressupost que tenim ha augmentat molt el pressupost per a les instal·lacions universitàries per fer inversió, però és cert que venim d'un acumulat que ha anat degradant les instal·lacions universitàries al nostre país. La darrera xifra equiparable a la del pressupost actual de 56 milions d'euros era del 2010, amb 53 milions d'euros. I això no és només el temps que s'ha deixat d'invertir, sinó l'acumulat que implica. I ens sembla bé la proposta de posar-hi el focus.

I, pel que fa a l'assetjament sexual, hi votarem a favor. Creiem que és molt important i creiem que, més enllà de fer els plans que calgui, que és important, hem de poder desplegar i poder connectar tots aquells elements, tots aquells recursos, posar-los, visibilitzar-los i que tota la comunitat universitària els conegui perquè realment siguin el màxim d'efectius. I en tenim molts i tenim molta feina a fer de conjunt que hem de seguir tirant endavant.

I, acabant ja, donar les gràcies al grup dels comuns per la proposta, per la possibilitat de situar el debat. I, sobretot, sempre ens hi trobaran, a favor de la universitat pública del nostre país, on sempre hem estat i sempre serem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Antoni Castellà i Clavé

Presidenta, conseller, diputades, diputats... La moció que ens ha presentat el diputat Joan Carles Gallego és una moció, diguem-ne, que en termes generals hi estem d'acord i ho anunciem. Agraïm també l'acceptació de dues de les nostres tres esmenes, una en transacció. I, de fet, ho fem perquè majoritàriament aquesta és una moció que o bé diu obvietats –no menystinc, eh?, diu coses que jo crec que hi ha consens–, o bé ja està previst per la llei fer-les. Per tant, no m'hi referiré una a una, però sí a algunes coses de model o de concepte.

La primera transacció crec que és important: adaptació de la LUC a la LOSU, a la llei espanyola. Diu això. Ja hi podem estar d'acord. Ara, jo diria: quina adaptació hem de fer? Exactament aquest és el moll de l'os, i tindrem temps, conseller, de discutir-ho. Per què? Perquè cada vegada que ens hem d'adaptar al sistema espanyol ens encotillem més. Tenim una oportunitat, per això, eh? Però al final, la LUC és del 2003. I la LUC, el 2003, de cop, estableix un model propi català que tenia la figura contractual –que la té, vaja–, el concepte desvinculació, la idea del concepte de *tenure* i *tenure-track* com fan els millors sistemes en el món, la creació de la primera agència de qualitat a l'Estat i de les primeres europees. Per què? Perquè aspiràvem a un model internacionalitzat i de qualitat.

I han passat vint anys, i això ha donat resultats. L'Estat espanyol, no. L'Estat espanyol cada vegada que ha fet lleis, és un model rígid, funcional, que mira a un mercat llatinoamericà. Per allò –vostès ho saben– dels quatre anys i dels tres anys. És l'únic model diferenciat d'Europa. Catalunya, no. El sistema, el consens d'aquesta cambra sempre era mirar a Europa. Espanya té un model encarcerat. Menys excepcions, eh? Hi ha algunes universitats a la Comunitat de Madrid, a Andalusia i al País Valencià que, malgrat el sistema espanyol, els hi agradaria –i t'ho diuen en

privat— estar en el sistema català. Doncs això és el que hem d'intentar preservar. El resultat ha estat impressionant.

Ara, després de vint anys, en polítiques públiques podem dir: què ha passat en vint anys? Tenim quatre universitats —ho saben—, de les nostres públiques, dins de les dos-cents millors del món. Trenta mil universitats s'avaluen en el rànquing; són moltes. En tenim dos entre les cinquanta millors de menys de cinquanta anys i captem el seixanta per cent dels recursos d'excel·lència en recerca. Per tant, és un bon resultat. El lògic, després de vint anys, és que el model espanyol s'adapti al model d'èxit català, i no a l'inrevés. Doncs no.

I la LOSU obre algunes portes. I ha estat responsabilitat de dos ministres catalans, que en privat et diuen: «Volíem fer moltes coses i no ens n'hem sortit.» Per tant, el debat serà que estic convençut que tindrem amb el Govern és: quan diem «adaptar», retoquem allò que sigui essencialment legal i preservem aquest model d'èxit que estic convençut que tindrem consens en aquesta cambra. I això crec que sí que és de fons.

Del punt 3 al 6, escolti'm, diem que sí a tot. Només un afegitó en el punt 3 —que direm que sí, eh? És a dir, senyor Gallego, quan em parla d'un pla de xoc que aconseguixi que tota una sèrie de professors associats siguin lectors, entenem prèvia acreditació, eh? No estem estabilitzant perquè sí. Però ho redactem d'una manera que crec que estaria fora del concepte acadèmic. I, com que estic segur que no és la voluntat, per això donem aquest sí en aquest punt.

En el punt 8, l'adequació dels preus, de fet, és el que marca la reforma de la LUC, i, per tant, estem complint la llei. Res a dir en tot això. Sí que faríem... Hem fet una esmena en el punt c, en el preu dels doctorats. No sé què és el que estem intentant, eh?, però si el debat, que també és de fons i l'hem de tindre en aquesta cambra, és què està passant amb la incentivació de fer més o menys doctors, crec que està en els programes de les FI, crec que està en els doctorats industrials... No és una qüestió del preu de les taxes de formació, però aquest és un altre debat.

I acabo amb el més rellevant —i agraïm l'acceptació—, que és la incorporació de la beca salari. Aquesta és la barrera real. No hauríem de viure a Matrix, amb tots els respectes. La unificació de preus ha beneficiat *només* les rendes altes —només les rendes altes. Carregar-se la tarificació social només ha beneficiat les rendes altes. La meua filla ha començat la universitat. Estic encantat de la vida. Hagués pagat molt més en tarificació, i m'hagués agradat pagar més perquè algú tingui beca salari. Aquesta és la barrera de veritat, el cost d'oportunitat de no permetre's treballar. Si ho incorporem en el sistema —i crec que tots hi podem estar d'acord—, sí que farem un salt molt important per canviar l'estructura social d'aquells que poden accedir a la universitat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en el Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, muy buenas tardes. El Govern ha alterado absolutamente el orden del día de este Pleno por culpa de la crisis en la que está sumido, despreciando el trabajo que hemos tenido los diputados en la preparación de un crucial debate específico sobre la educación en Cataluña para que así, entre otras cosas, no se evidencie que el Govern ha convertido la educación, antaño ascensor social de todos los catalanes, en un verdadero edificio en ruinas.

Hemos sido el único grupo parlamentario que nos hemos opuesto a posponer este urgente debate. Celebramos, de todos modos, el cese del nefasto *conseller* González-Cambray, *conseller* sectario e incompetente por antonomasia. Pero se trata de

un cese forzado por la crisis que le ha estallado en la cara al señor Aragonès tras los resultados de las municipales, de las elecciones municipales, a Esquerra Republicana de Catalunya, en donde ha perdido trescientos mil votos.

Entrando ya en materia en la cuestión de la moción de En Comú Podem, primero tendré que decir que la LOSU no ha corregido los cinco grandes males de la universidad pública. En primer lugar, la deficiente representatividad de autonomía de gobierno de las universidades, la infrafinanciación crónica, la desconexión con la sociedad y el tejido empresarial, la falta de internacionalización seria y el menosprecio a una de las misiones principales de la universidad, que es la de formar personas cultas con altura de miras, capaces de sacrificar carreras profesionales más lucrativas por su servicio al bien común.

Votaremos en contra del punto 1 y del punto 2, porque la LOSU nace ya como una norma fallida, viciada, porque instan ustedes a que se designen miembros del Parlament en los consejos sociales. Esto es una injerencia intolerable contra la libertad y la autonomía de las universidades.

Los consejos sociales son los representantes de la sociedad en las universidades. Tienen funciones de supervisión y control de las actividades de carácter académico, económico, de prestación de servicios. Y, por lo tanto, tendrían que estar gobernados única y exclusivamente por los rectores, el PDI, PAS, alumnos y por representantes de la sociedad y del tejido empresarial. Y esto no sucede en la actualidad.

El Grupo Parlamentario de VOX registró el 11 de julio del año 2022 una propuesta de resolución en la que pedíamos igualar los precios públicos de máster y grado –punto 1–, eliminar el incremento del precio por crédito de grado y máster en segundas matrículas y sucesivas –punto 2 de esa propuesta del Grupo Parlamentario de VOX–, eliminar el actual recargo por segundas titulaciones de un mismo nivel académico para fomentar la formación continua, el reciclaje –punto 3. Y ahora ustedes copian, en sus puntos 8.a, b y e, lo que ya habíamos propuesto desde VOX hace un año. Tienen la desfachatez de parafrasear sin citar al autor, práctica muy impropia del mundo universitario.

Pero su desvergüenza no se acaba con el plagio. Cuando se sustanció la propuesta de resolución de VOX, ustedes votaron en contra de lo mismo que ahora defienden. Son ustedes unos incoherentes, unos falsos. Y no me extraña que cada vez les crea menos gente y que hayan perdido cien mil votos en las últimas municipales en Cataluña y que hayan bajado de cuarenta y siete a quince diputados autonómicos. Y menos mal que no se han producido aquí elecciones autonómicas en Cataluña. *(Alguns aplaudiments.)*

Señor Gallego, usted es un aficionado a la poesía, y entonces acabaré recitándole un epigrama, el 72, del gran poeta Marcial. El clásico Marcial latino el año 80 escribió –después de Cristo–, para acusar a Fidentino de plagiarle sus versos, el siguiente epigrama, que se titula así: «Poeta postizo.» Dice así: «¿Piensas, Fidentino, que eres poeta gracias a mis versos y que deseas ser tenido por tal? Así es como Egle cree que le han salido los dientes porque ha ido a comprar unos huesos y marfil; así Lícoris, que es más negra que el tizón, se gusta a sí misma embadurnada de blanca harina. También tú, por este procedimiento por el que eres poeta, aun siendo calvo, serás melenudo.»

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Bé, tornem als Jocs Florals. *(L'orador riu.)* La veritat és que, quan el senyor Gallego surt, si a més té rèplica, això ja es comença a posar molt complicat, i jo no en-

traré en el joc; jo em retiro d'aquesta competició. A més, algunes referències que tampoc sembla que no siguin a mi directament al final.

Bé, simplement agrair almenys que tinguem un debat sobre universitats. Feia temps que no parlàvem sobre universitats i sobre el model universitari. De fet, jo, quan vam entrar o quan jo vaig entrar el 2015 a aquest Parlament, aquella legislatura, precisament, hi va haver tota una sèrie de mocions sobre universitats per canviar el model universitari, sobretot per reduir els preus de les taxes universitàries, els preus de l'accés a la universitat. Algunes d'aquelles es van, inclús, aprovar per unes majories molt àmplies, no unanimitats, però majories molt àmplies. Però continuo veient moltes de les problemàtiques que ja ens trobàvem llavors.

Jo crec que al final el debat sobre quina universitat volem no hem acabat de tenir-lo. Nosaltres sempre hem defensat..., i no ens n'amaguem: volem una universitat de qualitat, on la cultura de l'esforç, la cultura de la necessitat de que tingui un sentit estar o trobar-nos en una plaça universitària i aprofitar-la i que tingui una trajectòria més enllà d'acabar aquells anys que vulguis dedicar a la teva formació... Doncs per nosaltres és bàsic i central.

Nosaltres la universitat sempre l'hem defensat juntament amb el model de recerca, amb el model d'inversió i d'acolliment de talent, i molt relacionat –no ho negarem– amb el teixit productiu de la nostra societat. Jo crec que la universitat també ha de ser això. I aquí no ho veiem. Evidentment, el model universitari dels comuns, tot i que ja li dic al senyor Gallego que aprovarem o votarem molts dels seus punts a favor, doncs, no és el nostre.

Votarem molts punts a favor perquè realment molts d'aquests punts –ja s'ha dit aquí– o ja estan en lleis, o estan en marxa, o són de sentit comú, evidentment. Que ens haguem de posar a treballar per renovar els consells socials d'universitat, doncs, bé, d'acord, sí, molt bé, ho hem de fer; són d'aquestes coses que no fem mai al Parlament. Però no hi estem en contra, ni molt menys.

Sí que estem a favor de que es treballi en contra de la precarietat realment laboral de bona part del personal universitari. Evidentment, hi han com dos grans eixos, dos grans grups a les universitats: aquells que tenen uns drets recollits i realment estan en l'elit de la docència universitària, i aquells que es passen anys i anys intentant tenir un projecte de vida a la universitat i saber on són i quan tindran l'accés al seu sou adequat durant els anys.

Per tant, hi estem a favor, però creiem que les mesures que presentem aquí no serviran o són molt toves. Evidentment, aquí vostès, senyor Gallego, han pogut fer molta més tasca en els pressupostos que han anat aprovant els últims anys. I passa lo de sempre: portem aquí mocions que s'aprovaran, que no es podran implementar perquè no hi han fons i perquè no hi han recursos. Jo els hi demano que, quan tornin a negociar pressupostos, doncs, tots aquests punts els tinguin molt més presents que el que els tenen actualment.

Nosaltres, com a liberals, sempre hem defensat aquesta igualtat d'oportunitats en competència, evidentment, des de la llibertat individual de cadascun dels ciutadans, i creiem que la universitat ha de ser això. I jo proposo i crec que, igual que s'ha de fer o hem de fer un monogràfic sobre educació, doncs, també ho hauríem de fer sobre alguns dels models que sempre portem a aquest hemicicle, i un d'ells, aquests models, aquests debats de models en diferents àmbits i aquest, el de la universitat, quina universitat volem, també haurem de portar-lo d'alguna forma per tenir un debat molt més intens i més específic sobre això.

Per nosaltres aquesta moció –ho torno a dir–, tot i ser benintencionada, no compleix o no va en el camí del que nosaltres volem per a les universitats catalanes i que hem defensat en molts altres moments.

Per tant, simplement... No acabaré amb cap cita, es poden quedar tranquils. I res més.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Durante las últimas décadas, al separatismo solo le ha importado la universidad para manosearla políticamente. Encima uno tiene que escuchar aquí que esto es un modelo de éxito –es un modelo de éxito. Cuando hablas con las empresas te dicen que el modelo educativo universitario está alejadísimo absolutamente de sus necesidades y de sus demandas. Cuando escuchas a los sindicatos te dicen que hay una precarización laboral abusiva. Y abusivo también es el uso de la figura del profesor asociado.

Aquí todos los grupos políticos han reconocido que faltan medios e inversiones. Cae la población universitaria, han destrozado el principio constitucional de neutralidad ideológica y tenemos los precios de matrícula mínimos más altos de España. Si esto es un *model d'èxit*, que venga Dios y lo vea.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda, conseller –abans no l'he saludat. Aviam, avui, per cert –és que no ho he dit també abans–, s'ha firmat, diguéssim, l'acord entre el Ministeri de Treball i les organitzacions sindicals al voltant, diguéssim, de l'acord per reconèixer drets del personal becari, dels joves becaris, perquè es paguin els costos de transport i perquè se'ls hi reconegui el temps de treball com a becari en termes de cotització social. Un gran acord per als joves. Ho dic perquè val la pena que en prenguem nota, perquè no només hem de canviar les polítiques universitàries en el marc estricte de la universitat, sinó també aquelles polítiques que facilitin que els joves puguin fer la seva carrera acadèmica.

Crec que hi ha un ampli acord al voltant de la moció, excepte alguns que no ho veuen, però majoritàriament jo crec que hi ha un ampli acord. Per això, possiblement també les formulacions que hem situat a la moció eren genèriques, perquè del que es tractava era d'un ampli acord polític que, des de la pluralitat, pressionés d'alguna manera el Govern a entendre que cal reforçar l'acció de govern en política universitària.

És cert, és genèric. Caldrà que el Govern faci les concrecions que donin resposta a les estratègies que en la moció se situen. Crec que ha quedat clar en la moció i l'acord; assumint algunes de les esmenes que s'han presentat, se n'ha millorat el redactat. Cal adequar la llei; cal impulsar la renovació dels CSU, dels consells socials universitaris; calen recursos per abordar el tema del professorat associat i altres pel tema del pla d'inversions, recursos que no només han d'anar a solucionar-ho, sinó també que han de partir del tema de la negociació col·lectiva o dels acords amb les universitats. Calen els protocols contra l'assetjament, no només sexual, també laboral i psicològic, no?

Crec que hi ha acord i, per tant, agraeixo les esmenes presentades pels grups de Junts, del PSC, d'Esquerra Republicana i de la CUP. Crec que han aconseguit millorar la moció inicial.

De totes maneres, és cert que no tothom hi està d'acord, i és cert que fins i tot algú que no hi està d'acord ho ha volgut desqualificar amb alguns adjectius i fins i tot amb una poesia. Jo pensava fins i tot que li podia ser adient aquella de: «Con diez cañones por banda, / viento en popa, a toda vela, / no corta el mar, sino vuela, / un velero bergantín.» Jo pensava que aquesta aniria bé, però no, perquè realment Espronceda anava molt més enllà i era més profund que el que planteja l'anterior inter-

vinent. Perquè Espronceda en aquesta poesia diu: «Que es mi barco mi tesoro, / que es mi dios la libertad, / mi ley, la fuerza y el viento, / mi única patria, la mar.» Espronceda sabia que la llibertat és important, que la llibertat i la llei, complir la llei, és important, que la pàtria és la mar. La pàtria és aquell lloc...

La presidenta

Diputat...

Joan Carles Gallego i Herrera

...on tots i totes convivim diversos i plurals.

La presidenta

Gràcies.

Joan Carles Gallego i Herrera

Res més. I moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans

302-00303/13

I passem al punt vint-i-tresè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat, el senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Com saben, la setmana passada vam interpellar la consellera Serret arran del recent dictamen de les Nacions Unides que condemnava el Regne d'Espanya per haver violat els drets polítics del president Carles Puigdemont l'any 2018, quan es va decretar la seva suspensió com a diputat del Parlament de Catalunya. Un nou dictamen internacional i un nou revés que torna a fer trontollar els fonaments democràtics del Regne d'Espanya, si és que encara segueixen dempeus.

Exposo els fets. Els dos índexs més importants sobre qualitat democràtica dels estats, l'índex de Varieties of Democracy, de la Universitat de Göteborg, i l'Economist Intelligence Unit, tenen en compte els aspectes següents a l'hora de fixar la qualitat democràtica dels estats: el procés electoral i el pluralisme; el funcionament del govern; la participació política; la cultura democràtica, i el respecte a les llibertats civils. I, en funció d'aquests aspectes, els estats són categoritzats en quatre grups: plenes, democràcies plenes, defectuoses, règims híbrids o autoritaris i dictadures.

Des de l'any 2011, el Regne d'Espanya ha fregat constantment el límit entre plena i defectuosa, estant a defectuosa una bona temporada. Què ha passat concretament? Durant aquests darrers anys, l'Estat espanyol ha acumulat una llarga llista de condemnes per violacions de drets civils, polítics i humans arran del referèndum d'autodeterminació del Primer d'Octubre, i arran de la repressió exercida des dels diferents poders de l'Estat contra milers d'independentistes i els seus representants polítics.

No podré ser exhaustiu perquè n'hi han moltes, però fem-ne un repasset ràpid. La resolució del Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries de l'ONU, adoptada el 2019, que condemnava l'Estat espanyol i exigia l'alliberament dels presos polítics.

La sentència del desembre del 2019 del TJUE, que va desautoritzar el Tribunal Suprem i va establir el dret del president Puigdemont i dels consellers Comín i Ponsatí perquè adquirissin la condició d'eurodiputats.

L'informe de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa –juny del 21–, que també exigia a l'Estat espanyol l'alliberament immediat dels presos polítics, la retirada de les euroordres contra els exiliats, i que considerava desproporcionades les penes del judici del procés.

La sentència del Tribunal d'Alemanya d'Slesvig-Holstein, de l'any 2018, que saben què va dir? Ho recorden? Va refusar l'extradició i l'empresonament del president Puigdemont per rebel·lió i per sedició, perquè era una barbaritat i perquè no hi havia on avançar-ho.

De fet, per això els poders espanyols van insistir en la rebel·lió per poder continuar mantenint en presó preventiva tots els presos polítics. Per cert, el tribunal alemany també va refusar que aquests fets es poguessin considerar una pertorbació de l'ordre públic. Desordres públics. Els sona?

El tribunal de Bèlgica va denegar l'extradició argüint que el Tribunal Suprem no era el competent i que no estava assegurat que tindrien un judici just. Per cert, gairebé la meitat de les condemnes que acumula l'Estat espanyol del Tribunal Europeu de Drets Humans, els últims quaranta anys, són per haver vulnerat el dret a un judici just.

Podria parlar d'Amnistia Internacional, d'International Trial Watch. O deixi'm que faci referència, a inicis d'aquest any, a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, del 31 de gener, que estableix que el Tribunal Suprem no és el jutge establert per llei per investigar els fets de l'U d'Octubre, que estableix que es pot negar a una extradició quan es persegueix per la defensa de drets humans i si aquesta persona pot ser considerada que està dintre d'un grup objectivament identificable.

O el «Catalangate», l'escàndol d'espionatge més gran del món acreditat. Ja en podem sumar cinc més. Ja podem dir setanta persones amb tots els companys de Plataforma per la Llengua. I un no parar; *suma y sigue*, perquè m'entenguin bé.

De fet, ahir, sense anar més lluny, el tribunal europeu, de Pegasus, a través de l'eurodiputada Sophie in 't Veld, va exigir a Brussel·les una resposta urgent al problema que ha ocasionat Pegasus, al·legant textualment una crisi de la democràcia. El comitè adverteix que la democràcia està sent destruïda des de dins dels mateixos governs. Espanya inclosa, per descomptat.

I, a partir d'aquí, i a partir de la resolució darrera del dictamen de les Nacions Unides, aquesta moció el que els hi planteja és com es postulen els diferents grups parlamentaris, com es posicionaran. Pensen respectar i exigir a les autoritats espanyoles el compliment de la resolució de les Nacions Unides o no? A quin cantó se situaran: al costat de la democràcia o en contra la democràcia? Al costat dels drets polítics dels catalans, que diu les Nacions Unides, o en contra? Tenen la seva oportunitat per fixar el seu posicionament mitjançant aquesta moció, i estaré molt atent al que puguin dir.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, el Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... Bueno, será una intervención breve, porque nuestra posición se explica muy fácilmente. Tenemos aquí una moción del Grupo de Junts per Catalunya que propone que este Parlamento constataste que se deben cumplir las resoluciones y posicionamientos de la ONU. Obviamente, no es una iniciativa tan positiva o tan inocente como podría parecer esta frase.

No la propone, el grupo proponente, porque de repente le haya entrado una vena responsable y de repente quiera cumplir con todo tipo de resoluciones. No lo hace porque de repente considere que las normas y las leyes que nos rigen merezcan –que lo merecen– el mayor respeto y la mayor observación porque son la garantía de nuestra convivencia. No hace falta ser un lince para ver que detrás de esta moción no hay absolutamente nada de eso.

Para empezar, si ese fuera el caso, si el grupo proponente considerase que es importante y necesario observar las normas que garantizan nuestra democracia, se preocuparía mucho más por lo que dicen las sentencias de los tribunales, que esas sí son de obligado cumplimiento, que por lo que dice una resolución concreta no vinculante que emana de un órgano ante el que el acusado –en este caso, España– no tiene las condiciones de defensa e imparcialidad que sí tendría si estuviera realmente ante un órgano judicial, como podría ser, por ejemplo, el Tribunal Europeo de los Derechos Humanos, que no es el caso, aunque parezca que lo quieran hacer creer.

O, si fuera el caso de que el grupo proponente considerase que es importante y que es necesario observar las normas que garantizan nuestra democracia, le podría preocupar gravemente –porque es algo por lo que estar preocupado–, por ejemplo, y sin ir más lejos, que en este Parlamento se hayan vulnerado los derechos políticos de esta diputada y de los diputados de mi grupo parlamentario hasta diez veces. Eso sí que es un hecho verdaderamente preocupante y es un hecho que sí ha sido estimado por los tribunales, la última vez el pasado mes de mayo.

Si el grupo proponente considerase que es importante y que es necesario observar las normas que garantizan nuestra convivencia, pues le hubieran podido preocupar otras cuestiones graves, como, por ejemplo, que el Ayuntamiento de Vic vulnerase en su día nada menos que el derecho a la libertad ideológica de mi partido, de Ciudadanos, al no autorizarle la instalación de una carpa informativa en la vía pública. Esto también ha sido decretado por los tribunales, no así otras resoluciones que aquí traen. Eso también ha sido, como digo, decretado por los tribunales y, además, incluso podría haber preocupado al grupo parlamentario –porque hay motivos para estar preocupado– que quien fuera entonces su alcaldesa, la alcaldesa de Vic, presida hoy en día este Parlament.

No hace falta que les diga que nada de eso les preocupa, porque no les importa la democracia, no les importa la convivencia y no les importa lo más mínimo que se vulneren los derechos de nadie. Lo único que les interesa es vender públicamente el relato de que España es un país totalitario y dictatorial. Pues bien, siento decirles que esa es únicamente su fantasía y que no es compartida por ninguna de las instituciones internacionales ni europeas.

Nuestra enmienda, de hecho, iba en la línea contraria. Iba en la línea de poner en valor el estricto cumplimiento que nuestro país hace de las resoluciones firmes de los tribunales supranacionales e internacionales, como no puede ser de otra manera. Obviamente, sabíamos que no se tendría en cuenta nuestra enmienda, porque, como decía, tenemos claro cuál es la intención del grupo proponente. Únicamente quieren vender el relato, un relato que avive la llama del procesismo y les permita perpetuarse en el poder. Por eso se agarran a un clavo ardiendo cuando nadie, absolutamente nadie, fuera de la burbuja del *procés*, obviamente, les da la razón.

No hace falta que nos digan cuál es su intención, que la vemos muy clarita. Nosotros ya sabemos cuál es su idea de democracia. Ya lo vimos y lo leímos con muchísima atención en su ley de transitoriedad jurídica. En aquel folleto sin ningún tipo de aplicación pero que era toda una declaración de intenciones políticas, ellos, ustedes decían textualmente que el presidente de la Generalitat iba a elegir al presidente del Tribunal Supremo, que creo recordar que ni siquiera tenía que ser un juez de carrera, sino que bastaba con un jurista de reconocido prestigio, a poder ser amigo suyo. Y vienen ahora a decirnos que tenemos que tomarnos más en serio no

sé qué resoluciones. Perdonen, pero ustedes no pueden estar más lejos de poder dar lecciones de esto a nadie. Así que, con nosotros, desde luego no cuenten.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez Ibáñez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Bé, la teoria aquesta de, en funció del que voteu, veurem si sou demòcrates o no, és de nivell, eh? Està bé, està molt bé. O sigui, en funció del que votem en aquesta moció veureu si som demòcrates o no. Molt bé –molt bé.

Efectivament –ho deia vostè l'altre dia a la seva interpellació–, hi ha una resolució de Nacions Unides que planteja la possibilitat de que s'ha pogut vulnerar l'article 25 de la carta de drets humans. I aquesta resolució de Nacions Unides diu literalment que l'Estat espanyol va vulnerar els drets, en aquest cas, del senyor Puigdemont, de la possibilitat de processar l'autor per delictes de rebel·lió, que va resultar automàticament en suspensió del seu càrrec de diputat prèvia a una condemna que no va ser pels motius previstos en la legislació. I això és així, i és contundent. És una resolució molt contundent.

També diu més coses. Ja que vostès no les diuen, jo les dic. També diu: «El comité considera, por tanto, que el artículo 25 del pacto no puede leerse de forma tal de garantizar de manera automática el derecho del autor a ser elegido como presidente en ausencia, mientras se encuentra eludido de la justicia en situación de procesado rebelde. El comité concluye que, en el presente caso, los hechos que tiene ante sí no revelan una violación del artículo 25 del pacto.» Pàgina 13 –pàgina 13.

Vostès també feien referència a l'informe Cilevics. Què deia l'informe Cilevics? Bé, ja ho hem dit aquí moltes vegades, ho tornaré a dir: «En lo que respecta más específicamente a España, la asamblea reconoce que España es una democracia viva, con una cultura del debate político libre y abierto, y que la mera expresión de opiniones independentistas no es motivo de persecución penal. La asamblea respeta plenamente el orden constitucional de España.» Diu més coses, l'informe Cilevics. Dice, por ejemplo, también que «observa un desarrollo positivo en el sentido de varios procesamiento de alto perfil»..., com el del cap de la policia catalana i els membres de la Comissió Electoral catalana, que han acabat recentment en absolucions. Diu també que l'assemblea respecta la independència dels tribunals espanyols per resoldre els recursos pendents, respectant el dret a recórrer en el seu moment al Tribunal Europeu de Drets Humans. Això a l'informe Cilevics.

Escolti'm, vostès donen una visió d'uns textos que no són, o que com a mínim diuen més coses –com a mínim diuen més coses. I establir que, a partir d'aquí, el planeta sencer està en contra de l'Estat espanyol, que és un estat que ens martiritza i ens ataca, doncs, miri, no. No. No té raó, no és veritat.

Pegasus. La Universitat de Toronto fa un any que es nega a explicar qui finança l'equip que va publicar el «Catalangate».

Un advocat reconeix a la comissió Pegasus que és lícit espia els contactes entre els independentistes i els emissaris del Kremlin. El Parlament Europeu reclama que s'investiguin els contactes estrets i regulars entre funcionaris russos i secessionistes catalans. El centre de Helsinki, que investigarà la trama russa del procés, expert en anàlisis d'ingerències ordenades per Putin. Els presumptes espiats per Pegasus implicats en la trama russa del procés no ho denunciaran als jutjats. A veure, de Pegasus també en tenim molt a parlar, eh? –també en tenim molt a parlar.

Ara bé, si nosaltres votem en contra d'aquesta resolució que planteja el Grup de Junts som, doncs, contraris a la democràcia. No és veritat. Sap per què? Perquè les resolucions de Nacions Unides s'han de complir. Punt. Voti el que voti el Parlament

de Catalunya, s'han de complir. I les lleis s'han de complir. I no fa falta que vingui vostè a dir-nos el que hem de fer i no hem de fer.

Dit tot això, m'alegro moltíssim de que a aquestes alçades de la pel·lícula la moció de Junts per Catalunya sobre aquests temes sigui que s'han de complir les resolucions de Nacions Unides. Amb això no anirem enlloc. Ja l'hi dic, no anirem al Tribunal Constitucional, no anirem a cap lloc; van vostès pel bon camí. Com a molt, una resolució dient que s'han de complir les resolucions de Nacions Unides.

Doncs, miri, hi votarem en contra.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidente. Me va a permitir usted una previa, porque me gustaría aprovechar para manifestar toda nuestra solidaridad y nuestra tristeza por el fallecimiento de esas personas que habían embarcado en un buque que salía de Libia y que no llegó a alcanzar las costas europeas. Desgraciadamente, esta realidad demuestra como las fronteras abiertas provocan muertes. Provocan muertes en el Mediterráneo, pero también provocan la muerte de europeos.

Y quiero aprovechar desde aquí, desde la tribuna del Parlament, para homenajear a Barnaby Webber, de diecinueve años; a Grace O'Malley, también de diecinueve años, y a Ian Coates, de cincuenta años, asesinados en el terrible atentado de Nottingham. Y quiero acordarme también de las víctimas, de esos bebés terriblemente apuñalados ante los gritos impotentes de sus madres en un parque de la localidad francesa de Annecy. (*Alguns aplaudiments.*)

Señores diputados, no nos mata el cambio climático; nos matan las fronteras abiertas.

Yendo a la moción que hoy nos trae aquí, vemos que volvemos a estar en periodo electoral y que Junts nos trae a este Pleno uno de sus temas favoritos: Puigdemont y el proselitismo separatista en la comunidad internacional. Bien, para que el golpe de estado separatista pudiera llevarse a cabo, el Gobierno necesitaba tener el control de ciertas estructuras, por un lado, y los medios de comunicación, porque todos sabemos que el proceso separatista no hubiese sido posible sin TV3, sin esos medios perfectamente afines y debidamente financiados para que se encarguen durante las veinticuatro horas del día de forma machacona de hacer propaganda ideológica, blanqueando las acciones ilegales del Gobierno y, por supuesto, atacando a España y a los españoles.

Con unos medios públicos afines, consiguen tener una parte de la población local manipulada y enfrentada contra la otra mayoría de catalanes. Pero ¿qué pasa con la gente fuera de nuestras fronteras? Porque para que un pueblo pueda ser considerado estado necesita, evidentemente, reconocimiento internacional. Pues para eso está la otra estructura que tienen que controlar, que es la política exterior. Y, a pesar de no poseer las competencias constitucionales ni estatutarias para hacer política exterior, el Govern de la Generalitat lleva años empleando millones y millones del presupuesto público para desplegar en el exterior una serie de delegaciones a las que ha dado la apariencia de embajadas para tratar de posicionar y de presentar a Cataluña ante la comunidad internacional como un estado independiente. No tiene ningún respeto a la legalidad vigente, las instituciones del Estado ni al conjunto de los catalanes, que contemplan con perplejidad como se están gastando 105 millones de euros en una estrategia propagandística en el extranjero, abriendo esas ya veintinueve embajadas y desplegando una serie de funcionarios puestos a dedo y con sueldos millonarios.

Y dentro de ese plan exterior, pues, evidentemente, están las relaciones de la Generalitat de Cataluña con las Naciones Unidas, lo que nos traen en esta moción. En

el único punto resolutivo, hacen mención del dictamen del Comité de las Naciones Unidas relativo a una supuesta vulneración de los derechos civiles y políticos de los líderes separatistas por parte de la justicia española.

Bien, primero de todo, este comité no es otra cosa que una organización globalista que lo que intenta es socavar la soberanía de las naciones. El Comité de los Derechos Humanos de la ONU no tiene ningún tipo de competencia para dictaminar si los jueces españoles han aplicado bien la ley o no. No existe ningún organismo internacional con la potestad de interceder en la soberanía judicial de España, ni siquiera el Tribunal de los Derechos Humanos de la Unión Europea. Y mucho menos, por supuesto, esta comisión, ¿no?, de donde proviene el dictamen que ustedes traen a este Pleno, que forma parte de ese entramado corrupto de agencias, de fondos, de organizaciones, de comités, de altos comisionados, de foros de alto nivel que son las Naciones Unidas, el principal instrumento para la difusión del globalismo.

Y digo corruptible –digo corruptible– porque este Comité de los Derechos Humanos, al que ustedes están hoy aquí ensalzando, está financiado por países tan respetuosos con los derechos civiles y políticos, tan respetuosos con los derechos humanos como Arabia Saudí, como Catar, como Marruecos, como Argelia y, por supuesto, por su Gobierno, faltaría más, que ha pagado ya más de 1,3 millones de euros para que emita dictámenes a favor del separatismo. Y he de decir que ese comité tampoco lo hace por simpatía con ustedes, para darles especialmente la razón, sino que, al final, en todo esto, ustedes son –y permítanme la expresión– el tonto útil de estas instituciones europeas, que, como digo, no buscan sus...

La presidenta

Diputat...

Alberto Tarradas Paneque

...simpatías, sino que lo que buscan es...

La presidenta

...hauria d'anar acabant.

Alberto Tarradas Paneque

...atacar la soberanía de las naciones –termino, señora presidenta.

Señores de Junts, se están ustedes haciendo trampas al solitario; este dictamen no tiene efectos jurídicos vinculantes. Por lo tanto, no insulten a la inteligencia de los catalanes. Ustedes han pagado un chiringuito de la ONU para que emita un bulo que les dé la razón a los golpistas...

La presidenta

Diputat...

Alberto Tarradas Paneque

...separatistas, cuando...

La presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Alberto Tarradas Paneque

...en ningún momento se han vulnerado sus derechos fundamentales.

La presidenta

Moltes gràcies.

Alberto Tarradas Paneque

Los únicos que han vulnerado los derechos fundamentales... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, diputat. S'ha acabat. (*Alguns aplaudiments.*) Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, abans que res, vagi per endavant el nostre reconeixement, el nostre homenatge als centenars de persones mortes a la costa grega en aquest naufragi que és un nou crim de la necropolítica, de la política migratòria de la Unió Europea, de la qual, òbviament, l'Estat espanyol participa i és corresponsable. La política migratòria de la Unió Europea, i també la de l'Estat espanyol, mata, i ara és responsable de la mort, de l'assassinat de centenars de persones. El nostre reconeixement a elles i la nostra denúncia d'aquesta política migratòria de la Unió Europea. (*Alguns aplaudiments.*)

Bé, per descomptat que votarem favorablement aquesta moció –no pot ser d'una altra manera. Òbviament, estem plenament d'acord amb instar l'Estat espanyol, les institucions de l'Estat a que compleixin i facin complir els dictàmens de Nacions Unides, també quan aquests –també quan aquests– denunciïn i posen límits a la repressió de l'Estat espanyol contra els drets civils, polítics i democràtics.

Tanmateix –ja se n'ha fet esment–, aquesta moció avui arriba al Ple del Parlament acompanyada de dos esdeveniments que també val la pena esmentar: per un cantó, la notícia de que el Tribunal Suprem espanyol pretén continuar el processament del president Puigdemont i altres exiliats i exiliades per corrupció agreujada; i també la notícia de que el comitè d'investigació del cas Pegasus, del «Catalangate», al Parlament Europeu ha presentat el seu corresponent informe i dictamen a l'eurocambra, i aquesta ha decidit instar de forma contundent i rotunda l'Estat espanyol a investigar i aclarir els fets relacionats amb l'espionatge contra l'independentisme. Una resolució de l'eurocambra que és clara, que és contundent en aquest sentit i insta no només l'Estat espanyol a investigar què és allò que ha estat espiat il·legítimament, sinó que també l'insta a prendre mesures de reparació i de no repetició.

De què ens parlen aquests fets, la moció que ara aprovarem, els dos esdeveniments que n'he fet esment? De que estem, efectivament, en un context repressiu; estem en un context de repressió de drets polítics, de drets democràtics, de drets civils a l'Estat espanyol, i que aquest context de repressió no ha desaparegut en el marc del Govern del PSOE i de Podemos, i que la pretesa desjudicialització en el context de l'Estat espanyol és fum, és una quimera i no és més que una pretesa dilació en la resolució del conflicte democràtic. Per què? Perquè la judicialització de la política és un fet estructural i consubstancial a l'Estat espanyol. Per què? Perquè és un fet fonamentador del règim del 78: el règim del 78 té entre els seus pilars fonamentals la judicialització de la política, el paper del poder judicial com a comissari, com a gendarme del marc i els límits de la política, més enllà i per sobre de la voluntat popular.

I això no fa altra cosa que posar també de manifest el fracàs de l'estratègia del Govern de la Generalitat en la seva pretesa negociació amb el Govern de l'Estat, el fracàs de l'estratègia de la desactivació del conflicte, de la desescalada i de la desactivació del conflicte, el fracàs d'una negociació fallida amb el Govern de l'Estat en la defensa dels drets socials i dels drets democràtics, entre ells de l'autodeterminació en el nostre país. Una fallida, un fracàs d'una estratègia de diàleg, d'una estratègia negociadora en la defensa de drets que té, això sí, com a conseqüència la desmobilització, la desactivació de la mobilització popular i, òbviament, també un revés i un fracàs electoral del que no es pot deixar de prendre nota.

I, òbviament, en els nous escenaris que puguin venir, què és el que cal fer? Si governa de nou la dreta a l'Estat espanyol, òbviament, el que cal és reactivar de forma indefugible el conflicte independentista amb l'Estat, aquell conflicte democràtic que

és el que té més capacitat i més potència per enfrontar-se democràticament al règim del 78. Però és que resulta que si governa de nou el PSOE –el PSOE i Podemos– caldrà fer el mateix, caldrà tornar a activar el conflicte, tornar a escalar el conflicte democràtic amb l'Estat en defensa de drets i en defensa de l'autodeterminació. Perquè el conflicte (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i així ens ho demostra –acabo, presidenta– la història de tots els conflictes democràtics semblants i comparables a la història d'Europa o arreu del món, el conflicte democràtic és l'única manera de fer avançar els drets, és l'única manera de guanyar-los i, evidentment, és l'única manera per crear les condicions objectives per tal de que aquests dictàmens i resolucions de Nacions Unides o dels tribunals internacionals s'hagin d'aplicar. Només en el conflicte crearem les condicions per tal que els estats i l'Estat espanyol es vegin obligats, vulguin o no, a complir aquests dictàmens.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada, la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Jo, abans d'entrar en la matèria de la proposta de resolució, sí que voldria compensar una miqueta les condolences i el reconeixement que ha fet el diputat de VOX a persones víctimes en atemptats terroristes. I crec que estaria bé ampliar la llista –com a mínim amb algunes, eh?, no totes, perquè, efectivament, és impossible posar-hi a tothom– amb les deu persones mortes a l'atemptat de la ultradreta a Alemanya al febrer del 2020; amb les noranta-tres víctimes del tiroteig al campament juvenil de Noruega, a càrrec d'un simpatitzant de la ultradreta; amb les quaranta-nou persones assassinades per la ultradreta en un atac a dues mesquites a Nova Zelanda. I podríem seguir també amb una llarga llista d'atemptats comesos per forces de la ultradreta.

Per tant, si vostès fan aquesta extensió de que..., quan una persona que ha demanat i ha sol·licitat l'estatus de refugiat comet un crim, ho estenen a totes les persones refugiades, facin l'analogia també en el cas de la ultradreta. (*Aplaudiments.*)

És que, a més, això de vostès és sadisme. El que ha dit avui és sadisme, o sigui, parlar que lamenta les morts de les persones que han mort avui a la Mediterrània i després acusar de tràfic de persones les entitats i les persones que intenten salvar-les i evitar que hi hagin tants morts, ho sento molt, però és sadisme. No hi ha una altra paraula per dir-ho.

Però és que, a més, tampoc és el problema, el de les fronteres obertes. Perquè per vostès obrir les fronteres per a població refugiada d'Ucraïna no va ser un problema. Els hi va semblar bé que vinguessin les persones refugiades d'Ucraïna. Per vostè el problema és el color de la pell, el color dels ulls, el color del cabell i la religió d'aquestes persones. (*Aplaudiments.*)

I ara, amb dificultats per entrar en matèria de la proposta de resolució, a la qual avanço ja al portaveu, que m'ho ha preguntat, que ens abstindrem... I els hi explicaré per què ens abstindrem: per hipocresia, per hipocresia també. Perquè ja van unes quantes propostes de resolució d'aquestes en les quals vostès demanen que s'acompleixin les resolucions de Nacions Unides o que es tinguin en compte els dictàmens de Nacions Unides o els informes d'Amnistia Internacional quan els hi convé i en les parts que els hi convé. Jo no entenc per què no apliquen la mateixa regla amb les resolucions de Nacions Unides sobre les vulneracions de drets humans d'Israel.

I sí, ja els hi he dit altres vegades, i els hi seguiré dient, perquè, com que vostès insisteixen en la hipocresia, doncs jo seguiré insistint també en posar-la de manifest. Hi han més de mil resolucions de l'Assemblea General de les Nacions Unides, eh?

–l'Assemblea General–, que condemnin la situació de vulneració dels drets humans del poble palestí i que critiquen l'incompliment d'Israel.

Però és que em prendré el temps de llegir-los unes parts –no totes, també perquè és molt llarga, té nou pàgines– de la darrera que es va aprovar al desembre del 2020, «Prácticas y actividades de asentamientos israelíes que afectan a los derechos del pueblo palestino y otros habitantes árabes de los territorios ocupados». «Expresando la grave preocupación porque Israel, la potencia ocupante que persiste en la violación sistemática de los derechos humanos del pueblo palestino, incluida la derivada del uso excesivo de la fuerza y las operaciones militares que causan la muerte y lesiones de civiles palestinos, entre ellos niños, mujeres, manifestantes pacíficos y no violentos, así como a periodistas, personal médico y trabajadores humanitarios; la detención y el encarcelamiento arbitrario de palestinos, algunos de los cuales han estado en prisión durante décadas; los castigos colectivos; el cierre de zonas; la confiscación de tierras; la construcción y ampliación de asentamientos; la construcción de un muro en el territorio palestino ocupado que se aparta de la línea del armisticio de 1949; la destrucción de bienes e infraestructuras...»

I podria seguir llarg, però se m'acaba el temps. Algunes de les exposicions i de les conclusions. Reitera que «todas las medidas y acciones emprendidas por Israel, la potencia ocupante en el territorio palestino ocupado, incluida Jerusalén oriental, en violación de las disposiciones pertinentes del convenio de Ginebra, relativo a la protección de vida a las personas civiles, y en contravención de las resoluciones pertinentes del Consejo de Seguridad, son ilegales y carecen de validez, y exige a Israel, la potencia ocupante, que cumpla plenamente las disposiciones del cuarto convenio de Ginebra», etcètera.

Creuen que Israel hauria de complir i acatar les resolucions de Nacions Unides? Creuen que Israel és una democràcia perfecta? Perquè així ho ha expressat la seva exconsellera Alsina, que Israel és una referència. I el mateix president Puigdemont va fer un tuit felicitant Israel en els seus setanta anys de la seva independència, que en realitat és de la seva ocupació del territori palestí, dient que era un referent per a Catalunya que mereixia el nostre respecte.

Em sap molt greu; el respecte meu no el mereix, i per això ens abstindrem, per la seva hipocresia, pel que fa al respecte dels drets humans i les resolucions de Nacions Unides.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Hoy Juntos nos pide que respetemos todas las resoluciones y posicionamientos de Naciones Unidas. Bien, uno de esos posicionamientos de la ONU es el respeto de los niños a estudiar en su lengua materna, y por eso cada 21 de febrero se celebra el día internacional con ese fin.

¿Van a acatar esa resolución o no? ¿Algunas sí y otras no? Moraleja: a ustedes la ONU les importa un pito; solo les gustan las resoluciones que coinciden con su relato político, pero cuando hay una resolución que choca frontalmente con el derecho de los niños castellanohablantes en Cataluña a poder estudiar con lengua vehicular en castellano, entonces se olvidan de la ONU.

Así que, como ha dicho la diputada Segovia, ella con la cuestión de Palestina e Israel, en este caso también hay un claro ejemplo de hipocresía por parte de Juntos.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Ana Balsara i Marín.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Excusar la consellera Serret, que no ens pot acompanyar, donat que està de viatge institucional a Eslovènia.

I abans d'entrar en aquesta moció sí que ens veiem obligades, davant dels comentaris que hem escoltat o, millor dit, barbaritats que hem escoltat en aquest faristol, per l'extrema dreta, de la boca del diputat de VOX... Miri, és justament el contrari: les fronteres tancades maten. Són les fronteres tancades les que maten. I, a més, no eviten les morts que vostès volen que deixin d'existir i evitar. Així que prou, no podem tolerar, des d'aquest Parlament, aquests discursos racistes, classistes i d'odi. Hem de dir prou. (*Aplaudiments.*)

I ara, entrant en la moció, debatem aquesta moció de Junts per Catalunya sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans, una moció en la que s'expressa la necessitat de respectar totes les resolucions i posicionaments de Nacions Unides i que, a més, exigeix el compliment per part de les autoritats competents de l'Estat espanyol.

Doncs, com no pot ser d'una altra manera, nosaltres hi donarem suport des d'Esquerra Republicana. Compartim el contingut de la moció i, davant de la defensa dels drets civils i polítics i per denunciar la repressió, hi serem sempre. Sempre hi hem estat, hi som i hi serem. I, de fet, aquests darrers anys han sigut diversos organismes internacionals els que han emès resolucions que posen l'Estat espanyol davant del mirall i que denuncien les vulneracions de drets reiterades.

Jo també faré esment d'algunes d'aquestes resolucions. Per una banda, trobem les de Nacions Unides el 2019, amb aquelles dues resolucions del Grup de Treball sobre la Detenció Arbitrària, que va denunciar que els presos polítics estaven en presó de forma arbitrària i que va instar l'Estat espanyol ja a alliberar-los de forma immediata.

Posteriorment, el 31 d'agost del 2022, va ser el Comitè de Drets Humans que va emetre un dictamen que és el precedent del pronunciament que s'ha efectuat ara sobre el president Puigdemont, en què reconeixien que s'havien vulnerat els drets polítics dels exconsellers i diputats. De fet, va ser arran d'una denúncia que van presentar els exconsellers Junqueras, Romeva, Rull i Turull, que ja havien al·legat que la suspensió de les seves funcions com a diputats al juliol del 18, prèvia a una condemna, violava drets polítics. I cal recordar –i això va bé fer-ho des d'aquí i a tot el Parlament– que el comitè constata que, quan hi ha una violació d'un cas concret, aquest estat membre està obligat a esmenar aquesta infracció.

Posteriorment, al desembre del 2022, va haver-hi la resolució relativa a l'ús de Pegasus per part de l'Estat per espiar destacats membres independentistes. I recentment, a l'abril del 2023, la comunicació relativa a detencions arbitràries, persecucions judicials i polítiques i intimidacions contra representants, precisament, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Van ser cinc relators especials de Nacions Unides que van demanar a l'Estat espanyol explicacions sobre les mesures que havien d'adoptar per posar fi a tota mena de persecució i estigmatització contra els membres d'Esquerra Republicana de Catalunya. A més, exigint informació sobre el tracte que han tingut per part de la justícia i mesures per garantir els drets i les seves funcions lliurement.

A aquests pronunciaments de Nacions Unides hi hem d'afegir també els del Consell d'Europa. El més conegut –ja s'ha anomenat–, l'informe Cilevics, en el que es requeria a l'Estat espanyol, entre altres qüestions, la reforma del Codi penal, especialment pel que feia als delictes de rebel·lió i sedició, l'alliberament dels presos, la repressió judicial pels fets del 2017 i l'establiment d'un diàleg obert i constructiu.

I, en aquest sentit, cal esmentar la reforma del Codi penal, una reforma que ha portat la derogació del delictes de sedició, que ha estat, com hem dit, un dels elements que s'ha posat damunt la taula de manera reiterada per diferents entitats internacionals com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides i com el Consell d'Europa. Una reforma que va aconseguir Esquerra Republicana i que, òbviament, ha posat a l'abast de tothom, i per això celebrem que aplaní el terreny a represaliats,

malgrat que hi ha dies com avui que el poder judicial veiem com continua amb la seva línia regressiva. De fet, ho hem vist avui mateix, com deia.

I d'altres que defensen la carta magna. Hem de recordar que la Constitució espanyola constitueix Espanya com un estat social, democràtic i de dret. I veiem que cada cop hi ha més mancances, menys qualitat democràtica i menys dret. I davant d'aquestes evidències de les institucions internacionals, que estan reconeixent i condemnant Espanya –i és que serà allà on l'Estat espanyol serà jutjat–, la repressió continua. Les institucions internacionals ho estan alertant i denunciant, i el que queda és seguir lluitant per la via democràtica per l'exercici del dret d'autodeterminació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Sí; moltes gràcies. A veure, perquè consti en acta de manera subratllada, eh? El text de la moció diu el següent: «El Parlament de Catalunya constata la necessitat de respectar *totes* les resolucions i posicionaments de les Nacions Unides, sobretot aquelles que fan referència al pacte internacional de drets civils i polítics aprovat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 1966, i defensa la conveniència d'assumir i exigir el seu compliment per part de les autoritats competents de l'Estat espanyol.» Fin de la cita.

Jo, més enllà d'això... Això és el que diu la moció. Sí. Llavors, sap què passa? –sap què passa? Que quan vostès fan aquests equilibris davant d'una moció d'aquestes característiques, afirmant que hi votaran en contra o que s'abstindran, sap què fan en realitat? No fan res més que engruixir el que som, aquest grup objectivament identificable (*aplaudiments*), allò que quan a alguns els defensa la democràcia està molt bé, però que, quan és contra independentistes, llavors això ja no és ben bé el mateix –ja no és ben bé el mateix.

Sí, sí, jo ja agrairia que l'informe Cilevics es complís tot. Ja està. Tot. Fins i tot el que vostè ha dit. Però és que no ho fan. Perdoni, és que els poders de l'Estat espanyol no ho fan. Es ventilen tot aquest reguitzell de resolucions internacionals que han fet.

I, per tant, posicionar-se a favor o en contra dels drets polítics de la carta de les Nacions Unides, del pacte internacional de les Nacions Unides, sí, és posicionar-se al costat de la democràcia o no. Ho és, perquè les democràcies s'han constituït sobretot a partir del treball que s'ha fet amb la carta universal dels drets humans, amb el pacte internacional dels drets civils i polítics i perquè, si no es defensen els drets polítics, no hi ha democràcia. Sense drets polítics no hi ha democràcia.

Per tant, res més. Si alguns volen recapacitar, els convido a fer-ho. Agrair molt els vots a favor que han expressat la CUP i Esquerra Republicana.

I res més. Ens veurem a la propera moció.

(David Pérez Ibáñez demana per parlar.)

La presidenta

Diputat...

David Pérez Ibáñez

El diputat ha aprofitat el torn de posicionar-se sobre les esmenes per parlar de la nostra intervenció. Li demanaria un torn de rèplica, si és possible. Si no, lo que vulgui. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Si us plau, demano silenci. Entenc que entra dintre, això, del debat, i senzillament ha contestat. Com vostè, també s'ha referit... Ell parlava en general del seu posicionament. Vol dir que ho deixaríem aquí.

David Pérez Ibáñez

Que no ens deixa parlar. Molt bé, cap problema.

La presidenta

No, gràcies. (*Remor de veus.*) No és que no el deixi; no li toca. (*Aplaudiments.*)

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades d'aquesta tarda, que són els punts 20 al 23 de l'ordre del dia.

(*Pausa llarga.*)

Diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari (continuació)

302-00300/13

Anem pel primer punt, que seria el punt 20: moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari.

Comença la votació.

La votació ha quedat amb 112 vots a favor i 18 en contra.

Passem ara als punts 3, 6, 9 i 12.

Comença la votació.

El resultat és 121 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 11.

Comença la votació.

El resultat és 121 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

El resultat és 89 vots a favor i 41 abstencions.

Votem ara el punt 13.c.

Comença la votació.

El resultat és 125 vots a favor i 5 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

El resultat és 113 vots a favor i 17 vots en contra.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

La resta de la moció ha quedat aprovada per 130 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat (continuació)

302-00301/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat.

Posem a votació el punt 2.

Comença la votació.

El resultat és 66 vots a favor, 32 en contra i 31 abstencions.

Passem ara a la votació del punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 120 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha quedat aprovada per 130 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques (continuació)

302-00302/13

Passem ara a la votació del punt 22, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 18 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 104 vots a favor, 19 en contra i 7 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 8.f.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 125 punts a favor i 5 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 99 vots a favor i 31 en contra.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 120 vots a favor, 9 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 8.a.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 124 vots a favor i 6 abstencions.

Votem ara el punt 8.c.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 66 vots a favor, 32 en contra i 32 abstencions.

Passem ara al punt 8.d.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 115 vots a favor, 6 en contra i 9 abstencions.

Passem a la votació ara del punt 8.g.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 130 vots a favor.

I passem a votar ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 129 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans (continuació)

302-00303/13

Passem ara al punt 23, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans. Atès que aquesta moció només té un sol punt, votem tot el text original de la moció.

S'inicia la votació.

La votació són 74 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions.

Acabades les votacions, s'acaba també el Ple.

Bona tarda a tothom.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i tres minuts.